

AVE MARIA

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
upravnništva:
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.
Tel.: Lemont 100-J-2

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

In the interest of the Order of St. Francis Naročnina \$3.00 na leto. Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA PETE ŠTEVILKE.

Zakrament ljubezni. (Pesem).....	163	Spored kronanja lemontske M. Pomagaj.....	182
Prišli smo k Tebi. (Pesem)	163	Lemontska M. Pomagaj — kronana.....	183
V Chicago. (Pesem),	165	Marija Pomagaj v Lemontu amer. Slovencem.....	184
Katoliška Amerika. (Pesem),	165	Beseda o Lemontu Slovencem čez morje.....	185
Presveto Rešnje Telo. (Pesem),	165	Marija Pomagaj kliče idealne mladenice.....	186
Apostolu Slovencev. (Pesem),	169	Naš majnik pri Mariji Pomagaj	187
Spored evh. kongresa.	170	Spomini iz lepih dni.	189
Naš eharistični kongres.	171	Na misijone v Indijo.	191
Sliki na stemi. (Pesem),	172	O materinem jeziku, ki prav poučuje.....	193
Evh. kongres in ameriški Slovenci.	173	Povest o dveh pošiljatvah.	195
Iz Slovenije na kongres v Chicago.	174	Tretji red — svetovna sila.	197
Razlaga sv. maše. (Dalje).	176	Imel je sv. Frančišek ovčico. (Pesem).....	198
Apostolstvo molitve.	177	Na razgledu.	200
Tretji blagoslov. (Povest).	178	Darovi in zahvale.	202
Pozdrav!	182	Naš radio.	204

Apostolat sv. Frančiška.

KAJ ZAHTEVA NAŠ APOSTOLAT?

Apostolu ljubezen ukazuje, priskočiti na pomoč, kjer vidi, da gre za dobro stvar. Ljubezen se ne pusti prositi, zadostuje, da se ji pove, kje in kako lahko pomaga. Takoj je zraven. Ker se mora pa pri telesnih delih usmiljenja, kakor je miloščina, ozirati na svojo denarno moč, koliko zmore, koliko ne, se ji pri vseh podpornih ustanovah daje več načinov na razpolago, kako svojim močem primerno lahko pomaga. Tudi naš "Apostolat sv. Frančiška" ji daje na razpolago različne načine sopomoči. So pa sledeči:

1. **Redni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača enkrat za vselej \$10.00. Če tega ne more, pa 50c na leto. Teh gotovo ne bo nihče ob koncu leta pogrešal.

2. **Ustanovni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača \$225.00. Toliko stane en aker zemljišča. Kako lepo bi bilo, ko bi vse večje slo-

venske naselbine in vsa dobro stoječa društva postala ustanovni člani.

KAJ DAJE NAŠ APOSTOLAT?

1. Vsi člani postanejo deležni vseh molitev, žrtev in drugih dobrih del komisarijata, katerega matica je kolegij in samostan ob njem.

2. Istotako se bo za vse člane, žive in rajne, bralo na leto sto sv. maš. Mladino v kolegiju pa bomo vedno izpodbujali, naj se jih pri sv. mašah in sv. obhajilih spominja.

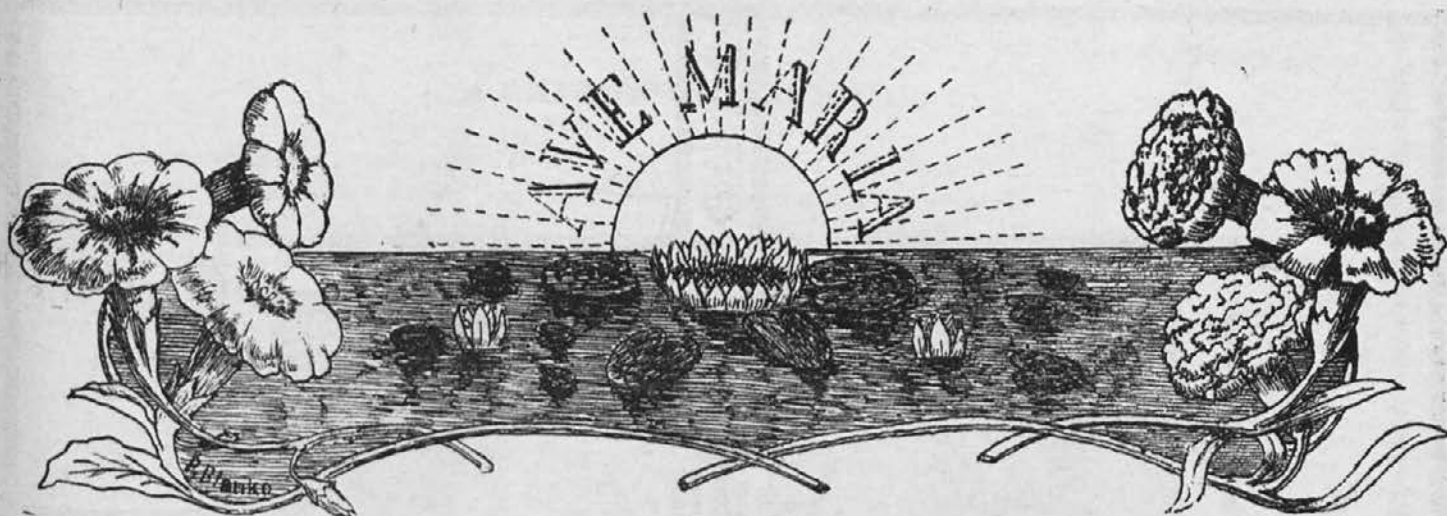
3. Imena ustanovnikov se bodo zdaj na posebni tabli obesila v cerkvi Marije Pomagaj, pozneje pa v večji in lepši cerkvi, ki jo bomo z njeno pomočjo pozidali na prijaznem hribu. To bodo naše ameriške Brezje. V naši cerkvi se vsako leto na dan vernih duš opravi en slovesni rekvijem za umrle ustanovnike.

Rojaki, sezite po teh duhovnih delnicah! Enkrat jih boste najbolj veseli, ker se bodo najboljše obrestovale. Darove pošiljajte na:

UPRAVNIŠTVO "AVE MARIA"

P. O. BOX 443

LEMONT, ILL.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Evharističnemu Kralju Jezusu Kristusu

SLAVA, MOLITEV, LJUBEZEN IN ZAHVALA NA
VEKOV VEKE!

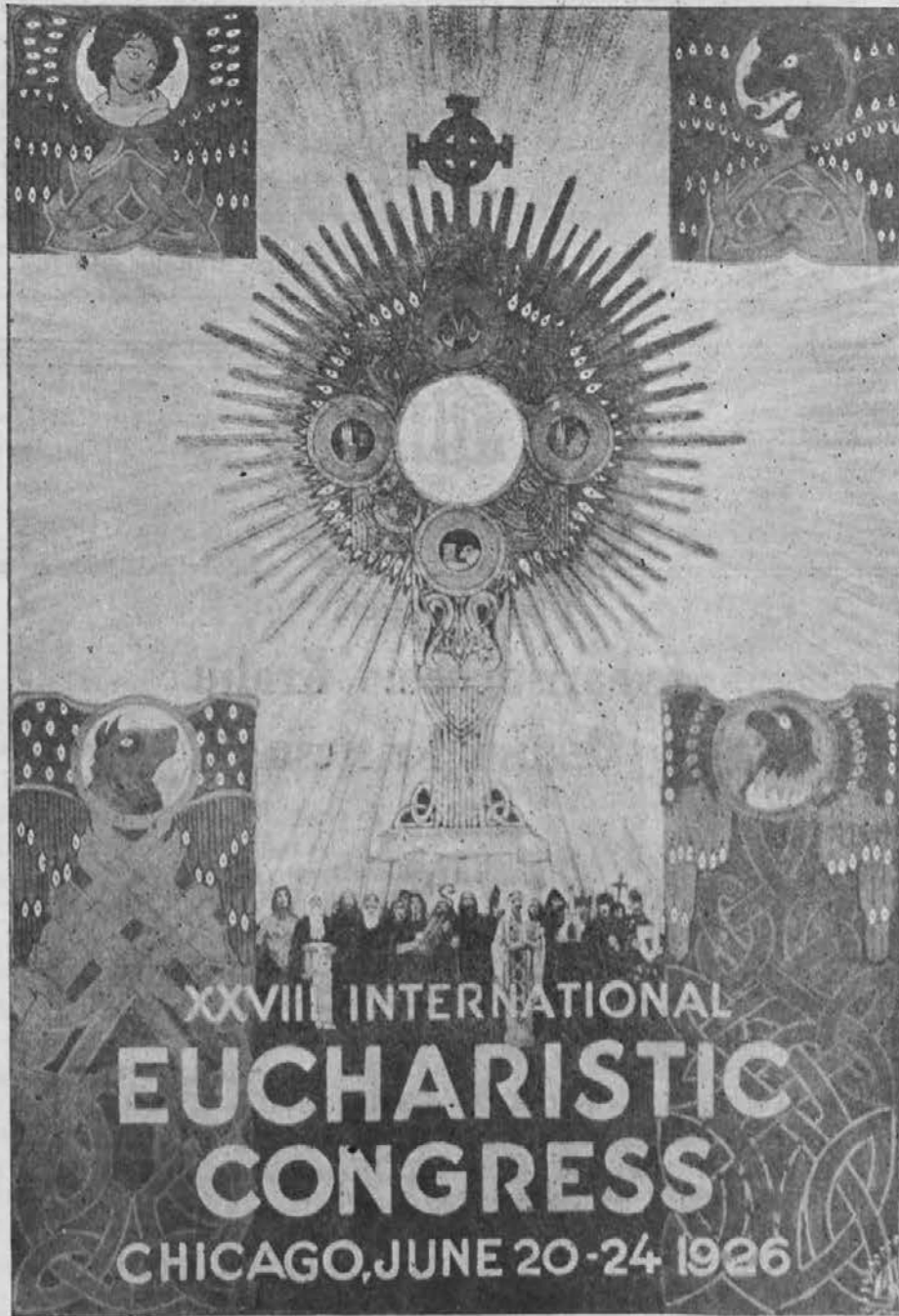
* * *

SV. OČETU PIJU ENAJSTEMU, NJEGOVEMU ZA-
STOPNIKU KARDINALU IN OSTALIM PREDSTAVNI-
KOM CERKVE, NAŠIM NADPASTIRJEM, POKLON IN
OTROŠKA V DANOST!

* * *

DRAGIM GOSTOM IN EVHARISTIČNIM ROMAR-
JEM IZ VSEH KRAJEV SVETA IN AMERIKE, ZLASTI
LJUBIM ROJAKOM IZ STARE DOMOVINE, POZDRAV
IN ISKREN: DOBRODOŠLI!

"AVE MARIA."

Rev. P. Evstahij.

Zakrament ljubezni.

Nežno se strinja z jasno belino krog,
v Hostiji skromni biva veliki Bog! —
Vemo in čutimo: to je Skrivnost . . .
Kakor duh je tvoje Telo, o Gospod!
Vemo: Ti si Resnica, v Tebi ni zmot,
prosti smo smrtnih prevar,
ako, oprti na tvoje slovesne besede,
verno prejemamo milosti dar,
Tebe, Resnica, Življenje in Pot,
Tebe, v človeštvu neskončno Modrost,
Tebe, Zveličar Gospod!
Tvoje sijajno Telo je med nami,
vemo in čutimo: to je skrivnost! —
Pravo človeško Telo je Besede
Večne osebna lastnina,
združeno z bitnostjo Božjega Sina! —
Živo, presojno Telo je med nami . . .
Vemo in molimo Tebe, Skrivnost! —

Svetstvo ljubezni, Presvete Trojice
drugi mogočni prestol!
V duši je tretji prelepi prestol
Božje in nerazdeljive Trojice,
ako smo v milosti tvoji,
sladki Zveličar Gospod! . . .
Z vonjem nas svojim napoji,
vzemi, posedi naše srce! — —
Tvojega Srca plameni žaré,
v Rano nas milo pogrezni,
Ti bodi v nas in v Tebi mi,
tvoja Dobrota naj v duši živi,
saj si nas zase izbral,
o, zato si nam zlasti dal
samega Sebe v zakramentu ljubezni!
Hvaljen, zahvaljen za dar darov,
hvaljen — med nami ostaneš do konca dni,
Solnce življenja in Moč, Blagoslov!

Rev. P. Evstahij.

Prišli smo k Tebi, Zveličar in Kralj!

Prišli smo k Tebi človeški rodovi,
v Hostiji skriti Zveličar in Kralj,
prišli od blizu, dospeli iz dalj, — —
sprejmi molitve in pot blagoslovi!
Oče si nam, Odrešitelj in Brat,
Dobri Pastir in Vladar ljubeznivi,
molimo, hvalimo v veri Te živi,
naše ljubezni najvišji Zaklad! — —

Misel nas druží visoka, le ena:
tvoji podložni smo, tvoja smo last! —
Hočemo peti v proslavo in čast
Tebi, Modrost, od Očeta rojena!
Ti si Mogočnosti blaženi Sin,
Bog od Boga — v nedosežni Skrivnosti,
Solnce lepote in Morje sladkosti,
večno Bogastvo in Kralj visočin!

Živa Mladost si, o Dete nebeško,
v času postaneš — človeški otrok,
tudi v plenica ostaneš visok:
skril si Božanstvo v naravo človeško,
dal se razpeti — kot Žrtev — na križ,
sveti Pravici si dal zadoščenje,
da bi prerodil človeštvo v življenje —
— vernim je znova odprt paradiz . . .

Vstal si od mrtvih, odplaval v nebesa,
vendar med nami še vedno živiš
skrit pod podobo — le raju žariš, —
v REŠNJEGA sveti Skrivnosti TELESA...
— v školjki je biser... Kdo misli na to?!
Cerkve katoliške — božji so hrami! . . .
Tukaj Zveličar prebiva med nami:
Hostija bela — na zemlji nebo . . .

Pojdimo venkaj, na ulice mesta,
zlata monštranca naj kaže Boga,
vero naj živo nevera spozna,
vidi naj svet, da je Cerkev nevesta,
da jo nebeška prešinja ljubav,
vidi naj svet, da je lepa in čista
duša samo, ki oklepa se Krista
v materi Cerkvi, poslanki višav!

Tebi prepevamo zbrani rodovi:
srečni priznavamo tvojo oblast! — —
Prejmi najvišjo proslavo in čast,
sladki Zveličar, in vse blagoslovi:
mesto Chicago . . . Ameriko. — Svet,
novi in stari — družine, države! —
Tebi naj bodo podložne postave,
v dušah razlivaj se čednosti med!

Sv. Oče Pij XI.

Rev. P. Evstahij, O.F.M.:

V Chicago.

Pojdimo v mesto Chicago!
 Ondi bo blaženo slavje
 Kristu prepevalo zmago,
 zmago ljubezni . . .

Hvalnica Evharistije
 nežno pretresa višavje:
 vrsta za vrsto se vije — — — — —
 — pesem ljubezni . . .

V veri vsa srca edina!
 Cerkvi bo novo poglavje
 vrisala spet zgodovina
 v knjigo ljubezni . . .

Katoliška Amerika.

Dvigni se, Amerika
 verna ti, katoliška,
 in proslavi Kristusa,
 Kralja veselstva!

Cerkev mnogo skušana,
 čestokrat ponižana,
 z Ženinom si križana,
 Cerkev vesoljna,

ti samo Njegova si,
 polna blagoslova si,
 sveti Križ je sreče znak:
 Bog te priznáva!

Zdaj pa prišel dan je tvoj:
 Kristusu veselo poj,
 Kralju, ki s teboj živi
 v Svetstvu ljubávi.

Presveto Rešnje Telo.

Šotor Modrosti,
 blaženstva žar,
 čudo skrivnosti:
 Stvarnik in dar!

Prestol je Sina,
 skrito nebo,
 Božja lastnina —
 Rešnje Telo . . .

Milosti mana,
 kruh za svetost,
 čednosti hrana,
 dušam sladkost!

Moljen in slavljen,
 Vrelec dobrot,
 ljubljen, pozdravljen,
 Kristus Gospod!

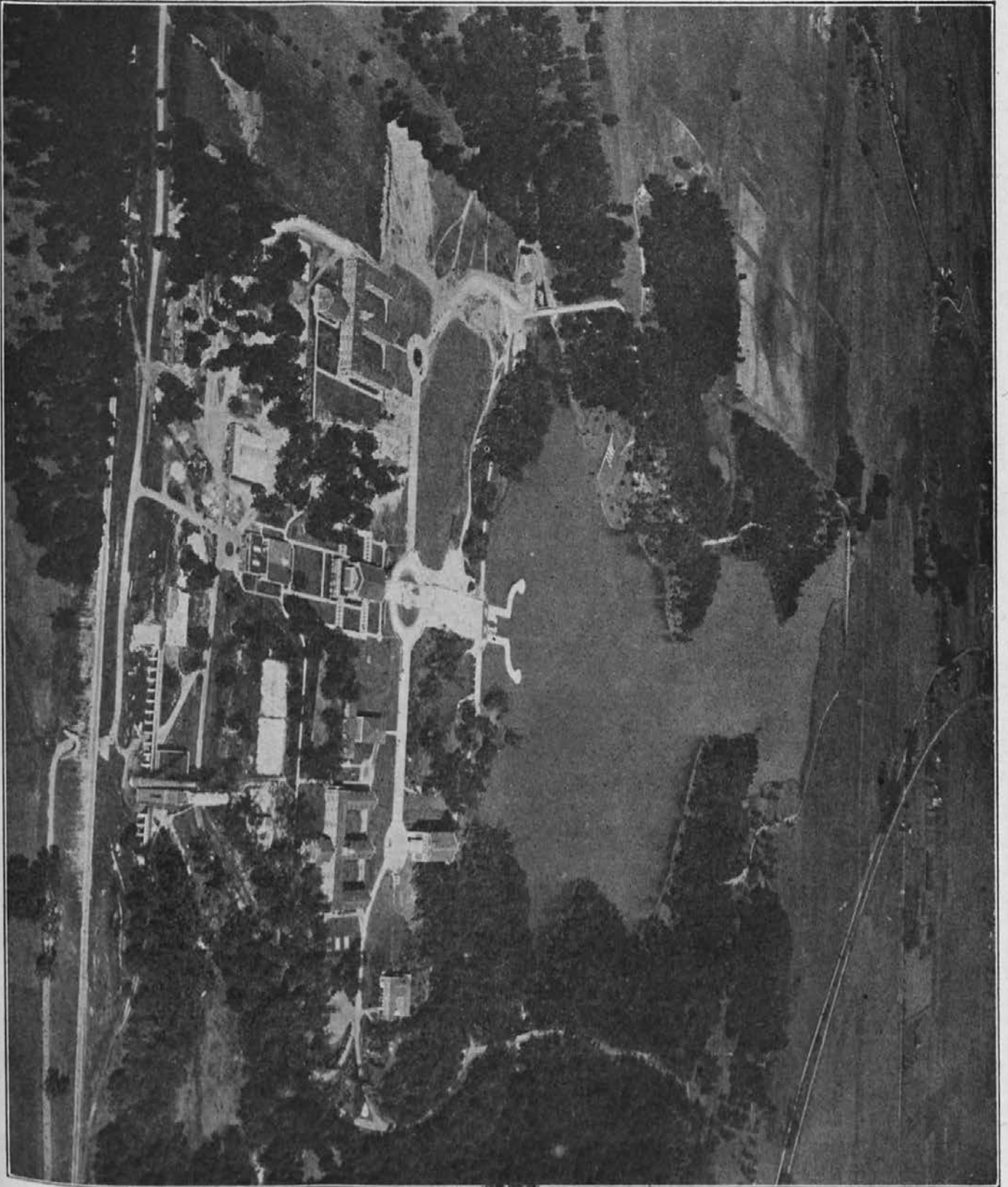

Kardinal Bonzano, zastopnik
sv. Očeta na Evharističnem kongresu.

Kardinal Mundelein,
nadškof čicaški.

Mundelein blizu Chicage, kjer se bo vršila slavnostna procesija.

Dr. A. B. Jeglič,
škof ljubljanski

Dr. Gnidovec,
škof skopeljski

Rev. Aleksander, O.F.M.

Apostolu Slovencev.

(Dr. A. B. Jegliču.)

Apostol naš prihaja, naš Metod . . .

Z mladostjo apostolskega srca:
kaj mu tegoba sedmih težkih križev?
Prihaja z glasno radostjo moža,
ki bo s slovenskim milijonom
pripeljal majhno, toda verno ljudstvo pred Boga.

Bog živi Te, apostol, naš Metod!

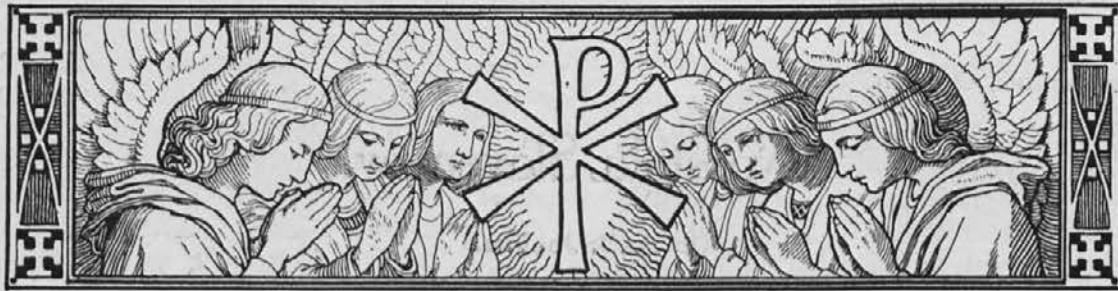
Že davno, davno smo Te čakali
in smo želeli Tvoje dobre roke,
da nas ljubo blagoslovi —
kot je nekdanj nas blagoslavljala — otroke —
tam za vodami . . . ko so okna in dobrave
v slovenskih rožah pele Ti pozdrave . . .

Glej naše hišice: ni v njih domačih rož,
v vrtovih tu ni nageljnov, ne rožmarina —
in mesto pesmi naših dedov našel boš
morda le pesem brez slovenskega spomina.
A vedi: v srcu hranimo še vedno zlati ključ:
materin jezik . . . vera še je naša luč.

Še smo korajžni fantje od slovenskih far
z Gospodom v duši — kot v nekdanjih dneh,
še smo dekleta neskalskih src
z Devico — Rožo Brezijsko v očeh,
očetje, matere: vsi hodimo presvetlo pot,
ki Ti si jo pokazal nam, apostol, naš Metod!

Odprih rok in src Te čakamo,
da nas popelješ v solnce božjega Srca;
odprtih src besede Tvoje čakamo
kot smo je časih čakali doma.
Povedal boš Ameriki in vsem svetu
da smo Slovenci Tvoje ljudstvo: "Kladivo v rokah Boga."

Častna straža pred Najsvetejšim.

Spored evharističnega kongresa.

Da bodo udeleženci svetovnega evharističnega shoda vedeli, kaj se bo vršilo te velike dni, kje in kedaj, podajamo tukaj spored, v kolikor je bil gotov, ko je šel list "Ave Maria" v tisk.

1. V noči od 19. na 20. junija o polnoči v vseh cerkvah slovesna sv. maša, pridiga in skupno sveto obhajilo vse župnije. K temu sv. obhajilu so povabljeni vsi katoliki vseh starosti in vseh stanov.

2. Dne 20. junija, v nedeljo, ob 10. uri slovesna otvoritev evharističnega kongresa v stolnici Presv. Imena v Chicago. Pred sv. mašo slovesen vhod kardinalov, škofov in duhovnikov v stolnico. Za slovenske udeležence slovesna otvoritev v cerkvi sv. Štefana.

Ob 3. popoldne velik ljudski shod vseh katoliških ameriških Slovencev cele Amerike, na 4715 W. Madison St. (cor. Cicero Av.) Udeleženci kolikor mogoče v narodni noši.

Po shodu takoj v istih prostorih slavnostni banket v pozdrav dragim gostom iz starega kraja.

3. V pondeljek, 21. junija, ob

desetih slovesna sv. maša v Stadionu pri Field Muzeju, Michigan Boulevard in E. 12. ulica, katere se udeleži 60,000 šolskih otrok.

Popoldne slavnostna zborovanja duhovnikov, častilcev Presv. Rešnjega Telesa — Sacerdotum adoratorum — in Lige Presvetega Srca v Municipal Pier ob Michiganem jezeru in Division Ave.

Zvečer ob pol osmih velika demonstracija katoliškega slovenskega moštva društev Najsvetejšega Imena v cerkvi sv. Štefana. Slovesen sprejem novih članov, blagoslov nove zastave in obnove priskege. Slavnostna procesija. — Narodna noša.

4. V torek, 22. junija, ob desetih slovesna sveta maša v Stadionu za katoliško ženstvo in redovne sestre.

Ob dveh popoldne zborovanje slovenskih duhovnikov v dvorani sv. Štefana. Zborovanja se smejo udeležiti tudi vsi drugi ljudje.

Ob 4. uri zborovanje katoliških Slovencev, pri katerem so tudi duhovniki lahko navzoči.

Ob pol osmih velikanska de-

monstracija celega katoliškega moštva v Stadionu. 200,000 mož in fantov bo nastopilo. To bo ena izmed največjih demonstracij kongresa. Vsi moški morajo priti s svečami.

5. V sredo je dan, katerega lahko imenujemo slovanski dan. Posvečen delu za združenje ruske pravoslavne cerkve z Rimom.

Ob 10. slovesna služba božja v staroslovenskem jeziku v stolnici Presv. Imena.

Ob 2. znanstveno zborovanje vseh učenjakov, cerkvenih in svetnih, ki se bodo posvetovali o tem vprašanju z učenega, znanstvenega stališča.

Ob osmih veliko ljudsko zborovanje vseh slovanskih narodnosti, kjer nastopajo tudi vsi pevski zbori različnih narodnosti. Udeleženci naj pridejo kolikor le mogoče v narodnih nošah.

5. V četrtek v Mundeleinu sklepna procesija s presv. Rešnjim Telesom. Narodna noša.

V sredo, 23. junija bo še posebej dan, posvečen za višjo izobrazbo.

Naš evharistični kongres.

Rev. J. Plaznik.

Ker so evharistični kongresi tako primerni našim časom, zato so rasli in se množili skoraj čudežno. Šele l. 1881. in sicer 21. junija, je bil prvi kon-

gres. Škof Gaston de Segur je bil navdušen za razširjanje češčenja presvetega Rešnjega Telesa; zbral je okrog sebe dobro ljudstvo iz mesta Lille na Francoskem. Morda je hotel pokazati francoskim nevernikom, kako živo vero so imeli katoličani. Morda je bil samo goreč za to, da zadosti za vsa preklinjevanja in bogostrunstva, ki je ljudstvo z njimi žalilo Krista.

To je bilo pred 40 leti; kongres je bila le majhna kopica vernikov in vse je imelo le lokalni značaj. Kadar je kaka reč potrebna in je ljudstvu všeč, se gotovo tudi razširi. Katoličani so videli, da se jim ponuja prilika, da pripoznajo svojo vero pred nevernim svetom; hoteli so se pa tudi navduševati med seboj. Navdušenje je tako raslo, da se je zbralo čez 9 let na Belgijskem 150,000 katoličanov iz Evrope in Amerike, da na kolenih počaste sveto Hostijo. V nekaj letih je postal lokalni zbor mednarodnega pomena.

Francija je mati evharističnih kongresov in imela je na svojih tleh več takih zborovanj; na primer v Parizu, v Paray-le-Monial, mestu presvetega Srca, in v Lurdu, kjer Zveličar dela čudeže po svoji preblaženi Materi.

Pa tudi druge dežele so hotele javno pokazati, da jim je Zveličar dobrodošel.

Letos je določena naša Amerika s svojim svežim in močnim verskim čutom, da ima osemindvajseti evharistični

kongres. Zato želi njegova eminenca, kardinal Mundelein, da se zbere tu celi svet in pokaže svojo vero. Mi imamo nad 20 milijonov katoličanov, ki so ponosni na svoje dosedanje delo. Pogledaj vse veličastne cerkve in velikanska šolska poslopja z najboljšim učnim sistemom na svetu, vso dobrodelno organizacijo in pomoč sočloveku, kjerkoli se pokaže potreba! Izkazali bomo Zveličarju tako slavo, kakoršne še ni prejel. K temu bo pripomoglo bogastvo dežele in duševna moč. Naša dežela je sprejemala z odprtimi rokami že stoletja narode vsega sveta. Sprejemala je uboge delavce in vsakovrstne svetne dostojanstvenike; sedaj bo pa sprejela evharističnega Kralja in vse, ki mu sledijo. Naši zvesti katoličani željno pričakujejo, da javno pokažejo svojo globoko vero sorojakom Amerikancem, pa tudi starodavnim evropskim cerkvam.

Skoraj na sredi naše dežele stoji mnogomilijonsko mesto Chicago. Nobeno mesto ni ponojsnejše na svoj katoliški živelj. V njem je nad poldrugi milijon katoličanov. Imajo več svojih cerkva kot katerokoli evropsko mesto. Samo župnih cerkva je okrog 235. Tem načeluje kardinal svete rimske cerkve.

Po svoji legi je Chicago središče železniškega prometa. Mesto leži ob velikanskem jezeru, ki je večje, nego Jadransko morje. Je pa tudi središče vseh dobrih cest.

Zadnjih petindvajset let je mesto sprejemalo velike skupine gostov. V nekem pomenu je Chicago mesto konvencij vsega sveta. Pripravljeno je, da sprejme milijone gostov. Hoteli imajo prostora za stotisoče. Velikanske dvonane so dovolj velike, da bodo sprejele kongres. Leta 1923. je bila tukaj svetovna razstava. Tedaj je bilo mesto še v povojih in se je marsičesa naučilo od tistega časa.

Osemindvajseti evharistični kongres ima edino ta namen, da sprejme Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu. Kakor se spodobi naši deželi in katoliškimi državljani. Sedemnajst odborov, sestojecih iz duhovnikov in laikov, je neprestano na delu, da urejujejo in pripravljajo. Vsak katoličan v nadškofiji čuti dolžnost, da mora pomagati. Naša srca in hiše so odprte bratom po veri.

Sveti oče, papež Pij XI., ima evharistične kongrese za tako važne, da bo poslal svojega osebnega zastopnika predsedovati kongresu. Zelo obžaluje, da ne more sam osebno priti. Preden se kongres začne, bo velika manifestacija na čast papeževemu poslaniku. Sprejet bo z večjo častjo, nego naš prvi kardinal, ko se je vračal iz Rima.

Natančen program bo objavljen po cerkvah naše nadškofije in po listih. Za sedaj je toliko znano, da se začne priprave že v četrtek, 17. junija. V petek bo velikanska civilna manifestacija. Pravi kongres se začne v nedeljo. O polnoči bo sveta maša v vsaki župni cerkvi. Skoraj v vsaki bo tudi kak škof. Ker ima kongres čisto duhovni pomen, želi njegova eminenca, da prejme tisti dan vsak katoličan sveto Rešnje Teleso. Vsi duhovniki od drugod imajo pravico spovedovati, če imajo le to pravico doma. Lepše ne moremo začeti kongresa, ko da darujemo svetemu očetu milijon svetih obhajil.

V nedeljo opoldne bo slovesen sprejem papeževga poslanca v stolnici. Ob istem času bodo tudi po drugih cerkvah pozdravljali razne cerkvene dostojanstvenike. Slavile se bodo pontifikalne in slovesne svete maše. V vsaki cerkvi se bodo čuli govori o sveti Evharistiji.

V ponedeljek bo otroški dan. 50,000 otrok iz višjih razredov je

naučeni, da bodo peli sveto mašo "De angelis." Sveta maša se bo pela v stadiju na vojaškem polju ob jezeru. Ob straneh bo 100,000 sedežev, na sredi pa 60,000. Imeli bodo mikrofoni in vse moderne priprave, da se bo slišalo petje na vse strani in vsak celebrantov glas. Sv. mašo bo služil eden kardinalov.

Najete so vse velike dvorane za sekcijske seje z glavnim stonom v kolizeju, kjer navadno postavijo kandidate za predsednika Združenih držav. Papež si je izbral posebno en predmet, ki bo središče vsega razmotrivanja. To je: "Sveta Evharistija in krščansko življenje." Največje učenjake so povabili, naj pišejo in govore o tem predmetu. Posledica tega bo tudi, da se bo katoliška literatura pomnožila.

V torek je ženski dan. Tudi žene bodo imele posebno mašo, petje in godbo v stadiju. Notranji zbor bodo tvorile nune, zunanji pa druge žene in dekleta. Celo popoldne se bodo vršile sekcijske seje in pozornost udeleženk bodo obračali tudi na umetniško in in-

dustrijalno razstavo v mestnem pristanišču.

Večer spada možem. Pod vodstvom društva najsvetejšega Imena se bodo zbrali v stadiju. Kakih 200,000 mož bo dvignilo goreče sveče in ponovilo svoje obljube. Po blagoslovu se bo začela himna: "Slava večnemu Bogu!"

Program za sredo je: Višja vzgoja, ameriški ponos. Začelo se bo zopet s sveto mašo v stadiju. Zbrana bodo vseučilišča, kolegiji in akademije. Tu bo zbran cvet mladine. Pokazala bo, da je zvesta Kristusu kot Bogu, ki prebiva med nami.

Zunaj mestnih mej je majhno mesto, imenovano po našem kardinalu Mundelein, kjer je škofijsko semenišče, vseučilišče Marije Jezerske. Skupina poslopij je razpostavljena na prostoru, ki obsega 1200 akrov zemlje. Tu so gozdovi, parki in skoro tri milje dolga tlakovana pot okrog jezera. Na hribu je cerkev, med cveticami, grmovjem in nasadi pa se vije pot s hriba v dolino čez šest krasnih mostov. Jezus sam je ljubil prosta polja, ko je telesno bival

med nami. Ravno v tak kraj bi bil šel molit ali počivat. Ta kraj je izvoljen, da bo videl vso slavo, ki jo bodo dali Jezusu. Pevski zbori bodo postavljeni v kratkih razdaljah, da se bo petje vedno nadaljevalo. Duhovščina bo imela najlepša oblačila. Ob potu bodo podobe Jezusove obljube, da bo postavil presveto Rešnje Telo. Tudi ladje na jezeru bodo primerno okrašene.

Mesto Chicago se je odločilo za veliko delo; kar hoče Chicago, to se tudi zgodi. Hoče pa to-le: Dati Jezusu tak sprejem, kakoršnega še ni bil deležen na zemlji; hoče biti gostitelj katoliškemu svetu za časa Kristusovega zmagoslavja; pokazati katoliškemu svetu, kako so ameriški katoličani vdani Kristusu na oltarju; utrditi našo in vero vsega človeštva v pravo Kristusovo pričujočnost; pokazati nevernemu svetu, kako živo vero imamo v srcih in tudi pokazati, kaka sreča je, da imamo Kristusa med seboj; ponoviti oni prizor, ki se je zgodil tedaj, ko je Peter v imenu vseh kristjanov pripoznal svojo vero, rekoč: "Ti si Kristus, sin živega Boga."

Mrs. Nežika Tomec:

Na najbolj častnem mestu je, Jezus, slika tvoja. Pogled na njo krepi me, miru mi da, pokoja.

Srce naj tvoje siplje blagoslov na hišo vsako; tolaži duše bolne, saj ljubiš vse enako.

Sliki na stemi.

Obljubil sam si tistim, ki bodo te častili, da jim izpolniš želje, ko bodo te prosili.

Zato te prosim, Jezus, za narod moj slovenski; kraljuj v njegovih hišah, naj izgine duh peklenški!

Evharistični kongres in ameriški Slovenci.

Very Rev. Kazimir
Zakrajšek, O.F.M.

EVHARISTIČNI kralj pride k nam," je oznanil eden naših največjih mož, kar jih imamo v Ameriki, kardinal Munde-

lein, naš nadškof. "Evharistični shod bomo imeli." In vse po chiškaški nadškofiji se je zganilo in velikanske priprave so se začele. Več kot eno leto že krepko deluje veliki pripravljalni odbor, ki ima nologo pripraviti vse tako, da bo naš Evharistični Kralj Jezus Kristus dobil sprejem, kakoršnega mu svet do sedaj še ni nikdar dal.

Med narodnostmi, ki se pripravljajo za te velikanske dni katoliškega triumfa, je bil slovenski narod, ako ne zadnji, pa vsaj med zadnjimi, ki se je zgenil in začel pripravljati, da ne bo ostal za drugimi. Šele januarja smo se organizirali, takrat, ko so druge narodnosti v glavnih potezah imeli že vse urejeno.

Vendar pa, ako gledamo uspeh teh malo mesecev, odkar delamo in se pripravljamo, smo lahko zadovoljni in lahko z mirno vestjo upamo, da ne bomo med zadnjimi pri sodelovanju.

Evharistično prerorenje slovenskega naroda tam doma pod močnim Triglavom, katero je pred leti začel in dovršil naš veliki škof Jeglič, ni ostalo brez vpliva tudi na nas ameriške Slovence. Res so bile žalostne razmere, v katere je naš slovenski ameriški naseljenec prišel. Zanj so bile kakor ploha za ogenj. V mnogih srcih so te razmere, posebno slabo časopisje, vpihnile ogenj vere in ljubezni in ga zadušile, da nikdar več ne bo oživel. Vendar v veliki pretežni večini pa je ostala še vsaj lakra, ki potrebuje samo novega svežega ve-

tra navdušenja in razpalila se bo nazaj v morda še večji ogenj, nego je plapolal poprej.

In to krasno in krepko navdušenje, s katerim se je naš ameriški Slovenec vesplošno odzval pozivu, da se uvrsti v te mogočne vrste katoliških narodnosti in se tudi začne pripravljati na veliki evharistični shod, je samo mogočen dokaz tega dejstva.

Pred vsem gre zasluga za tako krepek odziv naroda naši K.S.K. Jednoti in njenemu glavnemu odboru, ki se je pod vodstvom svojega predsednika Mr. Grdine takoj odzval in na svoji januarski seji sklenil, da bo krepko posegel v te priprave. Samo malo smo omenili in poprosili, pa smo našli takoj krepak odziv. Enako tudi Društvo Sv. Družine.

Tako je bilo mogoče sklicati za 25. januarij v "Slovenia" dvorani v Jolietu ustanovni shod slovenskega oddelka 28. mednarodnega evharističnega kongresa.

Tu se je sklenilo, da naj tvorijo odbor slovenske sekcije vsi štirje slovenski župniki chicaške nadškofije in po dva laika iz vsake župnije, enako duhovni vodje, predsedniki in tajniki naših katoliških Jednot.

Odbor se je takoj z navdušenjem lotil svoje naloge in začel s polno paro. Danes, ko pišem te vrstice, so hvala Bogu, priprave že precej v lepem redu in ako se ne motimo, bomo dosegli lep uspeh, katerega nas ne bo sram.

Po celi Ameriki smo vzbudili med našimi katoliškimi vrstami precejšnje navdušenje in obeta se lepa udeležba pri shodu in krepko moralno in finančno sodelovanje vseh slojev pri pripravah. V slogi je moč in ta shod nas je v resnici našel združene, kakor nismo bili še nikdar popreje.

Glavna odbora obeh naših katoliških organizacij sta v krasnem pozivu navdušila članstvo,

da naj sodeluje, pomaga in podpira to delo.

Odbor slovenske sekcije je pozval vsa društva, naj pošljejo svoje posebne delegate, ki jih bodo pri zborovanjih zastopali in potem ponesli ogenj navdušenja s seboj vsak v svoje društvo in vsak v svojo naselbino.

Navdušili smo tudi svoje rojake doma v stari domovini, da se bodo udeležili shoda v izredno velikem številu pod vodstvom dveh škofov, Dr. Jegliča in Dr. Gnidovca.

* * *

Ameriški katoliški Slovenci pa pričakujemo od tega shoda tudi velikih koristi. Naše žrtve za to veliko delo ne smejo biti zastoj. Hočemo videti tudi sadove.

Glavni namen evharističnega shoda bo: poudariti pomen presv. Evharistije za duhovno življenje. Vse obnoviti v Kristusu, je geslo sedanjega svetega očeta in ž njim seveda tudi nas vseh. Ta shod naj pokaže sredstvo, edino in pravo uspešno sredstvo vsakega duhovnega prenovljenja — presveto Hostijo, Kruh življenja! Veliki naš škof Mahnič je rekel pri hrvatskem evharističnem shodu v Zagrebu eno leto pred svojo smrtjo: "Krščansko življenje je evharistično, ali ga pa ni!" t. j. mora sloneti na prejemanju in češčenju presv. Rešnjega Telesa. — "Brez mene ne morete ničesar," pravi Gospod Jezus. Zato pred tabernakelj! K obhajilni mizi!

Ali ameriški Slovenci ne potrebujemo tega duhovnega prenovljenja? O, pa še kako! Potrebujemo, potrebujemo novega, pravega krščanskega duha. Rane, ki so nam jih vsekali sovražniki Kristusovi, slabe organizacije, posebno slabo časopisje, se še niso zacelile. Ogenj ljubezni do Boga, do Jezusa, ki je ostal med nami po plohi polpretekle protiverske dobe, treba razpihati, razvneti in

slovenska plemenita duša se bo našla, bo zažarela v stari slovenski veri in gorečnosti. Da, ameriški Slovenci potrebujemo evharističnega prenovljenja po zgledu onega doma v domovini.

Ta veliki evharistični shod ga nam more dati in ga nam tudi bo, samo ne prezirimo velikanske važnosti tega časa.

Zato na shod v Chicago, kdor moreš! Pridi! Žrtvuj! Žrtvuj, če treba še več! Nobena žrtev naj nam ne bo prevelika za tako velikanske koristi!

Mi duhovniki pridimo sem, ogrejmo najprej sami sebe! Pridimo skupaj, začrtajmo si pot našega prihodnjega delovanja, da bomo veliki ob velikem času vsak na svojem mestu!

Voditelji katol. organizacij,

Jednot in društev! Pridite, da boste dobili novih smernic, boljših kot do sedaj za **ново, katoliško** vodstvo katoliških organizacij. — Pridite pogledat te milijone, ki se bodo drenjali okrog evharističnega Kralja! Pridite pogledat njih navdušenje, pridite poslušat njih načela, po katerih oni delajo, vodijo in napredujejo. Marsičesa se še lahko naučimo.

Pridite, očetje in matere, pogledat, kako vodijo svoje družine drugi katoliški starši! Morša se boste marsičesa naučili, kar vam bo v veliko pomoč pri težkem in odgovornem delu, ki ga imate.

Pridimo vsi k Jezusu! Pridimo! Hitimo k Njemu! Poklonimo se mu tudi mi in obnovimo svojo

prisego zvestobe in ljubezni temu dobremu kralju, ki edini more naučiti naša srca, naše družine, naša društva, naše župnije, celi svet.

Tu bomo prvič v zgodovini ameriških Slovencev skupaj z najodličnejšimi voditelji slovenskega naroda iz domovine. Veliko jih pride! Pridimo skupaj! O, kako bodo to lepe ure!

Da, veliki dnevi so tukaj! Veliki pa samo za one, ki bodo znali biti sami veliki! Velik čas bo to, pa samo za one, ki se bodo znali s tem časom okoristiti.

Če pa ta veliki čas ne bo obrodil za nas teh sadov, katerih pričakujemo, pa že danes lahko rečem: ne bo to krivda evharističnega shoda, tudi ne odbora slovenske sekcije, temveč . . .

Iz Slovenije na kongres v Chicago. Very Rev. P. Regalat Čebulj, D.D., provincijal.

SE sluti, da bo svetovni evharistični kongres daleč nadkrilil vse dosedanje. Zato ga tudi katoliški svet nestrpnostno pričakuje. —

Zlasti še Slovenci v stari domovini. Zakaj? Poleg omenjenega razloga brez dvojbe zaradi presvete Evharistije same, ki bo obhajala svoje zmagoslavje. Naše ljudstvo je Najsvetejšemu tako iz srca vdano, da je ta ljubezen značilna poteza njegovega lepega značaja. Nimamo bogastva, ne moči. Zato nas svet bore malo pozna in upošteva. Toda, imamo oltarje, pred katerimi se skoraj vsi vdeležujemo nekrvave daritve nove zaveze. Krasimo tabernaklje, v katerih Gospod poslušna našo večno molitev. Kar le mogoče pogosto in v največjem številu se zbirajo dobri Slovenci pri obhajilnih mizah, kjer uživajo

kruh, ki vzdržuje naše nadnaravno življenje in izpopolnjuje naš značaj. Presveta Evharistija je naše bogastvo, naša moč, naše vse! Zato se nikar ne čudite, da veselo gledamo v prihodnje dni, ko se bodo milijoni poklonili Gospodu našega ljudstva.

Radujemo se pa evharističnega kongresa tudi zavoljo naših ameriških rojakov. Dana jim bo priložnost, da bodo pred odbranim svetom manifestirali svojo ljubezen do Gospoda. Prepričani smo, da bodo člani našega naroda, ki so z doma prinesli ljubezen do presvete Evharistije in so jih v ljubezni do nje tudi njihovi novi dušni pastirji dalje vzgajali, svojo sveto nalogo častno izvršili: Slovencem v ponos, našemu skupnemu Gospodu pa v nemajhno zadoščenje in v veliko radost.

Umevno, da se je ob omenjenih mislih vedno bolj javljala in obli-

kovala tiha želja: ko bi bilo mogoče, evharistično slavlje v Chicagi tudi osebno doživeti! Toliko bolj, ker so prihajali iz krajev, kjer pripravljajo Gospodu slavnostne dni, mikavni klici: Pridite!

Najbrž sva se midva s P. Pacifikom prva iz domovine odzvala vabilu naših ljubih sobratov. Naravnala sva korake proti deželi, ki sedaj spleta za presveto Evharistijo najlepši in največji venec, kar so jih kedaj ovili okoli svete Hostije.

Mislím, da lahko trdim, da je bilo najino potovanje v znamenju presvete Evharistije, ki je že takoj prvi dan v Schwarzachu na Solnograškem stopila v ospredje. V cerkvi čč. sester usmiljenk sva v nedeljo, 18. aprila, maševala. Zelo nam je ugajalo mirno in ubrano petje ter zgledno obnašanje tamošnjih vernikov, ki so do

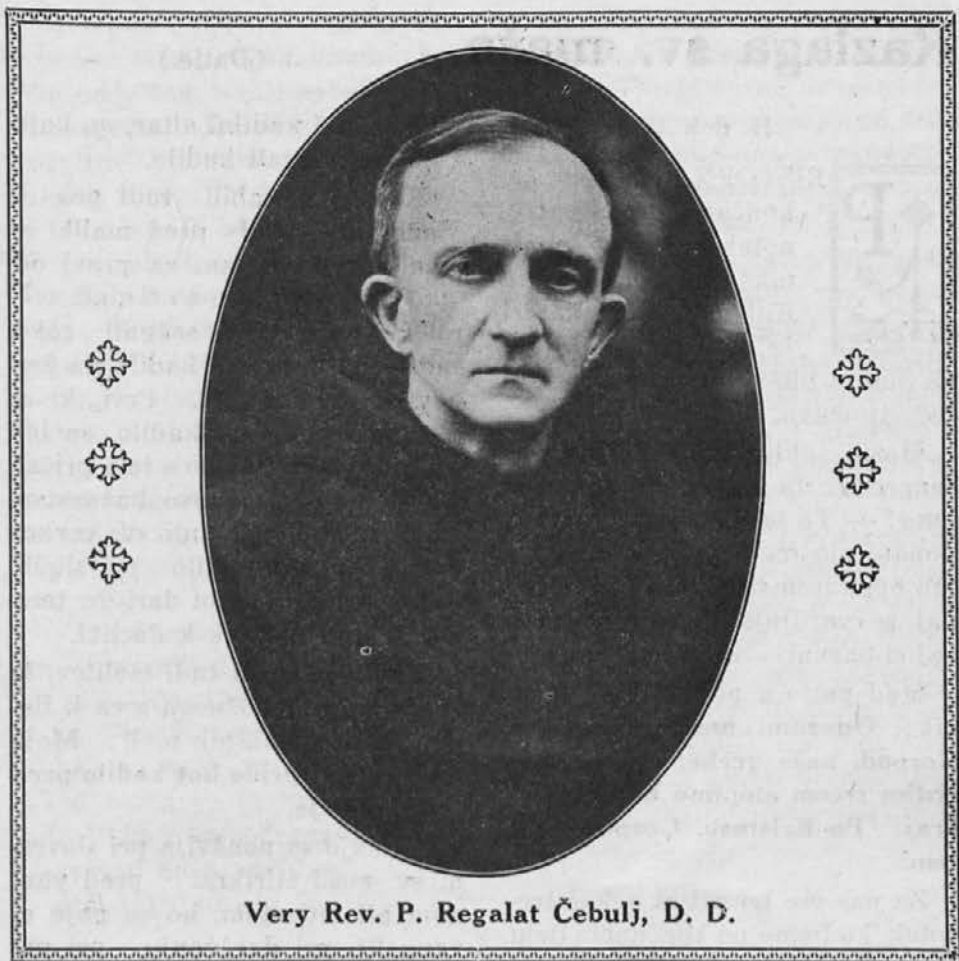
malega vsi pristopili k mizi Gospodovi. Pridiga med sv. mašo jim je bila najlepša priprava na sv. obhajilo.

Doma so nama naročili, naj se jih spomniva pri Mali Cvetki v Lisieux-ju. Dano besedo sva možato izpolnila. Srečna sva bila, da sva mogla maševati na grobu evharistične rože. Naj le veliko cvetja milosti natrosi v najini duši in v duše tistih, ki sva zanje prosila!

Na parniku "Paris" sva lahko sleherni dan maševala. K sv. maši so ponajveč hodili naši ljudje, ki so se vračali v svojo novo domovino. Tudi nekaj drugih potnikov je Gospodu delalo družino. Posebno goreč je bil mlad zdravnik iz Manile, ki sem ga pozneje v New Yorku sprejel v III. red. Naj omenim še nekega japonskega vseučiliškega profesorja. Ni sicer katoličan, pa se je vendar močno zanimal za sv. Frančiška. Omilil mu je svetnika Jörgensen s svojo knjigo o našem serafinskem očetu, ki jo je Japonec popolnoma preštudiral.

Tako-le sem si mislil: Glej, zdravnik s Filipinov kar gori za sv. Frančiška; profesor z Japonskega serafinskega očaka dobro pozna in visoko ceni, kaj pa mi, ki se imenujemo Frančiškovi sinovi? . . .

V New Yorku in Bethlehemu, Pa., sem se ponovno prepričal, da so naši ljudje resnično evharistični. V prvem mestu je v začetku maja skoraj vse hitelo k sv. ob-

hajilu, v drugem sem pa med obhajanjem naše mladine občudoval njeno zbranost. Za vse to presveti Evharistiji največja zahvala!

Midva sva tu. Drugi rojaki nam bodo še sledili. Pravijo, da jih bo lepo število. Posebno prevzvišeni ljubljanski vladika, ki je s svojim delom in trpljenjem, še bolj pa z molitvijo zarezal globoke in široke brazde v srca svojih

vernikov in Slovencev sploh, prihaja z velikim veseljem.

Ne bo nas torej malo. Vsi smo pa že sedaj v radostnem prepričanju, da bomo v navzočnosti presvete Evharistije ameriškim prijateljem in znancem pogledali v obraz, jim segli v roke ter si z njimi vred znova napolnili srca z najlepšo in najhvaležnejšo ljubeznijo. Saj jo poznate: ljubezen do presvete Evharistije!

Razlaga sv. maše.

(Dalje.)

Po raznih virih priredil
Rev. Jos. Pollak.

II. del.

PRISTOPNA molitev je končana. Prišel je trenotek, da stopi mašnik na skrivnostno Kalvarijo, na kateri je kot nekdanj Mojzes na Sinaju bližji Bogu nego pričujoče ljudstvo.

Mašnik sklene roke, jih zopet razprostre in reče: Oremus, molimo! — Te besede, ki se večkrat ponavljajo med sv. mašo, so resen opomin mašniku in vernikom, naj se varujejo raztresenosti in naj si ohranijo duha molitve.

Med potjo k altarju moli mašnik: **Odvzemi nam, prosimo, o Gospod, naše grehe, da vedno s čistim srcem stopimo na presveti kraj. Po Kristusu, Gospodu našem.**

Za nas vse bo prišel nekoč trenotek, ko bomo po končanem delu in trudu stopili v mesto živega Boga, v nebeški Jeruzalem. Ta vstop bo pomenil konec našega potovanja in začetek našega večnega, popolnega veselja.

Hrepenenje po popolnem očiščenju izraža tudi zadnja pristopna molitev, ki jo moli mašnik sredi altarja globoko sklonjen. Roke ima sklenjene in na rob altarja uprte: **Prosimo te, Gospod, po zasluženju tvojih svetnikov, katerih svetinje so tukaj, in vseh svetnikov, da nam milostno odpustiš vse grehe. Amen.**

V vsakem altarju so shranjene svetinje, to se pravi, ostanki svetnikov. — Med to molitvijo mašnik poljubi altar. Poljub pomeni v sv. pismu znamenje spoštovanja, češčenja in hvaležnosti.

Pri slovesnih mašah sledi takoj po teh molitvah kajenje altarja.

Raba kadila pri bogoslužnih opravilih je starodavna. Že v starem zakonu so poleg drugih daritev darovali tudi olje in kadilo. Pred skrinjo zaveze v najsvetej-

šem je stal kadilni altar, na katerem so zažigali kadilo.

Kadilo so rabili tudi pogani. Zažiganje kadila pred maliki so imeli prvi kristjani za pravi odpad od vere. Zato so si dali zvesti kristjani rajši sežgati roko, mesto da bi stresli kadila na žerjavico pred maliki. Prvi, ki so Kristusu poklonili kadilo, so bili sv. Trije Kralji in so s tem pričali svojo vero v njegovo božanstvo. Zelo zgodaj je tudi sv. cerkev začela rabiti kadilo pri službi božji, seveda ne kot daritev, temveč le kot dodatek k daritvi.

Kadilo pomeni tudi molitev, ki se dviga iz pobožnega srca k Bogu. Zato pa mašnik moli: **Moja molitev naj pride kot kadilo pred tvoje obličje.**

Kajenje se ponavlja pri slovesni sv. maši štirikrat: pred vhom ali introitom, ko se poje evangelij, pri darovanju, pri povzdigovanju.

2. VHOD.

Ko je mašnik poljubil altar in ko se je (pri slovesni sv. maši) končalo kajenje, gre mašnik na listno stran altarja, se prekriža in začne moliti vhod ali introitus.

V času sv. Gregorija Velikega se je mašnik v žagradu oblekel in je šel s procesijo pred altar. Med tem so peli "vhod," ki je bil takrat mnogo daljši. Peli so predpevek, ki je večinoma vzeta iz sv. pisma in se vjema s pomenom praznika, in en cel psalm. Danes sestoji vhod iz predpevka in samo ene vrstice kakega psalma, ki se sklene z "Gloria Patri..." Ta izprememba je prišla v navado, ko so se uvedle tihe sv. maše, katerih v začetku sploh ni bilo.

Pristopne molitve so pri vseh mašah enake, introitus se pa spreminja prazniku ali dnevu primerno in nam večinoma spričuje čustva, s katerimi nas tisti dan vabi sv. cerkev k sv. maši.

3. KYRIE.

Ko je mašnik zmolil vhod, gre zopet na sredino altarja, prikloni glavo pred križem in začne s služabnikom vred klicati k presv. Trojici: **Kyrie eleison, Christe eleison: — Gospod, usmili se nas, Kristus, usmili se nas! . . .**

V prvih časih je ljudstvo te klice tako dolgo ponavljalo, dokler ni dal mašnik znamenja, da je dosti. Sedaj je predpisanih devet klicev. Vsako božjo osebo kličemo po trikrat, da ž njo obenem molimo, častimo in prosimo ostali dve božji osebi.

Latinski obred je povzel te besede iz grškega jezika, kakor besede: amen, aleluja, hozana... iz hebrejskega. Najbrž zato, ker so postale zavoljo pogostne rabe popolnoma domače in je vsakdo vedel, kaj pomenijo. Nekateri razlagavci mislijo, da raba treh jezikov pri sv. maši spominja na napis na Jezusovem križu.

Ni molitve, ki bi bila nam objokanim otrokom Eve bolj prikladna, ko klic: **Usmili se nas!** Saj smo polni grehov, bridkosti, potreb in skrbi. Ali bo tako zdihovanje ostalo neuslišano? Ne! Zdihljaji, ki jih pošiljajo verniki z mašnikom vred k Bogu, predero oblake in nam zadobe usmiljenje, če smo skesani in polni otroškega zaupanja.

4. GLORIA.

Ko se je mašnik z devetkratnim "Usmili se nas" globoko ponižal pred Bogom, se naenkrat povzdigne takorekoč v nebesa in se pridruži angelom, da v njihovih vrstah Boga moli, hvali in časti. Zato poje ali moli: **Gloria in excelsis Deo . . .**

Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje! Hvalimo Te, slavimo Te, molimo Te, poveljučujemo Te, zahvaljujemo Te zavoljo Tvojega veličastva. Gospod Bog, Kralj nebeški, Oče vsemogočni, Gospod,

edinorojeni Sin, Jezus Kristus, go-
spod Bog, Jagnje božje, Sin Oče-
tov. Ki grehe sveta odjemlješ,
usmili se nas. Ki grehe sveta od-
jemlješ, sprejmi našo prošnjo. Ki
sediš na desnici Očetovi, usmili
se nas. Ker Ti sam si svet, Ti sam
Gospod, Ti sam najvišji, Jezus
Kristus, s Svetim Duhom v slavi
Boga Očeta. Amen.

Ker je ta pesem veselega zna-
čaja, se opusti pri črnih mašah
in tiste dni, ko oznanja Cerkev
pokoro in žalost. Ta slavospev je
jako star. Trdijo, da ga je sv. Hi-
larij predelal iz grškega bogos-
lužja.

“Slava Bogu na višavah.” Tako
so pele angelske trume v božični
noči. Angeli se nikoli ne naveli-
čajo slaviti Boga in prepevati
njemu v čast. Sv. Janez je slišal
v skrivnem razodetju: Veselimo
in radujmo se in dajmo mu čast.
Po tem prelepem zgledu se rav-
na tudi Cerkev in ž njo vsi zares
dobri kristjani.

Hvala in češčenje, ki se izreka
v prvem delu, velja njemu, ki je:
“Gospod, Bog, Kralj nebeški, Oče
vsemogočni.” Od Boga Očeta se
pa obrne v nebesa povzdignjena
duša k njemu, ki je: “Edinoroje-
ni Sin, Jagnje Božje.” Ime Jezus
Kristus obsega v sebi vse skriv-
nosti odrešenja. To ime je nad vsa
imena. Pred njim se morajo pri-
pogibati kolena vseh, ki so v ne-
besih, na zemlji in pod zemljo.

Med naslovi, ki ž njimi časti
Cerkev svojega ženina, je tudi
naslov **Jagnje Božje**. Pa kakor bi
ne hotela takoj dodati vsega, kar
sledi iz teh besed, povzdigne še
enkrat glas k prevzvišenemu kli-
cu: **Sin Očetov**. Potem se šele dr-
zne spomniti svojega ženina, da
je postal daritveno Jagnje, ki od-
jemlje grehe sveta.

“Ki grehe sveta odjemlješ.” Ti,
ki si nas s svojo krvjo milostno
odrešil, ne zapusti nas, temveč:
“sprejmi našo prošnjo.”

Od Jagnjeta, ki je bilo umor-

jeno, povzdigne sv. cerkev oko k
Jagnjetu, ki kraljuje v nebeških
višavah. Vtopi se v globočino bo-
žanstva Jagnjetovega in ga moli
z besedami skrivnega razodetja:
Čast Bogu našemu, ki sedi na se-
dežu, in Jagnjetu.

Sv. Filip Nerij je na dan svoje
smrti zgodaj maševal. Pri Gloriji
se je zamaknil, začel peti in je
pel ta slavospev tako pobožno,
kot bi bil že med angeli v nebe-
sih! — O, da bi tudi mi molili ta
slavospev vedno z angelsko po-
božnostjo!

Sv. cerkev je na tem svetu ved-
no v bojih. Vendar odmeva v nje-
nih svetiščih ta pesem, ki vsake-
ga napolnjuje z radostjo. Viharji
besne okoli nje, ona pa zaupno
poje slavo Bogu in oznanja mir
ljudem na zemlji. Da, tudi v naj-
hujših bojih lahko veselo poje,
ker ji je zagotovljena končna ve-
sela zmaga . . .

(Dalje prih.)

Apostolstvo molitve.

Rev. John Plaznik.

Mesečni namen apostolstva molitve za mesec julij.

Za prenehanje protikatoliškega ščuvanja.

Hudobni duh nikoli ne miruje. Če bi
Kristusova cerkev pojemale, bi bil lep
mir. Satan bi nas pustil spat in bi sam
zaspal. Čim več dobrega se stori za Bo-
ga, tem huje se zaletava hudobni duh v
vse, kar je božjega.

Svetovna vojska je prinesla nekaj do-
brega. Ljudje so se začeli zavedati in
spregledavati. Nemčija je imela namen,
da proslavi štiristoletnico protestantiz-
ma na ta način, da podjarmi vso Evropo
in tako prisili ves kontinent, da proslavi
Lutra. Človek obrača, Bog obrne. Voj-
ska ni prinesla Lutru slave, pač pa po-
poln poraz. Protestantska vera je prak-
tično izginila. Njihove cerkve se še drže
pokoneč, a ta poslopja jim služijo kot
gledišča, zabavišča in za reševanje po-
litičnih vprašanj.

Med vojsko je rekel neki profesor cer-
kvene zgodovine na vseučilišču v Wash-

ingtonu: “Nikoli še ni katoliška cerkev
tako procvitala, kakor bo prihodnjih 20
let.” Res je. Ljudstvo je začelo misliti
samo zase. V protestantizmu ne more
verovati. Ali veruje, kar uči prava kato-
liška cerkev, ali pa ne veruje ničesar.

Ker je pa katoliška cerkev tako na-
predovala, je začel delati tudi hudobni
duh. Kaka razlika med predvojno dobo
in sedaj! Prej je bilo ameriško pravilo,
da moramo spoštovati versko prepričanje
vsakogar; sedaj je pa postala, po mislih
nekaterih debeloglavcev, Amerika strogo
protestantska dežela, iz katere bi morali
biti eksportirani vsi drugoverci, najprej
seveda katoličani. Po njihovem mnenju
je Amerika samo za skrivne narode.
Dasi so živela vedno skrivna in napol
skrivna društva, katerih namen je bil,
izpodkopavati ugled katoliške cerkve,
vendar niso nikoli tako besnela, kakor
ravno sedaj. Vsi poznamo Ku Klux
Klane. Glej, kam nas hočejo pripraviti!

Uvedli so prohibicijo, da bi zatrli sveto
mašo; zatreti so hoteli katoliško šolo in
sploh nas hočejo ovirati, kjerkoli mogo-
če. Bog lahko obrne in tudi res obrne
vsako slabo reč na dobro, vendar pa ga
moramo za to prositi. Če bi nas nihče ne
dregal, bi postali mrzli in bi najbrž zmr-
znili. Sicer je pa res, kar je rekel neki
protestantski minister: “Ako bi papež
hotel iznajti sredstvo, da bi uničil pro-
testantizem, bi ne bil mogel iznajti ni-
česar boljšega, kakor ustanoviti Ku Klux
Klan.”

Molitev vsakdanjega jutranjega dobrega
namena:

O presveto Srce Jezusovo! Po rokah
prečiste device Marije ti darujem vse
molitve, dela in trpljenja današnjega dne-
va v spravo za vsa razžaljenja, ki jih tr-
piš v zakramentu presvetega Rešnjega
Telesa, in za prenehanje protikatoliške-
ga ščuvanja.

Tretji blagoslov.

P. Krizostom Sekovanič:

I.
ILO je devetindvajsetega oktobra v sv. letu 1925. — Nonina* Hermelinda je dopolnila tisti dan svoje 86. leto. — Sključena in

trudna se je vračala iz cerkve. Vsak njen korak je bil premišljen in natanko odmerjen. S čudno kljukasto palico si je lajšala hojo. Koničasto spodnjo ustnico je venomer premikala in glasno molila na molek, ki se ji je ovijal okrog koščenih rok in enakomerno tolkel ob palico.

Pa je prenehala tedaj starka s svojo molitvijo in je začela govoriti vsa zamaknjena vase:

"Bog tako hoče. V cerkvi mi je prišlo na misel — prav pri povzdigovanju in ravno na moj sveti godovni dan. Seveda — Bog tako hoče. — Eh — eh. — Prav je, da sem se mu zaobljubila. Rozalija bo morda huda — pa naj bo! Zdaj tako nič ne pomaga — zaobljubila sem se in je konec prepira. Videla sem Pija IX., videla Pija X., in kdo mi bo branil, da ne bi pozdravila še Pija XI.? Če sem prejela dva najvišja blagoslova, zakaj naj ne bi še tretjega? V tretje gre rado — vsaka tretja reč je popolna. In sveti oče Pij XI. je ravnotako namestnik Kristusa, velikega Boga, kot sta bila prejšnja dva Pija in njegov blagoslov je blagoslov Kristusa samega. Letos je vrhu tega še sveto leto. Moram, moram, — o Madonna santa ed Antonio santo mio, kam sem se spet zamislila! Pa sem Jezusu rekla, da bom celo pot molila. — Češčena Marija..."

In zopet se je potopila v pobožno molitev. Pot je bila težka, utrudljiva za bolešno starko. Tež-

ko je sople in vedno težje premikala okorele noge.

"Eh — eh, — ne bo šlo lahko — ne bo," se je naenkrat prestrašila. "Že ta kratka pot do župne cerkve mi je vzela sapo — ne bo šlo lahko. Eh — včasih — zdi se mi, da še ni dolgo tega, — kako sem bila naenkrat v cerkvi. Niti deset minut nisem hodila. A danes — eh — eh — pol ure, tričetrt — pa še nisem doma. Ti trdoba ti grčasta — kako se vendar človek spremeni! — Odpusti mi, Madonna santa! — Češčena Marija. — Pa, Rim je daleč — dve debeli uri z vozom — peš ne bi nikoli prišla. — O mio Santo, moj Svetnik, ti mi izprosi milost, da bom mogla izpolniti, kar sem obljubila. — Pa kaj vendar mislim! — Zdaj me ne premoti nobena stvar več! — Češčena Marija —"

In res je ni nobena stvar več premotila. Z napol zaprtimi očmi je drsala prav počasi po prašni cesti. Enakomerno je tolkel molek z debelimi jagodami ob palico in palica ob trda tla.

Mimo nje so se pripodili tedaj trije kričavi dečki in gazili z neznanško slastjo cestni prah ter ga stresali drug drugemu na glavo in za vrat. Starka je pogledala kvišku in se nasmehnila. Pred njo so trepetale v jutranjem solncu Sabinske gore — bila je doma.

II.

"Kdaj naj ji razodenem?" je preudarjala Hermelinda ves dopoldan. Ves dopoldan je bila razburjena in nemirna. Še celo med kosilom, ko je sedela sredi onih, ki so jo tolikanj ljubili in ji pripravili za njen god naravnost gosposko pojedino — še takrat je bila vsa raztresena.

"Nonina, draga nonina, jejte vendar! Za vas sem vse to pripravila. Ali vam ne tekne? Ali ste bolni? In tako malo pijete!? Ali vino ni dobro?" Tako je kopicila Rozalija vprašanje na vprašanje

in s skrbjo gledala starkin blede, zamišljeni obraz.

"O, Rozalija, kako si skrbna! Moja lastna hči bi mi ne mogla streči bolj kot mi strežeš ti, — toda saj veš, stari ljudje nimajo teka."

Komaj je to odgovorila — pa je že začela znova preudarjati:

"Danes — še danes se ji moram razodeti. Danes ne bo tako huda, ne bo me kregala, ker je danes moj praznik. Popoludne, ko bo pomila posodo in se vsedla tja k zadnjemu oknu in bo začela šivati — tedaj, ah tedaj — ko bo vsa mirna in zadovoljna — tedaj ji bom pa povedala vse od konca do kraja — vse, vse. — Sina ne bo treba še posebej prositi — storila bo to Rozalija. In kar odloči ona — to je odločil že tudi Saturnino. O — in jaz bom šla v Rim."

Kosilo je bilo končano. Družina se je razkropila po opravkih. Rozalija je pomivala v kuhinji posodo, stara Hermelinda pa je čepela pred hišo na nizki stolici in zrla trudno predse. Nič ni čutila solnca, ki se je s svojo toplo ljubeznijo kar vsesalo vanjo, nič se ni zmenila za poredne muhe, ki so ji sedale na roke, na lica in celo na nos. Le če se je katera izmed njih tako daleč izpozabila ter ji sedla naravnost na oko — le tedaj se je starka zgenila in napravila kretnjo s svojo roko vsa žalostna in nestrpna:

"Kaj, če mi ne dovoli — ah — pa sem se zaobljubila. Kaj če se mi bo smejala, češ: nonina, kako si vendar otročja! V teh letih — pa želiš v Rim, med tisto strašno gnječo — ha, — to ni mogoče, — le poglej, kako si slabotna! Ne bi mogla prenesti tega napora. Saj še do farne cerkve komaj pri-ležeš, ko je le dva lučaja daleč. Ne govori več o tem — nikamor ne greš. Ker te imam rada — zato te ne pustim! Umrta bi tam..."

Hermelinda se je mrzlično zgenila in vzdihnila:

* Nonina — babica.

“Moj Bog, kako sem vendar otročja! Take nepotrebne stvari preišlujem. Solnce se že nagiba in jaz zapravljam čas. Morda je šla Rozalija že po drugih opravkih in ne šiva več.”

Z velikim naporom se je dvignila ter se opotekla preko hišnega praga.

V sobi pri zadnjem oknu je sedela Rozalija in šivala. Hermelinda se je oddehnila in se zgrudila na dolgo klop ob zadnji steni ter se hotela zbrati: “Kako naj začnem? O sveti Anton, pomagaj!”

Stresla se je v veliki bojazni in bolj zahropela kot izgovorila:

“Rozalija! — Rozalija!”

“Kaj je novega, predraga nonina?” je odgovorila gospodinja, ne da bi se okrenila.

“V Rim bom šla!” se je iztrgalo starki iz grla.

Rozalija je povabila šivanje in se prestrašena okrenila.

“V Rim bom šla!” je ponovila Hermelinda.

Gospodinja je odložila šivanje in vstala. Obšla jo je čudna groza. Kaj če se ženici meša? Začutila je v prsih veliko tegobo: morda mi jo hoče Bog vzeti prav danes, na njen godovni dan. V hipu se se ji zameglile oči. Zdaj ji je bilo naenkrat vse tako jasno: spoznala je, da ljubi to starko bolj, kot je ljubila svojo rajno mater.

Stopila je k njej in jo mehko objela:

“Nonina moja, ali vam ni dobro? Ah — že opoldne ste se mi zdeli tako slabotni — pa mi ni prišlo na misel, da bi vas spravila v posteljo. — Uboga nonina!”

Hermelinda se je hipno vdala nežnemu ljubkovanju in neznana sladkost se ji je razlila po vsem telesu.

“Saj mi ni nič hudega,” je dejala čisto mirno. “Saj sem zdrava. Rekla sem samo, da bom šla v Rim.”

Rozalija se je začudila odločnosti njenega glasu. Stopila je za korak nazaj in jo vprašala:

“Pa kaj boste v Rimu?”

“Svetega očeta Pija, Gospodovega namestnika, hočem videti!”

“Kaj vam je vendar prišlo na misel. Saj veste, da vas celo v župno cerkev pustim zelo redko in silno nerada. In cerkev sv. Petra ob slovesnostih, ko stopi sveti oče vanjo — —. O nonina, ne govoriva več o tem!”

“Rozalija, ti me moraš pustiti!” je izgovorila Hermelinda trdo in oči so se ji jezno zasvetile.

Rozalijo je obšla nova groza. Sedla je k starki in jo tesno objela, kot bi se bala, da ji ne uide že zdaj v Rim.

“Nonina, moja nonina,” ji je začela šepetati, “saj veste, da vas ne morem pustiti nikamor — preveč vas imam rada — —. Vi bi čisto gotovo umrli v tisti strašni gnječi, ko bi čakali na svetega očeta — —. O, že voznja bi vam škodila!” Rozalija je pričela jokati.

Mirno jo je poslušala Hermelinda, toda, ko je videla njene solze — tedaj jo je vsa odločnost minila. Mehko je zaprosila:

“Rozalija, pusti me v Rim! Glej, zaobljubila sem se.”

“Zaobljubili ste se?!” je kriknila gospodinja. “Komu ste se zaobljubili?”

“Jezusu in Materi božji in sv. temu Antonu.”

“Jezusu in Materi božji in sv. Antonu,” je ponovila Rozalija. “O Bog! — Nonina, umrli boste!” In zopet se je potopila v solze.

“Rozalija, poslušaj! Danes zjutraj sem se zaobljubila — prav pri povzdigovanju. Pogledala sem sveto Hostijo in kakor iz nebes mi je padla ta misel v glavo. Jezus hoče, da prejmem blagoslov za pot v večnost od samega papeža. Jezus tako hoče — zgori naj se njegova presveta volja.”

V sobi je zavladala tišina. Na klopi ob steni sta sedeli Hermelinda in Rozalija. Prva se je potopila v prijetne romarske misli, druga pa si je pokrila obraz s predpasnikom in je krčevito jokala. Po možganih ji je divjala

ena sama misel: “Umrta bo, sirota — čisto gotovo bo umrta.”

* * *

Saturnino se je vrnil proti večeru s polja in Rozalija mu je vzdihovaje razodela Hermelindino nepremišljeno obljubo.

“Če se je zaobljubila,” je dejal Saturnino s poudarkom, “mora obljubo izpolniti in nihče nima pravice jo pri tem ovirati — tudi midva ne, ker sicer je nevarno, da pride nad naju kazen božja. Najina sveta dolžnost je le podpirati jo, da se bo srečno vrnila.”

III.

15. november svetega leta 1925. — V vatikanski baziliki so slavili 1600letni jubilej nicejskega cerkvenega zbora. Trg svetega Petra je bil življenje in zopet življenje. Nepregledne množice valove po njem in izginjajo v ogromno baziliko kot čebele v panj. V to veselo šumenje trobijo avtomobili v najraznovrstnejših legah in vozniki zehajo neprestano svoj zategli oop ter se komaj, komaj prerivajo s svojimi kočijami skozi gnječo.

“Saj ne moreva naprej,” se je prestrašila Hermelinda, ki je sedela v dvokolesni karoci in se oklepala z desnico Saturnina.

“Potrpljenje, mati!” jo je hotel tolažiti sin, pa že se je razsrdil nad množico: “Ooop! Kako so vendar ljudje nesramni! Konj mu prha v lase, pa se še ne gane ne — ooop!”

Saturnino je skočil s koleslja, dvignil mater s sedeža ter jo postavil na tla.

“Pripravite vstopnico!” ji je še dejal. “Pa veste, mati — kakor sva se domenila. Pred vrati me počakajte. Prav počasi pojdite po stopnjicah — se vam prav nič ne mudi. Čez par minut bom že nazaj in potem bova šla skupno v cerkev . . .”

Ni še prav izgovoril in njegov voz si je zopet delal pot skozi velikansko gnječo.

Starka pa je izvlekla izpod jopiča rdečo vstopnico in rožni ve-

nec ter je prav počasi lezla proti cerkvenim vratom.

Po stopnicah so stale dolge vrste vojakov, ki so pazili, da bi se ne izmuznil kak nepoklican gost v baziliko.

Hermelinda jih niti opazila ni. Živela je samo vase zamaknjeno življenje — vsa srečna je mislila edino le: na cilju sem!

"Ah — videla ga bom," ji je vriskala duša, "videla ga bom in prejela njegov blagoslov. Saj bo ta blagoslov za zadnjo uro — za zadnjo mojo pot, za pot v večnost. — O Hermelinda, dva Pija si že videla — danes boš videla še tretjega. Dva velika Pija sta ti že dala blagoslov — danes ti ga bo dal še tretji. Jezus je hotel tako — jaz sem njegova pokorna dekla. Zgodí naj se volja božja!"

Prišla je do vnat. Naslonila se je na mramorni podboj in zastrmela po trgu, iz katerega je kipele čudežno življenje . . .

Ljudje so hiteli v gručah mimo nje in izginjali v svetišče.

"Kako se jim mudi," je pomislila. "Pa, saj ni čudno — vsak si hoče preskrbeti boljši prostor, da bo mogel natančneje videti namestnika Kristusovega, da bo bolj občutil njegovo bližino in njegov veliki blagoslov . . . In jaz? Kaj če zame ne bo ostal nobeden primeren prostor, če bom daleč proč odrinjena — brez blagoslova? — Morda svetega očeta niti videla ne bom s svojimi slabimi očmi radi prevelike razdalje? O Bog!"

Zatrepetala je v tihi grozi in pogledala preko stopnjic, če se morda sin že vrača. Pa kako naj bi ga bila razločila izmed tolikih? Morda se še ne vrne kmalu. Kaj če ni dobil prostora za konja in voz — in ona ga čaka tu zastonj. Srce ji je burno trepetalo.

Ljudje so drli v cerkev kot močna reka.

"Kako sem vendar nesrečna!" je vzdihnila polglasno. "Mislila sem, da sem že na cilju — pa — morda svetega očeta niti videla ne bom." Solze so ji zameglile pogled.

Tedaj pa je prihitela po stopnjicah zopet velikanska gruča. Hermelinda se je hotela oprijeti za podboj — pa je bilo že prepozno. Gruča jo je odnesla preko praga v cerkev.

Ni si mogla prav predstaviti, kako se je vse to zgodilo. — Stala je sredi leve ladije in zrla zavzeta krog sebe. Blesk svetišča jo je omamljal. Zopet sta ji legla na dušo čudovit mir in pa trdna zavest: na cilju sem!

Vsa bazilika je šumela v tajnem šepetu, polna prazničnih obrazov in nedeljske obleke. Papeževi stražniki s silno visokimi črnimi kučmami in belimi hlačami so važno koračili po ladiji in pazili na red. Kaj malo se je menila Hermelinda za vse to. Njene slabe oči so iskale primerne prostora, od koder bi mogla dobro videti Kristusovega namestnika. Bazilika je bila — kakor vedno ob enakih prilikah — po dolgem razdeljena v tri dele z lesenimi ograjami. Srednji ozki pas je bil odločen za spreved papeža in njegovega spremstva. Ob ograjah se je kar trlo ljudi. Srečen tisti, ki je prišel dovolj zgodaj ter je našel prostor tik ograje.

Počasi je lezla Hermelinda proti velikemu oltarju in željno iskala mesta, ki bi bil zanjo.

"Sam Jezus se me je usmilil," se je nasmehnila vsa srečna, ko je našla tak kraj. Pred njo so stale tri majhne ženice in se naslanjale na ograjo. Hermelinda je pogledala čeznje in videla pred seboj tisti ograjeni pas, po katerem bodo prinesli svetega očeta.

Začela je moliti rožni venec. Okrog nje so se kmalu nabrali novi gledalci in čez četrto ure je bila Hermelinda sredi najhujše gnječe. —

Ob devetih je prikorakala v cerkev palatinska papeževa garda ter se vstopila v dveh dolgih vrstah na vsako stran lesene ograje, da napravi papežu časten špilir.

Hermelinda je bila tako zatopljena v svojo molitev, da ni nič

slišala in nič videla. Njena duša se je pogovarjala z Bogom:

"Gospod, kako si vendar ti dober! Hotel si, da sem prišla v Rim, in zdaj me tako ljubeznivo vodiš, mene slabotno starko, ki bi brez tvoje pomoči ne mogla storiti niti enega koraka. Ti si hotel — zdaj sem tu, da prejmem od tvojega namestnika na zemlji blagoslov za romanje v nebo . . . Seveda, Saturnino se bo prestrašil, ko me ne bo našel pri cerkvenih vratih — a kaj, ko si pa ti, Jezus, tako hotel. Saj sama nisem vedela, kdaj sem prišla sem — —."

Po cerkvi je jeknilo rezko povelje. Palatinski vojaki so zavzeli pozor. S prožnimi koraki je šla mimo sijajna papeževa garda "dei nobili." (Garda dei nobili je garda plemenitnikov.)

"Kakor sanje so šli mimo ti mladci," je pomislila Hermelinda, "kakor sanje — kakor moje življenje — trenotek — in vse je končano. Kaplja, ki kane s strehe in se v 100 barvah zaiskri v solnčnih promenih — pa jo v istem hipu že popije zemlja — in ni je več. . . Kaj bi bilo moje življenje brez tebe, Gospod! Sanje, kaplja — niti toliko bi ne bilo vredno moje življenje — — —. Ah! Ah! —"

Hermelinda se je zgrabila za prsi. Zazdelo se ji je kot bi ji nekdo predrl pljuča in srce s tenko razbeljeno iglo. Zgrudila bi se bila na tla, da je ni držala po koncu gnječa, ki se je vsak trenotek večala.

"Umrta bom," ji je zajokala duša. "Umrta bom, ne da bi prej videla svetega očeta, ne da bi prejela prej tolažbo njegovega blagoslova. O Jezus — o — moj Jezus!"

Ob desetih je šel preko bazilike grški klerus svetemu očetu na proti, pevaje svoj večni "Kyrie." Vseh navzočih se je polastil skrivnostni nemir živega pričakovanja.

Hermelinda je postajala vedno huje — vedno hitreje je rila tista razbeljena igla v notranjosti njenih prsi in ji trgala žile. Na čelu

so ji drgetale ledenomrzle kaplje, roke so ji bile težke in negibne; v njih ni čutila ne palice, ne rožnega venca.

“Jezus — Je-zus!” je v polzavesti vpila njena duša. “Je-zus — po-ma-gaj mi! Ti si hotel — jaz sem prišla — —. Zgodi se tvoja vo-lja . . .”

Tedaj pa so zatrepetale srebrne trobente z lože nad glavnimi vnaty v znamenje, da je sveti oče prestopil prag bazilike.

Hermelinda je zbrala zadnje moči. Njena duša je molila, ječala in prosila. “Gospod—Gospod!” Široko je razprla svoje oči, da bi bolje videla — a kaj je to?

“Jezus! Jezus! saj nič ne vidim!” je kriknila v mrtvaški grozi vsa njena notranjost. “Bo-o-g! Oslepela sem — —. Tema — —. Smrt — grob — mrličiči — — povsod tema — noč — —.”

Hermelindine oči so bile vse razsolzene, mrtve — brez luči. Nič ni videla sprevoda, ki se je pomikal mimo. — Uboga Hermelinda! Kolik sijaj gre mimo tebe in ti ne vidiš nič!

Prvi je šel grški klerus, za njim grški škofje s prekrasnimi kronami na glavi in v orientalskem ornatu, nato štirje arhimandriti (višji predstojniki v samostanih grškega obreda) in patriarh, ki naj bi ta dan ob navzočnosti svetega očeta opravil najsvetejšo daritev po grškem obredu. Sledila je dolga vrsta Švicarjev v svojih pisanih uniformah, za temi rdeče opravljeni papeževi komorniki, nato plemenitaši v dragocenih španskih oblekah z zlatimi portami in neštetiimi odlikovanji, — visoki vojaški in civilni dostojan-

stveniki, slednjič dolga vrsta škofov in kardinalov. — Oddelek papeževe telesne straže je šel tik pred tronom in na obeh straneh trona. Tron so nosili izredno veliki papeževi služabniki, velikanški baldahin pa prelati.

Hermelinda je slutila, da gre sprevod že mimo, a sveti oče mora biti še daleč — tako je presodila po ploskanju in po klicih, s katerimi ga je pozdravljala navdušena množica.

Kakšni slovesni trenotki so bili to! Vse lepo je bilo združeno v eno samo popolno lepoto: sijaj vatikanske bazilike, navdušenje množice, srebrna melodija trobent, papeževo blesteče spremstvo — in visoko gori na tronu med dvema ogromnima pahljačama pod zlatim baldahinom — sveti oče z biserno tiaro na glavi, odet v težak brokatni pluvijal, deleč blagoslov zdaj na desno, zdaj na levo. — Vse, kakor v davni čudoviti pravljici.

Hermelinda je začula okrog sebe burno ploskanje in navdušene vzklike. Začutila je bližino svetega očeta in njena duša je zajokala tako turoben jok, kot ga še ni zajokala v vseh svojih šestinosemdesetih letih.

“Jezus! — Jezus! — daj, da vidim!”

Tedaj so ji padle luskinke z oči! Tam gori na vzvišenem zlatem stolu sedi sveti oče Pij XI. ves ožarjen od nebeške luči. Kako dobrohotno se mu smehlja obraz. Ah — zdaj je razprostrl roke proti njej — o presrečna Hermelinda! Zdaj je napravil znamenje križa — in veliki njegov blagoslov je legel v njeno srce — veliki

blagoslov za romanje v nebo . . .

Čutila ga je . . .

Svetega očeta so odnesli mimo.

Hermelindi se je zazdelo, da se ji nekdo bliža — tako lep — tako neskončno lep — — in za njim še nekdo drugi — prav tako ožarjen od najjasnejše luči.

“Proti meni gresta!” se je zavzela. “Pome gresta! — O svetnika božja!”

Hermelinda jih je spoznala. Bila sta Pij IX. in Pij X.

* * *

Ljudje so kriknili in napravili prostor. Dva paznika sta odnesla Hermelindo iz cerkve. Pritekel je zdravnik in ugotovil smrt.

* * *

Čez tri dni so jo pokopali v njenem rodnem kraju pod Sabatinskimi gorami.

Pogrebci so se razšli — le Saturnino in Rozalija sta ostala, da se še enkrat poslovita od tolikanj ljubljene.

Saturnino se je zgrudil na kolena v travo in si pokrtil obraz z rokami, Rozalija pa je položila na grob venec in zasadila v grobno prst tri goreče sveče.

“Nonina moja, moja ljuba nonina, počivaj v miru! Prehitro si šla od nas — pa je bila tako volja božja. — Jezus je tako hotel in Mati Marija in sveti Anton, — a nam je hudo — hudo — — —. Naj te spremljajo vso večnost blagoslovi treh namestnikov božjih — nonina moja — — —.”

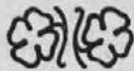
* * *

Hladen vetrič je zavel od Sabatinskih gora. Na večernem nebu so zatrepetale tri zvezde . . .

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

Pozdrav!

Very Rev. Kazimir.

AŠ dan! Lep bo za vse ameriške Slovence, prelep in pomenljiv! O, vsa verna slovenska srca po vsej Ameriki združimo se za ta dan vsaj v duhu vsi, vsi — okoli naše "Marije Pomagaj!" In ko bo naš narodni voditelj škof Jeglič položil na glavo naši materi Mariji krono — simbol vladarstva, izvolimo si vsi to nebeško mater znova za svojo Kraljico in zakličemo proti nebesom iz dna svoje duše: Češčena Kraljica, Kraljica tudi ameriškega slovenskega naroda, življenje, sladkost in upanje naše, češčena!

* * *

Vi pa, predragi sobratje in sestre v narodu, ki boste za ta dan prihтели od blizu in daleč na naše revne ameriške Brezje, da boste kot zastopniki svojega naroda ob tej slovesni priliki dvigali svoje srce in svoje roke v prisego zvestobe tej naši Kraljici ameriških Slovencev — prisrčno pozdravljeni!

Pozdravljeni mili naš vladika in oče, škof Jeglič! Kako veseli smo, da nam je milost božja naklonila to srečo, da boste to slavnost izvršili ravno Vi! To nam je dokaz, da nas Bog še ni zapustil,

da nas Kraljica Marija še ni pozabila.

Pozdravljeni, mili vladika, škof Gnidovec, da ste tudi Vi pustili svoj težki misijonski delokrog in prišli k nam za ta veliki dan!

Pozdravljeni, preč. p. provincijal, P. Regalat Čebulj, da ste stopili na to za Vas težko pot in prišli med nas! Tudi Vaša navzočnost ob tej priliki ima velik pomen za nas.

Pozdravljeni čč. gg. duhovniki iz domovine in iz Amerike ta dan v našem krogu. Radujeme se Vaše navzočnosti in se Vam zahvalimo za Vaš obisk in udeležbo.

Pozdravljeni vsi naši bratje in sestre iz domovine in iz cele Amerike v našem krogu. O, hvala Vam, da boste prišli, da se bomo skupno poklonili nebeški Kraljici in obnovili svojo ljubezen do nje. O, napijmo se sladke ljubezni do Nje in ponesimo to ljubezen in zvestobo širom Amerike po vseh naših naselbinah, in delajmo, da bo slovenski narod ostal Marijin narod, da bo Marija naša slovenska Kraljica.

Vse vas kot t. č. predstojnik našega komisarijata v imenu vseh svojih dragih sobratov kakor tudi v svojem prav iskreno pozdravljam in Vam kličem naš prisrčni "Dobro došli!"

* * *

Češčena Kraljica!

Spored kronanja lemontske Marije Pomagaj

v nedeljo, 27. junija 1926.

Na predvečer, v soboto, 26. junija, ob pol osmih litanije z blagoslovom in spovedovanje romarjev.

V nedeljo zjutraj bo več svetih maš, pri katerih se bo delilo sv. obhajilo.

Ob 11. uri se začne slovesnost: podoba Marije Pomagaj se v pro-

cesiji odnese na grič za cerkvijo, kjer bo takoj nato škofova maša s pridigo in kronanje. Po kronanju se podoba prenese v slovesni procesiji nazaj v cerkev.

Sledi odmor za kosilo.

Ob 2. uri pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim v cerkvi.

Po blagoslovu ljudski tabor pri jezeru na griču. Govorili bodo

najodličnejši govorniki izmed ameriških in starokrajških romarjev.

Po taboru prosta zabava na farmi. Za pokrepčila bodo zadostno skrbeli šotori.

Dostavek: — Med sv. mašo na griču bo pel cerkveni pevski zbor "Adria" od sv. Štefana v Chicagi.

Za vse točke sporeda velja novi poletni čas.

Lemontska Marija Pomagaj -- kronana.

Rev. Benigen Snoj, O.F.M.

LOVENCİ v Ameriki še nismo imeli slovesnosti, kakoršna bo v Lemontu pri Mariji Pomagaj na kresno nedeljo letos 27. junija.

Tedaj bodo ljubljanski knezof škof Dr. Anton Bonaventura Jeglič kronali milostno podobo Marije Pomagaj, h kateri se ameriški Slovenci zatekajo s tolikim zaupanjem.

Kakor je Marija Pomagaj na Brezjah v stari domovini središče Brezjav, tako je postal Marija Pomagaj v Lemontu središče za verne Slovence v Ameriki. Iz tolikih pisem, ki dohajajo dan na dan, vidim, kako naši verni rojaki širom Amerike časte in ljubijo Marijo. Koliko srčnih prošenj ji pošiljajo sem, kako ginljive so njih zahvale za uslišano molitev! Tu vidimo vsak dan, kako se izpolnjujejo besede sv. Bernarda: "Še nikdar ni bilo slišati, da bi ne bil uslišan, kdor se je zaupno zatekel k Mariji." Saj Marija je naša srednica pri Bogu, njenem Sinu; njena prošnja pa vse premore. Po Mariji se približamo Bogu, po njej ga popolneje najdemo, po njej ga nežneje ljubimo in mu zvesteje služimo. Nas vseh srčna prošnja bodi torej, da bi imeli presveto Devico vedno pred očmi kot najpopolnejši vzor in kot mogočno pomočnico.

Zato nam je prav koristno, da imamo Marijino podobo pred očmi, da se tem lažje povzpemo s svojimi mislimi k predobri in priljubeni naši nebeški Materi.

Vsakemu Slovencu je pa brez dvojbe najbolj znana in najbolj priljubljena Marijina podoba: **Marija Pomagaj na Brezjah.** — Vsem je znano, koliko milosti je že Bog podelil ljudem na priprošeno brezjansko Marije Pomagaj. Na Brezje torej teže srca vseh vernih Slovencev v domovini.

To svojo dobro nebeško Mater

hočemo imeti pred očmi tudi mi, verni Slovenci v Ameriki. Tudi mi bi radi zrl v ta mili obraz Marije Pomagaj, kakor smo zrl, ko smo bili še v domovini. Toda predaleč so Brezje na Gorenjskem, ne moremo iti tja, kamor nas tako vleče srce. . . . Mi ne moremo iti na Brezje, je pa Marija prišla k nam v Ameriko. Imamo isto lepo podobo Marije Pomagaj tu v Lemontu. Naslikal jo je prav mojstersko naš akademski slikar, Rev. Blaž Farčnik, O. F. M., iz Ljubljane, ki ji je na Brezjah vdihnil materinsko milobo, da že sam pogled na to podobo razveseli naše srce. Ta lepa slika Marijina je nam v Ameriki nadomestilo Marijine slike na Brezjah, kakor je Lemont postal naše Brezje in nam nadomešča božjo pot na Brezjah v stari domovini.

Zakaj si je pa Marija izbrala ravno Lemont za naše Brezje? Ker je Lemont lahko dostopen za naše rojake širom Amerike, ker je nekako v sredi med njimi. Iz tega središča naj bi se širilo češčenje Marijino med ameriškimi Slovenci. Od tukaj naj bi ljubezen do Marije prišla v vsako srce našega rojaka blizu in daleč. Po Mariji Pomagaj naj bi prišli nazaj k Bogu vsi, ki so tu zašli od Njega.

Zato bo torej slovesnost kronanja milostne podobe Marije Pomagaj, **naj bi Ona, kraljica nebes in zemlje, zavladata v srcu vsakega našega rojaka v Ameriki.**

To je namen in pomen kronanja podobe Marije Pomagaj v Lemontu: **razširiti in poglobiti češčenje Marijino med našimi ameriškimi rojaki.** Od tukaj naj se češčenje Marijino vedno bolj in bolj množi in krepí v srcih Slovencev širom Amerike po naši Mariji Pomagaj in po našem listu "Ave Maria."

Res je, človek lahko moli k Mariji in k Bogu povsod, povsod za-

dobi prava molitev uslišanje. — Resnično je pa tudi, da Bog na posebnih krajih rajši usliši molitev in hoče, da ga na kraju, ki ga je sam izbral, častimo in molimo. Zato hoče, da hodimo ob nedeljah in zapovedanih praznikih v cerkev, v njegovo hišo, k službi božji. Poleg tega so nastala razna božja pota.

Že v stari zavezi je bila navada, hoditi na božja pota, kakor nam pripoveduje sv. pismo.

Iz sv. pisma nove zaveze vemo, da so apostoli in pobožne žene obiskovale grob Kristusov. Apostol Pavel je iz Mileta hitel v Jeruzalem, da bi tam obhajal binokostni praznik.

Cerkvena zgodovina poroča, da je bilo v navadi že v začetku katoliške Cerkve — in tako je ostalo do današnjih dni — romarje k božjemu grobu v Jeruzalem, v Rim na groba prvakov apostolov sv. Petra in Pavla in na mnoge druge, Bogu posvečene kraje.

Sv. Cerkev sicer romanja ne ukazuje, pač pa priporoča. Vsi kdar je pa obsojala in prepovedovala vsako zlorabo in vsak nered na božjih potih, a romanje samo na sebi, kot naraven pojav ljudske pobožnosti in žive vere, je nasproti krivovercem vedno zagovarjala in branila. Romarje, ki odhajajo na božjo pot, posebej blagoslavlja.

To uči sv. Cerkev o božjih potih. Ona tudi uči, da moramo častiti svete podobe, ker nam predstavljajo nekaj častitljivega; toda češčenje, ki ga podobam izkazujemo, ni namenjeno samo podobi, temveč v prvi vrsti temu, kar podoba predstavlja. Tako naroča tridentinski zbor, da moramo imeti podobe Kristusove, preblazene Device Marije in svetnikov zlasti v cerkvah in jim izkazovati dolžno čast in češčenje, ne

kakor da bi verovali, da je v njih božanstvo ali moč in kaj od njih prosili, ali da bi imeli zaupanje v podobe, kakor so nekdanj malikovalci stavili svoje zaupanje v malike; temveč mi častimo podobe zato, ker dajemo čast njemu, kogar podoba predstavlja. Po podobah, katere poljubljamo, pred katerimi se odkrivamo ali poklekujemo, molimo Kristusa in častimo svetnike. Svete podobe, pravi sv. Gregor, so knjiga neučenim, iz katere se morejo učiti skrivnosti sv. vere. Po njih si predstavljajo, kaj je Kristus storil za nas in kaj so svetniki storili za nebesa, in to jih nagiba k hvaležnosti in ljubezni do Boga ter k

posnemanju svetnikov."

Med svetimi podobami so tudi takoimenovane čudodelne podobe, kakor so nekatera božja pota v krajih, kjer Bog večkrat stori očiten čudež. Take čudodelne podobe, bodisi Matere božje ali svetnikov, in taka božja pota, na katerih Bog čudovito na priprošnjo Marijino in svetnikov pomaga vernikom, ki v svojih potrebah obiskujejo take kraje in časte take podobe, nahajamo marsikje po širnem svetu.

Sv. Cerkev seveda dovoljuje vernim častiti kot čudodelne samo one podobe, o katerih se je natanko po strogem preiskovanju

prepričala, da so se zgodili po njih čudeži.

* * *

Podoba Marije Pomagaj na Brezjah je splošno znana kot čudodelna. Zato je vsem vernim Slovincem tako priljubljena. V zahvalo ljubemu Bogu in Mariji, njegovi Materi, da je po tej milostni podobi prišlo na svet že toliko izrednih dobrot, bomo ameriški Slovenci združeni z zastopniki starokrajcev posebej kronali svojo Marijo Pomagaj. Ona je skupna dobra mati nas vseh, vsak naj prispeva za njeno krono svoj posebni biser— hvaležnost in ljubezen svojega otroško vdanega srca!

Marija Pomagaj v Lemontu ameriškim Slovincem.

Rev. Salezij Glavnik, O.F.M.

Poletna sezona pri naši Mariji v Lemontu se je pričela in slovenski romarji od blizu in daleč prihajajo, da se poklonijo svoji Materi. Kakor vsaka Marijina božja pot, tako je tudi naša nekako družinsko ognjišče, kamor rado pohiti verno srce, v hvaležnosti prekipevajoče in v žalosti stoka-joče . . .

Vendar naš Lemont ni navadna Marijina božja pot. Naša Marija Pomagaj je skupna božja pot vseh dobrih ameriških Slovincov.

V starem kraju romajo naši ljudje na Brezje in se zaobljubljajo Mariji Pomagaj, kadar so v stiski. Mi iz Amerike ne moremo tjakaj. Zato smo si tukaj ustanovili svoje ameriško Brezje.

Kako pri srcu je to ameriško Brezje dobrim ameriškim Slovincem! Pravijo, da so tukaj kakor doma, da je frančiškanski Lemont tudi njihov. In prav imajo!

Zato smo pa tudi mi bolj smeli, kadar trkamo na njihova srca. Ne bojimo se, da bi jim bili v nad-

lego s svojimi ponavljajočimi se prošnjami. Vemo, da si mislijo: naj bo; dali bomo, saj gre za našo stvar in za naše ameriško Brezje . . .

In res, naročajo se na naš list "Ave Maria," vstopajo v apostolat sv. Frančiška, pošiljajo za devetdnevnic itd. Od blizu in daleč prihajajo pisma in v njih darovi za lučke pred Marijo Pomagaj. In mi jih prižigamo, da v imenu dobrih ameriških Slovincov plapolajo kakor tiha, pobožna molitev . . . Posebno v majniku jih je zgorelo nešteto in vse so pričale o vneti ljubezni do naše Marije v Lemontu.

Tako tesna postaja vez med našo Marijo in katoliškimi Slovinci v Ameriki, da si kmalu ne bomo mogli več misliti enega brez drugega. Vsak nov romar, ki pride semkaj, nas potrjuje v tej misli.

Protu koncu meseca aprila je prišla iz So. Chicago neka mati z majhno deklico. Hudo bolna je

bila ta deklica in mati je obljubila, da jo bo pripeljala v zahvalo pred našo Marijo, ako bo ozdravela. Hčerka je ozdravela in mati je izpolnila obljubo.

Drugo nedeljo v majniku se je pripeljal semkaj neki Mr. iz Joliet, nalašč zato, da je naročil mašo na čast in zahvalo Mariji Pomagaj. Uslišala ga je bila, ko je prosil za svojega nevarno obolelega sinčka-edinca.

To sta samo dva zgleda izmed mnogih drugih. Ne malo toplih zahval za uslišano prošnjo pa pride na naš "office," zlasti od tistih, ki so predaleč, da bi prišli osebno semkaj pred Marijo.

Kako veseli bodo pač starokrajski Slovenci, ko bodo na lastne oči videli naše ameriško Brezje! Pa še bolj veseli bodo, ko jim bomo povedali, da se naši Slovenci vedno bolj v ljubezni oklepajo Lemonta in Marije Pomagaj. Potem bodo tudi oni še bolj ljubili svoje Brezje . . .

Beseda o Lemontu Slovincem čez morje.

Rev. Aleksander Urankar O.F.M.

TAMKAJ v Ameriki so nam izginili!"
 Tesnobna pesem, besede žalosti! Domovina jih ponavlja s pesnikom, karkoli ji vstane sin ali hči in ji pove: Poromal bom tja za deveto vodo, kjer sreča sije. — Z očitanjem se poslavlja domovina in z žalostjo: kot da sta si smrt in Amerika sestri in kakor da ni Mater vseh mater tam za morjem...

Domovina, ali je bil že kdo izgubljen, ki ga varuje božja Pomočnica? Kako moreš reči, da je Tebe in Tvojo dobroto zatajil, če pa nosi v sebi najdražjo slovensko Svetinjo, Svetinjo, ki že stoletja biva na tvoji zemlji pod triglavskimi gorami in sluša utripe tvojega življenja: Mater božjo Brezijsko, Mater, ki so hiteli k njej tvoji sinovi in ji obešali na altar berglje trpljenja, bridkosti in grehov, hitele hčerke tvoje in posvečale dušo in telo Njej—Delivki tolažbe in zdravja!

Šla je za svojimi varovanci tja preko morja in zdaj biva v tistem Lemontu! Lemont, Brezje! Dvoje božjih misli, ki se iz njih razliva Beseda in Življenje v slovenska srca.

Brezje poznamo vsi — beli spomin otroških let! Vse naše želje, naša hrepenenja so vrela tja.

Lemonta ne poznamo vsi, zlasti ne vi, ki ste še ostali v domovini!

Tako si ga morda predstavljate kot sem si ga predstavljal jaz: kraj tuj in mrzel, kakor je tujina vedno mrzla; svetišče Marijino: trdo ameriško brez slovenske duše; romarji: mrki ljudje, ki ne poznajo druge pesmi v sebi kot pesem kruha in dolarja, ki jim je domovina užgala na čelo pečat izseljencev - brezdomcev! Ali čat izseljenec? . . .

Tako sem si jaz predstavljal ameriško Brezje, dasi sem jih ne-

koliko poznal iz "Ave Marije." Toplo so jih opisovali in slikali naši Amerikanci, a v dušo mi njihova slika ni šla, ker si nisem mogel misliti Svetinje naše na ameriških tleh. Banke s trideset nadstropji, hoteli-nebotičniki, tovarne, materija in zopet materija — pa slovensko Brezje, duša pobožnega milijona!

In vsi drugi ste morda ravno tako mislili.

S takimi mislimi sem se tudi odpravljal na ono dolgo romanje v Lemont. Ali je Marija hotela ali kaj; ravno na dan one velike božje poti, ko so naši borci iz svetovne vojne hiteli na Brezje, da se skupno zahvalijo Mariji za milost zdravja in življenja, smo se odpravljali mi na ameriško Brezje! Kakor da nam je hotela reči Marija: Kraljica Slovincem sem, doma in na tujem, in ne bodo izginili tamkaj v Ameriki, ne narodu, še manj pa Bogu, če bodo nosili brezijsko podobo v duši! Tako kot so jo nosili ti-le vojaki v fronto: na čepicah in krog vratu. In sem jih pripeljala nazaj očetom in materam, ženam in deci! Eno domovino imamo mi katoličani: božje kraljestvo, kraljestvo ljubezni, in kdor bo šel z menoj na fronto za domovino vseh domovin, za Kralja kraljev, bo ohranil vernost in vdano zvestobo tudi svojemu jeziku, svoji zemski domovini.

Lemont! Kako sem se zmotil in kako se motijo vsi tam za morjem, ki mislijo, da v tebi ni slovenske duše! Pomočnica lemontska naj bi ne bila naša mati z Brezij, ona Mati, ki ji že z obraza seva vsa dobrota, vsa lepa ljubezen do slovenske domovine? En sam smehljaj je je, naše solnce sije z njenih oči, naše pesmi ji trepečejo na ustnah in lica ji žare v milosti božji kakor pri nas doma. Rože krog altarja: lilije gorijo, kakor one s slovenskih

gred in nam — vernikom — gorijo srca zdaj v šmarničnem mesecu kakor nekda, nekda, ko smo še z brati, sestrami, očetom in materjo slušali šmarnice in besede Marijine v domači cerkvi.

To je naša ameriška Marija Pomagaj. In Brezje? Na hribčku smo; ni sicer Triglava tam zadaj in njegovih sivih bratov, ni Bleda v dalji, ne gorenjskih obronkov, tudi hišica Marije ni velika, pa imamo voljo kot se "šika." Morda ji v nekaj letih postavimo cerkev, ki bo vredna sestra Marijinemu domu v starem kraju. Pokazali bomo domu in svetu, kaj zmoremo fantje iz "Krajsčce doma, slovenskega duha, slovenskega srca," povedali bomo, da je Marija Pomagaj v Lemontu — Kraljica slovenskih izseljencev!

Zdrava bodi!

P. Krizostom.

Zdrava bodi, jasna zvezda,
 Ti Kraljica vseh zvezda!
 Vsa si lepa, vsa si čista,
 Limbar v rokah Ti miglja.

S prameni si vsa odeta,
 Z žarom solnčnega zlata,
 Z rožnim vonjem si ovita,
 In z meglicami neba.

Kadar se stemne oblaki,
 Vate vpiramo oči,
 K Tebi kličemo v težavah:
 Mati, smrti nas otmi!

Ti si naša mila zvezda
 Sredi temnega neba —
 Sij nam ob težavni uri
 Kot svetilnik kraj morja!

Marija Pomagaj kliče idealne mladeniče.

Fr. Benedikt Hoge, O.F.M.

LEPE dni preživljamo frančiškanski kleriki bogoslovci v našem samostančku pri Mariji Pomagaj. Kmalu bo minilo leto dni, ko smo prišli sem, in reči moramo, da nam je kljub pomanjkanju tega ali onega dobro tukaj. Zavedamo se, da smo pod Marijinim varstvom, in v tej zavesti imamo vse in komaj čutimo, da še ni vse tako pri nas, kot bi si človek želel.

Od različnih strani smo prišli skupaj, tu pod okriljem nebeške Matere smo se našli in ostali v bratovskem objemu. Ko smo kot majhni dečki gledali v božji svet okoli sebe, ko smo začeli hoditi v šolo, ko se je prvič pojavila v nas želja po altarju in duhovniškem poklicu — kdo je takrat slutil, kje mu bodo dozorevali dnevi pred novo mašo, kdo si je sam izbiral tovariše in sobrate, ki mu bodo delali družbo v tistih izvoljenih dneh?

Nihče sam! Ali bil je že takrat nekdo, ki je mislil na nas, ki je naravnaval naša pota tako, da smo se našli, da smo se združili v eno samo bratsko enoto, da smo podpora drug drugemu in izpodbuda na prelepem potu do cilja. Ko nismo mi še nič vedeli drug za drugega, je že mislila na nas vse in na vsakega posebej naša dobra nebeška Mati in je že vedela, da nas bo ob svojem času združila kot venec okoli svoje podobe pod naslovom Marije Pomagaj . . .

Saj vemo: Če je Marija dobra mati vsakemu kristjanu, koliko bolj tistim, ki se pripravljajo na visoki poklic, da postanejo v duhovniškem stanu takorekoč tisto, kar je bil njen božji Sin v človeški podobi na zemlji: Srednik med Bogom Očetom in med ljudmi. Kdo bolje razume nego Marija, kakšen pomen imajo besede, ki jih beremo na novomašniških

spominskih podobah: Ego sum alter Christus, jaz sem drugi Kristus . . . ?

Prav v letošnjem majniku, tem prekrasnem Marijinem mesecu, preživljamo dneve, ki so višek sreče in blaženosti za vsakega mladeniča, ki vztrajno nadaljuje korak proti altarju, kjer bo prvič zapel angelsko himno: Gloria in Excelsis Deo . . . Ordinance ali posvečenja se vrše letos zavoljo bližnjega evharističnega kongresa nekoliko prej in tako je naša pot krajša in cilj se je sam od sebe približal.

Rev. Dominik, O.F.M.

Rev. Francis, O.F.M.

Od naših klerikov sicer nismo letos še vsi tako srčeni, da bi bili deležni posvečenja v mašnike, oziroma vsaj v dijakone. Iz naše častitljive osmerice jih je pa vendar pet, ki jim bo ostal letošnji majnik v posebno prijetnem, da, v svetem spominu. Ostali trije se pa veselimo sreče starejših sobratov, doživljamo v njihovi sreči svojo lastno srečo, ki z božjo pomočjo tudi ni več daleč, in tako so letošnji majniški dnevi res za vse nenavadno lepi in pomenljivi.

V nedeljo, 16. maja, so prejeli

posvečenje v dijakone trije naši sobratje. To so: **Fr. Andro**, **Fr. Paškal** in **Fr. Pavel**. Tako so dosegli predzadnjo stopnjo pred posvečenjem v mašnike. Prihodnje leto jim pa obeta tudi še to, kar je letošnje odreklo. Vsem prav iskreno čestitamo in iz srca želimo, da bi jih Marija Pomagaj varovala in čuvala vsake nesreče, ki bi jim utegnila preprečiti dosego tako zaželjenega cilja.

Sobota, 29. maja, bo pa prelepi dan mašniškega posvečenja za naša dva najstarejša. Posvečena bosta v stolni cerkvi Najsvetejšega Imena v Chicagi. To sta **Rev. Dominik Dohanjoš** in **Rev. Frančišek Vilha**.

Novi sv. maši bosta imela vsak v svoji domači župniji in sicer Rev. Dominik v ponedeljek, 31. maja v cerkvi sv. Jožefa, Hazleton, Pa., Rev. Frančišek pa v nedeljo, 6. junija, v cerkvi sv. Družine v New Yorku.

Obema bo pridigal Very Rev. Kazimir Zakrajšek, O.F.M., ki je bil že od vsega začetka povod in orodje v rokah božjih, da sta ravno po tej poti dosegla novomašniško glorio.

Čeprav bosta naša prva novomašnika darovala svoji prvi najsvetejši daritvi daleč od nas, bosta vendar tista dva dneva velika praznika tudi za naš samostan v Lemontu. Ž njima v duhu združeni bomo pošiljali k Bogu goreče molitve, da bi se nad njima uresničile prelepe besede, ki jih imata zapisane na spominskih podobah: "Duhovnikovo srce je altar, ki se vsak dan na njem daruje Kristus in od koder želi razširiti svojo svetost in svojo ljubezen čez in čez po vesoljnem svetu . . ." Blagoslavljal ju bomo z blagoslovom svetega očeta Frančiška: "Gospod naj te blagoslavlja in te čuva. Naj ti pokaže svoje obličje in se te usmili! Naj obrne svoj obraz k tebi in naj ti da mir . . ."

Cilj, ki sta ga tako srečno dosegla, cilj, ki je tudi naš, naj pa navdušuje nas, ki hrepenimo za njima, in nas izpodbuja, da pogumno in z Marijino pomočjo premagujemo vse težave, ki nas morda še čakajo, in se od nobenih morebitnih ovir ne damo ostrašiti. Prav tako naj naša prva novo-

mašnika kličeta za seboj še druge idealne mladeniče po širni Ameriki, ki že morda nastopajo tako pot, ali pa vsaj čutijo v sebi tajno nagnjenje in skrivnostne klice, da bi jo nastopili.

Naj bo prva presveta daritev naših novomašnikov položena na

Naš majnik pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

Fr. Akurzij, O.F.M.

EVEDA ne bo več majnika, ko se bo moj spis prebiral tiskan po širnem svetu, toda danes, ko to pišem, je ravno v najlepšem razmahu. In ker je od majnika že toliko peres na svetu pisalo, zakaj ne bi enkrat poskusilo še moje.

Naš majnik na ameriški farmi res ni tako čarobno lep, kot je čaroben spomin na majnik stare domovine v naših srcih. Oko in srce pogrešata tega in onega, po čemer hrepenita, pa nimata kje vzeti. Vendar ima tudi naš majnik svoje darove in lepote, o katerih se izplača malo posanjati in tudi kako besedo zapisati o njih.

Utrujena od dnevnega dela sva sedela oni večer s sobratom na griču za samostanom. Nenadoma vzklikne sobrat: “O, krasni maj, kako ljubki so tvoji dnevi, kako krasne so tvoje noči!” — Videlo se mu je, da njegov vzklik ni ponarejen, da prihaja iz iskrenega srca. Pogledal sem okoli sebe in ozrl sem se v svojo lastno notranjost, pa sem moral priznati, da je njegov vzklik tudi moja last. Dobro sva razumela s sobratom drug drugega, toliko bolj morda zato, ker sva oba šele pred kratkim prišla iz velikomestnega zidovja sem v čudovito širokogrudnost svobodne in cvetoče prirode božje . . .

Da, lep je takle majniški večer na naši farmi. Oko ne pogreša belega cvetja po drevju okoli sebe,

iz travnika vstajajo pestrobojne cvetke, neštnevilne zvezdice se prižigajo na nebu in pošiljajo navzdol pozdrave z drugega sveta. Tako se nekako meša lepota zemlje in neba v eno samo prekrasno sliko, iz katere zajema srce, kolikor hoče, in se takorekoč nikdar ne naveliča.

Zdi se, da se je vsa lepota našega majnika zedinila v en sam venček, ki obdaja majhno jezerce na enem od treh farmskih gričev. Kdo bi nam torej zameril, če skušamo vsak večer vsaj nekaj trenutkov preživeti tam v njegovi neposredni bližini ali celo v čolnici na njegovih ne prenevarnih valovih. Nikjer se ti po dnevnem naporu ne odpočijeta tako resnično duša in telo, nikjer tako, pravim, kot pri našem priljubljenem jezerčku. Človek bi najrajši kar zunaj ostal vso noč ali vsaj ves večer — toda vsaka reč ima na svetu — zlasti v samostanu — svoj določeni čas. Kar naenkrat se oglasi mali zvonček v stolpiču pod nami in ti naznani: pokorščina te kliče k večerni skupni pobožnosti.

Pa ni težka ta pokorščina. Tudi v cerkvi čaka majnik, vernemu srcu, ki je polno ljubezni do majniške Kraljice, še stokrat lepši od onega na zeleni farmi.

Še lepša nego večeri se mi zde majniška jutra. Čudovita svežost, ki se da le občutiti, ne pa opisati, vlada v teh jutrih na našem gričku ob jezeru. Majnik poje v vsej svoji prešernosti čez hrib in plan

altar Najvišjega tudi v ta namen, da bi si Marija Pomagaj izbrala med našo mladino še več svojih ljubljencev, ki jih bo poklicala k sebi, da bi ob njeni strani kot nekdan sam božji Zveličar rasli v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh . . .

in budni ptičji pevci prepevajo ž njim, da nehote še tvoje srce za poje ono znano:

Le kliči nas, venčani maj,
le kliči k Mariji nas v raj.

Ali tudi v jutranji zori se ljubitelj prirode božje, ki si obenem menih, ne moreš dolgo prepustiti uživanju majniških čarov pod milim nebom. Ob petih se že oglašajo zvon in naznanja, da se pričinja v cerkvi jutranja pobožnost. Že kleči zbrana samostanska družina pred podobo Marije Pomagaj, da si izprosi po Mariji od Boga potrebnega blagoslova za novi dan.

Takoj po jutranji molitvi je glavna sv. maša in po njej šmarnice. Kar dvojne imamo: slovenske in angleške, da bi kdo ne bil prikrajšan. Ob nedeljah pa zavoljo zunanjih gostov napravimo šmarnice popoldne in vselej jih poleg domačih poslušajo Marijini častilci iz Chicage, iz Jolieta in od drugod. Pa četudi bi se ne ozirali na te, nam ob nedeljah ne kaže imeti šmarnic zjutraj. Skoraj vsi naši patri namreč že v soboto zvečer odidejo na razne strani v dušnopastirsko pomoč čez nedeljo. Drugi dan popoldne pa zopet drug za drugim prihajajo in šmarnice nas zopet večinoma vse zberejo pri Mariji Pomagaj.

Cerkvico in Marijin altar imamo za silo okrašen. Spodobilo bi se sicer kaj več, pa temu primernih cvetlic nimamo na izbiro, kupovati jih pri vrtnarju pa pride

izredno drago. Marija gotovo upošteva naše skromne razmere in našo dobro voljo . . . Namesto tega pa gori pred milostno podobo vsak dan veliko število lučk, ki so jih naročili dobri Marijini častilci širom Amerike in želijo, da bi gorele pred Materjo po njihovem namenu.

Naši cerkvi se obeta v najkrajšem času nekaj novega, prav za prav celo dvoje. V nekaj dneh bodo dospele nove klopi, ki so že dalje časa naročene. S tem bo zamašena velika vrzel in izpolnjena tista praznosta, ki gotovo vsakega obiskovalca naše cerkve dosti neprijetno dirne. Cerkev brez klopi kar ne more napraviti vtisa, da si prišel v hišo molitve.

Tudi križev pot menda ni več posebno daleč. Kedaj bo, za sedaj še ne vemo. Cene se glase menda precej visoko in naši cerkveni "rektorji" se kar ne morejo odločiti za zadnjo besedo . . .

Tako sem malo opisal naše majniške večere in jutra, mimogrede sem pa še to in ono omenil. Toda med jutrom in večerom je dan, ki je sedaj že precej dolg, včasih bi rekel, da skoraj predolg . . . In vsak teh dni hoče biti napolnjen z resnim delom po načrtu, ki ni sicer menda nikjer zapisan, vendar se vsi hote ali nehote po njem ravnamo: vse urejevanje naše mlade "države" se ima pričenjati pri cerkvi in okoli nje, odtod naj pa prodira smoterno na vse strani do njenih skrajnih mej . . . In to urejevanje zahteva mnogo prav resnega dela. Vedno več reči vidimo, ki jih je še nujno treba napraviti, naloga za nalogo se pojavlja, toda dostikrat ostane katera neizvršena, zakaj tudi pri nas je tako, da je delavcev premalo. Sicer ne morem reči, da obupavamo, saj smo dobili pred kratkim dva krepka nova pomočnika v osebah dveh novih kandidatov, ki želita v doglednem času prejeti kot samostanska brata redovno obleko sv. Frančiška. Veliko sta že poizkusila po svetu, pa sta prav zado-

voljna, da sta našla pri nas uresničenje tega, k čemer ju je gnalo bogoljubno srce . . .

Sploh je pa pri nas tako, da mora vsaj včasih prijeti za delavsko orodje vse, kar živi in diha pod našo streho, pa naj ima drugače tako ali tako nalogo pri hiši. Gre nam za to, da damo okoli naši cerkvice in samostana vsaj nekoliko praznično lice za tiste slavnostne dni, ko se bo vršilo težko pričakovano kronanje Marije Pomagaj. Takrat bo prišlo gotovo mnogo naših znancev in častilcev Marijinih od blizu in daleč, mi bi pa radi, da bi videli pri nas kaj lepšega kot jim je bilo mogoče pokazati lansko leto. Zato si hoče vsakdo pod streho naše hiše pridobiti nekaj zaslug pri tem obnovitvenem delu. Tako se tudi naši kleriki bogoslovci ne ustrašijo lopate in krampa, pa tudi samokolnice ne.

Komaj je eno delo malo pri kraju, že napoveduje naš predstojnik "ofenzivo" na drugem koncu. Naj povem, kako se mi je godilo enkrat zvečer. Vršil se je generalni posvet za naslednji dan. Menda je Father predstojnik mislil, da nam manjka korajže, ker je toliko navduševal in priganjal. Vseplošni "juriš" ali šturmski drugi dan, ki je veljal preobilni zemlji na nepravem mestu, je posvetovanje tako podaljšal, da se mi je zdelo že kar preveč. Najrajši bi jo bil potegnil spat. Toda kaj sem hotel, treba je bilo počakati konca. Pa še ko sem končno prišel k počitku, mi je vso noč brnelo po ušesih od one preklicane "mitenge" in mi je delalo strah pred bodočim dnevom . . .

In res — drugi dan prihrumi cela samostanska armada, oborožena s krampi in lopatami. Še par resnih pogledov in pričelo se je delo kakor za stavo. To vam je bilo "befelov!" Na licu mesta se je vsa reč videla precej drugačna nego prejšnji večer na posvetovanju. Ta ali oni med novodošlimi delavci je imel svojo misel in ji

je hotel zgovorno priboriti veljavo. Tam je treba nasipati, tu zopet kopati, tam je hrib previsok, tu jama pregloboka, ona krivina noče prav v "žnuro" itd. Komu bi človek najbolj verjel? No, kar nas je bilo "gmajnarjev," smo se držali svojega starega komandanta, ki mu je Father John ime; on ne zna samo poveljevati, ampak človeka tudi lepo potrošta, češ, le še malo potrpi, ko bo konec, boš pa sam svojega dela vesel. Tudi usmiljenja mu ne morem ravno odrekati, saj dovoli o primernem času tudi nekoliko oddiha, za kar seveda žanje primerne hvaležnost . . .

Tako je prvi dan one velike ofenzive še dosti dobro ušel in tudi drugi je imel kaj pokazati. Tretji dan so pa nekateri od šturmske kompanije bolj in bolj ogledovali svoje roke, zakaj krampi in lopate so jim precej stanjšali kožo na njih. Marsikdo bi se bil menda sramotno podal, da ni bil vedno za petami gospod kapitan in nekateri njegovi pridožniki, ki so s svojim dobrim zgledom do konca vzdržali vztrajnost vseh — in tako smo res odnesli slavno zmago. Hribi so se ponižali, doline zvišale in iz razoranih bregov je nastala lepa ravnina.

Tako je bilo torej z našo ofenzivo.

Že smo mislili, da smo rešeni vsega hudega, upali smo, da pride sedaj mir po boju in da bomo odslej le tu pa tam vzeli v roke grablje in počasi potegnili ž njimi v kraj razne smeti in kar je podobnega po travnikih naše farme. Toda že je bilo tu novo povelje: Ljudje božji, sedaj pa na njive! Treba je orati in sejati. — In te naše njive niso kar tako. Komaj jo pregledaš od konca do kraja. Če bi bile tudi tako rodovitne kot so prostorne, to bi se res nekaj reklo. Kljub temu smo se z dobro voljo spravili na delo in imamo utemeljeno upanje, da bo vsaj nekaj v jeseni spraviti pod streho.

Spomini iz lepih dni.

Piše K:

(Dalje.)

ROMAR v Lurdu, ako hoče Lurd videti, kakoršen je, ne sme zamuditi procesije s presv. Rešnjim Telesom vsako popoldne ob treh, kadar je kako narodno romanje, procesije s svečami zvečer ob sedmih, ne sme pozabiti obiskati "Kalvarije" in gore Pic de Jur (Pik de žur).

Procesijo s presv. Rešnjim Telesom smo videli takoj prvi dan. Kakor že omenjeno, je bilo ravno narodno belgijsko romanje. Več tisoč belgijskih romarjev je bilo v Lurdu. Pripeljali so s seboj okrog petsto bolnikov.

Ko smo se dopoldne namolili, si ogledali vse tri cerkve in se naobedovali, smo šli takoj nazaj pred cerkev, da ne zamudimo, kar je v Lurdu najlepše — procesije s presv. Rešnjim Telesom. Ko smo prišli pred spodnjo cerkev presv. Rožnega Venca, je bilo v polkrogu pred cerkvijo vse polno vozičkov s težko bolnimi bolniki. Manj bolni, slepi, pohabljeni itd. so sedeli na klopeh.

Točno ob treh je prišla procesija iz cerkve in šla mimo bolnikov dalje okrog kipa Brezmadežnega Spočetja nazaj na ta velikanski prostor. Tu je šel škof, ki je nosil presv. Rešnje Telo, od bolnika do bolnika, se pred vsakim ustavil in vsakega blagoslovil. To so tisti skrivnostni trenotki, ko se je največ čudežev zgodilo v Lurdu. "Po Mariji k Jezusu." K Mariji so prišli ti bolniki prosit ljubega zdravja. Toda Marija sama ne ozdravlja. Ona samo posreduje. Kot ljubeča mati se obrača k svemu Sinu Jezusu za ubogega bolnika in Jezus ga ozdravi. Tu

je Marijina slava Jezusova slava in po Jezusu Marijina.

Da, to so ginljivi prizori! Na vozičkih in na stolah čakajo ubogi bolniki Jezusa, zdravnika vseh zdravnikov. Dopoldne so upali dobiti zdravje pri kopanju. Razočarani so bili. Bolni so stopili v kopel in bolni iz kopeli. "Nisem bil vreden!" je marsikdo izmed teh siromakov vzdihnil dopoldne in si obrisal solzo.

"Morda popoldne!" je pristavil vsakdo in novo upanje je napolnilo stiskano srce. Težko so potem ti ubožci čakali tretje ure popoldne. Z novimi nadami so se dali peljati k Jezusu.

Da, čitatelj, ako boš kedaj tako srečen, da boš v Lurdu, opozarjam te: pazi na te bolnike! Ginjen boš! Če si ne vem kako trdega srca, premagalo te bo! Misli si velikansko stavbo: tri cerkve ena vrh druge. Pred cerkvijo velikanski, z belim peskom posut okrogli prostor. Popoldansko solnce razliva svoje zlate žarke po tej skrivnostni okolici. Valovi reke Gave žubore na desni. Tisoči ljudi stoje v polkrogu okrog tega prostora. Pred njimi vozički z bolniki. Slovesna procesija se počasi pomika od bolnika do bolnika.

Sredi tega prostora stoji duhovnik in moli, ne, kriči molitve, ki jim vse ljudstvo z navdušenjem odgovarja, ne, kriči jih v svetem navdušenju. Ti čutiš pričujočnost božjo. Pozabiš, da si na zemlji. Prevzamejo te čuvstva, kakoršnih še nisi nikdar imel.

Navdušenje raste. Tam kriči bolnik in prosi Marijo, prosi Jezusa zdravja! Srce mu koprni po zdravju, morda po tistem zdrav-

ju, ki ga je sam preje lahkomišljeno zapravlil.

"Hozana, hozana Sinu Davidovemu!" vzklika duhovnik sredi prostora.

"Hozana! Hozana Sinu Davidovemu!" vzklika za njim več tisoč grl z navdušenjem, s čutom, s srcem.

"Blagoslovljen, ki pride v imenu Gospodovem!"

"Ti si Kristus, Sin živega Boga!"

"Gospod, mi verujemo, potrdi našo vero!"

"Gospod, reci samo eno besedo in jaz bom ozdravljen!"

"Jezus, Sin Davidov, usmili se nas!"

"Jezus, Sin Marije Device, usmili se nas!"

"Gospod, tisti, ki ga ljubiš, je tu bolan!"

"Gospod, daj da vidim!"

"Gospod, da zopet slišim!"

"Gospod, daj da shodim!"

"Marija!"

"Marija, naša mati! Prosi za nas!"

"Marija, Brezmadeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo!"

"Mati, usliši nas!"

"Mati našega Zveličarja, prosi za nas!"

Vse nestrpno pričakuje čudeža . . .

Vendar — duhovnik s presv. monštranco se pomika dalje in dalje, čudeža le ni. Razburjenje narašča. Ljudstvo moli in joka, joka in moli. Bolniki zdihujejo.

Duhovnik sredi prostora poklekne in razprostre svoje roke in moli dalje, ljudstvo mu odgovarja.

Da, to so trenotki, ki se ne dajo popisati, moje pero je preokor-

no. To se da samo videti, samo čutiti. Skonaj je leto, kar sem bil priča teh velikih trenutkov, pa še danes gre neko čudno čuvstvo po meni, kadarkoli se na vse to spomnim. Če bi tisoč let živel, tega ne bom pozabil.

Ko je duhovnik blagoslovil vse boblnike, se je obrnila vsa procesija in odšla nazaj v cerkev.

Čudež? . . .

Nihče ni bil ozdravljen! Bracadierji so stopili za vozičke in žalostna procesija se je razvrstila nazaj — v bolnišnico. Ubogi trpini! Razočarani, s težkim srcem so šli nazaj. Vsi so potrti. Veliko jih joka.

Zaman! Trpeti bo treba, dalje trpeti in nositi težki križ raznih ran, raznih bolezní, raznega trpljenja. O človek, če hočeš vedeti, kaj je zdravje, les pridi!

Po procesiji je bilo le malo časa za večerjo, potem smo morali pa zopet nazaj za večerno procesijo.

Ta se začne pri lurški votlini. Tisoči ljudi so tu zbrani v večernem mraku. Ko pride duhovščina pred votlino, zapoje lurško pesem, ki je tako preprosta, da jo vsakdo takoj zna, vendar tako melodijozna in tako v srce segajoča, da bi jo človek celi dan pel, pa bi se je nikdar ne naveličal.

Opeva prikazovanje Marijino Bernardki. Vsaka kitica se konča z:

"Ave, ave, ave Maria!
Ave, ave, ave Maria!"

Po štirje gredo romarji v vrsti. Vse poje, vse moli. Tu smo slišali petje v angleškem jeziku, tu v belgijskem, tam v francoskem, mi smo jo vrezali kar po slovensko.

Nekaj veličastnega je tudi ta procesija. Kakor bi tekla reka gorečih svečk, tako se zdi človeku. Temno je že. Ljudi ne vidiš več razen glav, ki jih obsevajo sveče v rokah.

Procesija gre izpred votline po parku po eni strani doli, po drugi nazaj.

Pred cerkvijo Rožnega venca se vstavi in se kmalu napolni ves trg. Mi smo šli hitro po rampah na prostor nad prvo cerkvijo, da smo imeli celo množico ravno pred seboj.

Veličasten prizor! Škoda, da ga ni mogoče naslikati. Bilo bi nekaj posebnega.

Ker je bilo belgijsko narodno romanje, so imeli belgijski škofje vso pobožnost v oskrbi in se je tudi red za drugi dan oznanil v belgijskem jeziku.

Voditelj romanja je izpred cerkve na stopnicah povedal, kje se

bo spovedovalo, kedaj bodo maše. Prečitali so tudi brzojavko, s katero je romarje pozdravil kardinal Mercier. Tri Češčene Marije so zmolili zanj, ko so prečitali brzojavko.

Nato so zapeli koralni "Credo," kakor se poje pri sv. maši. Tudi to je bilo nekaj veličastnega. Nekako tri tisoč ljudi, zvečine moških, je pelo. Kaj takega še nisem čul. Tu sem videl, kako mogočno doni koralna pesem, ki se zdi nekaterim tako mrtva in tako zastarela in okorna! O ne, ne! Ni mrtva in zastarela, še najmanj pa okorna! Samo znati jo je treba. Ti Belgijci so jo znali. Bilo je res lepo.

Potem smo se razšli. Nekateri smo šli še nekoliko k jami pomoliti, drugi so šli takoj v hotel. Mi smo kmalu odšli, ker smo bili že utrujeni in smo se napravljali, da gremo drugo jutro naprej proti Rimu. In bi bili tudi gotovo odšli in prav za prav smo res tudi že odšli iz Lurda, ne pa s postaje, ker smo — vlak zamudili. Pred nosom nam je odpihal, mi smo pa od jeze pihali in se držali — no, kajpak, jezno in nejevoljno. Jaz sem bil pa še malo hud na tiste, ki so bili nezgode krivi. No, pa o tem prihodnjič.

(Dalje prih.)

MESEČNI PATRON

Bl. Mihelina, vdova 3 .reda.

V Italiji je bila rojena kot hči bogatih staršev, ki so jo krščansko vzgojili. Kmalu so jo omožili. Svojega moža in edinega otroka je ljubila v Bogu, toda skoraj bolj kakor Boga. To Bogu ni bilo všeč; moža je poklical k sebi. Sedaj je bila navezana še bolj na edinega sina in ga pre-

več ljubila; to ni bilo Bogu všeč. Tudi otrok zbolil in umrje. Dvajset let stara je postala vdova. Sedaj je začela v Bogu ljubiti sirote, vdove, siromake in bolnike in jim pomagala v njih potrebah. V njeni hiši je našel vsak svojo pomoč. Tako je bila radožarna, da je vse svoje bogastvo razdelila ubogim. Za svoje stare grehe je delala ostro pokoro. Romala je v Jeruzalem in prav pobožno obiskala

Kaljvarijo in druge svete kraje, kjer je premišljevala Kristusovo trpljenje. Ko se je vrnila domov, je še povečala svojo gorečnost in podvojila pokoro. V molitvi, pokori in v dobrih delih se je presešla v večnost dne 19. junija 1356. Sveta Cerkev je potrdila njeno češčenje; ti jo pa posnemaj v telesnih dobrih delih, kolikor moreš.

P. A. F.

Na misijone v Indijo.

OŽNJE po morju nikakor ne mislim opisovati. Poznate jo dovolj sami. Vsak, ki je zapustil stari kraj in odšel, da si za daljši ali krajši čas v Ameriki poišče novo domovino, ve, da ni nič kaj prijetno, darovati Neptunu in se boriti z morskimi boleznijo, življenje je pa pač na vseh parnikih več ali manj enako. Zato se omejim le na nekaj podrobnosti.

Ker je bil naš parnik last angleške družbe, smo imeli za tovariše večidel Angleže. Katoličanov je bilo poleg nas malo: dve sestri frančiškanki, Francozinji, par sester sv. Križa, en mladenič visokošolec, Indijec, in še par dam. Poleg teh je bilo nekaj Francozov, ki se pa naše službe božje niso nikdar udeležili — bili so torej "suhe veje." Že proti koncu vožnje nam je neki "steward" iz Goe (Indija) povedal, da so vsi "stewardi" indijski katolici, ali k službi božji niso mogli nikoli. Siromaki!

Splošno je pa bilo vse ladijsko osebje prav zanimivo in istotakopotniki. Imeli smo precej tovarišev Indijcev s turbanom in brez njega, na krovu smo srečavali indijske princezinje, bilo je pa tudi nekaj dijakonis in baptistovskih duhovnikov, pa tudi brez "Reverendov" anglikanske cerkvene občine nismo bili.

Vsega šumnega življenja, ki potniki na ladji preganjajo z njim dolgočasje in enoličnost vožnje, smo se mi prav malo udeleževali. Stewardi in potniki so se nam čudili, ker smo imeli popolnoma drugačen dnevni red nego ostali ladijski stanovalci. Vse je še spalo, ko smo bili mi že na nogah, da smo imeli sv. mašo v "music roomu," ker pozneje ni bilo več mogoče. Ob nedeljah in na praznik Brezmadežne smo pa drugo sv. mašo opravili kar v ka-

binah. Tudi pridigo smo imeli. — Tesno je bilo, pa je le šlo — in tako sem prvič v življenju prisostvoval sv. maši in poslušal pridigo — s postelje . . .

Sredozemsko morje je bilo ves čas do Port Saida, ko smo zavozili v sueški prekop, zelo nemirno. Enkrat nam je vsa posoda zropotala na tla in vsi krožniki. Precej se je je razletelo v črepinje. In ko sem proti večeru sedel s tovarišem na srednjem krovu, se je močan tok zagnal čezenj, da je bil v hipu umit in opran. Hotel sem ustati s svojega sedenja, a takoj bi me bilo vrglo, da me ni prijel indijski gentleman in me obdržal v ravnotežju. Ko sem pa malo pozneje hotel jaz njemu napraviti enako uslugo, sem bil prepočasen — mož se je že pobiral s tal, toda brez najmanjše nejevolje. To je hudomušnost morskimi valovi, ki sicer modernemu parniku ne morejo storiti nič hudega. Ali če bi se vozili po takem morju s starimi jadrnicami — to bi bil Bogpomagaj . . .

Poslednje pozdrave smo pošiljali Evropi, ko smo se oddaljevali od sicilijskega obrežja. Blizu tega otoka je namreč vozil naš parnik. Tako smo imeli vsaj priliko, občudovati čarobno razsvetljena mesta, ki so nam znana iz časa potresa l. 1908. Ker je bila noč, se seveda razen luči ni moglo nič drugega razločiti.

Adijo, Evropa, pa zdrava ostani . . .

Kdaj bo svidenje? —

Toda na to misliti bo še čas, sedaj ga porabimo drugače.

Že na parniku smo se poprijeli angleščine, saj je tudi Indija pod imperijem Britanije. Tovariš mi je rekel: "Ves svet vladajo Angleži." Pa kljub temu jih je neprestano pomiloval: — "Ubogo ljudstvo, ki ne jadraš z nami v Petrovem čolniku!"

Kmalu sem opazil, da tudi an-

Salezijanski br. Martin Berlec.
(Dalje.)

gleščina ni povsod enaka. Indijska izreka se razločuje od evropske in ta od ameriške. Imam namreč že dalje časa angleško slovnico. Pred par leti mi jo je kupil brat, ko sem namerjal iti mimo kipa Svobode. Ker pa iz raznih vzrokov nisem šel, sem obesil slovnico na kol, a sedaj mi je — kot vsaka reč čez sedem let — zopet prav prišla.

Večere smo imeli zelo lepe. Ko so bili sopotniki v "smoking" in "music roomu," smo se mi spravili na stolpič in smo prepevali in opravljali večerne molitve. Ostali so peli po svoje, midva s tovarišem Karlom sva pa po slovensko zakročila. Vsak po svoje: spodaj je bil pogosto ples ali so pa peli "Home, sweet home," "The last rose of summer" in "We are mariners of England," zgoraj se je pa dvigala iz src molitev misijonarjev in tuja ušesa so čula tudi našo:

Lepa naša domovina,
oj junaška zemlja mila . . .

Ljubi so mi bili ti večeri, ko je šumelo morje, pogledovale zvezdice z južnega neba; dragi so mi bili, ko je oko občudovalo lepoto stvarjenja, ki se javlja tako veličastno tudi na morskimi valovih, srce pa hrepenelo kvišku, k Bogu in njegovi Materi, Morski Zvezdi . . .

Čez dan pa — saj veste, kako je. Igrali smo "tennis" in druge igre, ki ugajajo in se morejo igrati na krovu ali v dvorani. Komur se pa ni ljubilo igrati, je vzel knjigo v roke. Zelo sem se začudil, ko sem zapazil v rokah nekega baptista francosko pisano življenje sv. Klare. Kakor so mnogi versko nestrpní, tako se drugi nagibljejo h katoliški cerkvi. Če bi katoliki vedno prav ravnali in če bi imeli vsi, ki iščejo resnico, priliko, da jo spoznajo — koliko zašlih ovčic bi se vrnilo nazaj k

materi Cerkvi! Da bi bil skoraj en hlev in en pastir! — Dva baptista sta bila ves čas prav prijazna z nami in tudi poslovali smo se jako ljubeznivo.

Veselo smo pozdravljali Lessepsov spomenik, ko smo se bližali prvemu pristanišču na naši vožnji, orientalsko lepemu, slikovitemu Port Saidu. Radostni smo bili, ko smo zagledali belo mesto — menda nič manj nego Kolumbovi mornarji, ko so zagledali suho zemljo.

Kakšno življenje!

Na Jutrovem smo . . .

Prepuščali smo se čolnarju, enemu izmed mnogih, ki so se nam ponujali. Halja mu je frfotala v lahnem vetriču — nam je to dobro delo, ker se je že pričevala afriška vročina. Še bolj prav nam je pa prišlo, da smo mogli po tako dolgi vožnji stopiti malo na suho.

Mesto ni staro. Zraslo je kakor čez noč. Ni še dolgo, ko je Lessepsov um z zamisljivo sueškega prekopa skrajšal pot v Indijo — toliko je pa stara tudi zgodovina tega mesta. Bazari in turške kavarne, ženske z zakritimi obrazi, poredni paglavci s cigaretami, koze sredi mesta na peščenem travniku, iskri konjiči poleg avtov med evropsko zidanimi palačami, vitki minareti turških mo-

lilnic — te in take reči dajejo mestu poseben značaj. O čemer sem doslej samo bral in si predstavljal v živahni domišljiji, to sem sedaj gledal s svojimi lastnimi očmi.

Čeprav paše očem ni zmanjkalo, sem vendar z besedami skop, zakaj preveč bi se zavleklo, če bi hotel začeti popisovati.

Ne vem, zakaj je neki star bradat muslim tako kričal na nas, ko smo se na povratku malo pomudili na prekopu. Hoteli smo napisati prve pozdrave v domovino in si malo natančneje ogledati pisano življenje pristaniškega mesta na Jutrovem. Mi seveda kričača nismo nič razumeli, ker je kričal v arabskem jeziku. Morda je bil hud, da mu nismo dali bakšiša. Vse, kar smo mu mogli dati v odgovor, je bilo to, da smo se mu prav zadovoljno smejali.

Pa smo zopet posedli v čolnice. Za nami se je belilo mesto, osenčeno od palm, kmalu smo bili zopet na krovu našega ljubega "Rawalpindi." Tu so hoteli nekateri kazati svoje čarovniške umetnije, pa jim kapitan ni dovolil. Okoli parnika so pa plavali Arabci in kričali, naj jim spuščamo denar v morje. Bliskovito so švigali ponj v globino. Zopet drugi so prodajali jutrovske tkanine in so znali poleg arabščine tudi angleščino, francoščino in italijanščino.

Kakor pravi Babilon je bil ta čudni dirindaj okoli nas.

Popoldne se je začel parnik polagoma oddaljevati naprej po kanalu. Lahno je plul, zakaj veliki parniki smejo le počasi voziti po tem prekopu. Na bregovih smo videli beduine pri delu, ker je treba kanal vedno popravljati. Tu pa tam je bila kaka koča, daleč zadaj puščava, z drugega brega so nas pa pozdravljali gajji krasnih palm. Z vlaka, ki je drdral tik ob kanalu, so nas pozdravljali potniki in mi jim nismo ostali dolžni . . . Koliko srečanj je v življenju, ki se ne vrnejo nikoli več, vendar zapuste ljube spomine . . .

Solnce je zašlo v puščavi, nastopila je noč. Razsvetljevali so jo reflektorji — rumeni, rdeči, zeleni — da se preperči nesreča. Ko smo drugo jutro pogledali v beli dan, je bil Suez že za nami in naša vožnja je šla med Arabijo in Afriko. Videli smo le skalnate čeri na obeh obrežjih Rdečega morja, menda blizu tam, kjer je faraon Ramzes II. utonil s svojimi vojaki, ko je vdrl za Mojzom in Izraelci. Toda Palestina je ostala tudi nam — kakor voditelju Izraelcev — le obljubljeni dežela — še naše oko je ni doseglo . . .

(Dalje prih.)

MARIJINI PRAZNIKI V JUNIJU.

Praznik Marijine vedne pomoči 16. junija.

Marija je Mati božja in kot taka nam lahko pomaga in tudi hoče ker je naša Mati. Tega nas prepričuje sledeča resnična dogodba. Blizu mesta Mehike (Mexico) v srednji Ameriki, je živel dobro stoječ in veren gospodar. Nekega dne sedi med svojo družino in se z njo lepo razgovarja, kar stopi k njemu poveljnik oboroženih mož in ga vpraša: "Ste vi, Dominik Ortiz?" "Sem," odgovori mirno oče, nič hudega ne sluteč. "Pojdite z

nami," mu reče poveljnik oboroženih. "Rad bi vedel, kaj hočete od mene?" "Ustrljeni bodete," mu odgovori poglavar oboroženih mož. Ko to zasliši mati, se zgrudi in omedli, otroci ga objamejo; starejša hči pa zbeži k bližnji kapelici Matere božje prosit pomoči. Očeta so zvezali in odpeljali. Zvezali so mu že oči, da ga bodo ustrlili. — Kar zakriči mož: "Stojte! Ta mož je moj prijatelj in je nedolžen." Poglavar mu verjame in izpusti vsega prestrašenega očeta, ki se vesel vrne k svoji družini. Začedeni gledajo svojega zdravega očeta, ki jim ve-

sel pove, kako ga je rešil gotove smrti mož, katerega še ne pozna. Go pa vpraša oče, kje je starejša hčerka, jo gredo iskat in jo najdejo v kapelici, kjer se molili pred podobo Matere božje, da bi rešila očeta gotove smrti. Hčerkino molitev je Mati božja uslišala in očeta rešila gotove smrti. Nato so vsi zahvalili presveto Devico Marijo za to nenavadno in veliko milost. (St. Franzisci Glocklein 1884 Seite 244.)

V dušnih in telesnih potrebah prosite Mater božjo pomoči in sicer s trdnim zaupanjem!

P. A. F.

Društvo krščanskih
žen in mater.

O materinem jeziku, ki prav poučuje.

(Po dr. Opeki: Velika skrivnost.)

MATI, pomni: Otroke je je treba, kakor hitro se pameti zavedo, **krščansko učiti**. Kaj se to pravi?

Ali je krščansko poučevanje otrok v tem, da jim utiskamo v spomin očenas, češčenomarijo, vero, šest resnic, božje in cerkvene zapovedi, najvažnejša poglavja iz katekizma?

Da, to že tudi mora biti. Toda s tem samim se mati ne sme zadovoljiti. Kaj pa pomaga določene molitve na pamet znati, a jih ne **moliti**? Kaj pomaga, zapovedi na prste naštevati, a jih ne **izpolnjevati**? Vse verske resnice v glavi imeti, a ne **po njih živeti**?

Krščanstvo ni samo lep nauk, krščanstvo mora biti življenje. Zato morajo starši otroke s krščanskimi resnicami vse prepojit, tako da bo krščanstvo postalo življenje njihovega življenja.

Ne samo spomin, tudi volja, tudi čustvo, celega otroka naj prevzame čudotvorna moč krščanskih resnic in zapovedi!

Zato je pa treba otroku verske resnice podajati dan za dnem nerutrudljivo — in treba mu jih je

podajati tako, da bo otrok nujno po njih uravnaval svoje dejanje in nehanje.

Na tak način bo materin jezik, ki prav poučuje, govoril otroku zlasti o vseh najvažnejših resnicah in zapovedih.

Ena prvih takih resnic je **namen**, za katerega je Bog človeka ustvaril. O tem namenu bo krščanska mati govorila pogosto, na primer takole: Glej, otrok, mi živimo tu na zemlji le kratek čas, le negotov čas. V enem mesecu lahko umrjemo, lahko pa tudi prej, lahko jutri. Treba je lepo živeti, da bomo srečno umrli. Zakaj, kakor umrjemo, tako se nam bo potem godilo vekomaj. Po smrti pridemo v nebesa k Bogu, v večno veselje — ali pa v pekel, v večno žalost, kakor si tu na zemlji zaslužimo. Mi torej nismo na zemlji zato, da si nabiramo bogastva — in tisti, ki vsem željam svojim lahko ustrežejo, zato še niso srečni. Tudi nismo na svetu zato, da smo češčeni in slavljani — in tisti, ki jih ljudje hvalijo in povzdigujejo, zato še niso srečni . . . Mi smo na svetu samo zato, da pobožno živimo, tako,

kakor Bog zapoveduje, in po tem kratkem življenju v nebesa pridemo. Če tja gor ne pridemo, otrok, bi bilo bolje, da bi nas na svetu ne bilo. Zato pa moramo moliti in svoja dela Bogu v čast in za nebesa opravljati.

Do Boga je treba vcepiti otrokom kar najvišje **spoštovanje, sinovski strah in najprisrčnejšo ljubezen**; do greha pa, ki je žaljenje božje, kar največji stud. Tu imata oče in mati pogosto poučavati. Na primer takole: Otrok, kakšen siromak bi bil, če bi ti umrl oče ali mati ali celo obadva! Kdo bi ti potem skrbel za stanovanje, za živež, za obleko? Kdo bi te učil, negoval, ljubil? In vendar, čuj, otrok: tisočkrat večji siromak bi bil, če bi z grehom izgubil Boga! — Če bi naenkrat oslepel, bi ne videl ne očeta, ne matere, ne bratov, ne sester, ne solnca, ne zvezd, ne zelenja, ne cvetja — ah, kakšna strašna nesreča! Toda, otrok: z grehom izgubiti Boga, je nesreča tisočkrat večja. Za greh se pride v pekel. Otrok, ali si misliš, kaj je to? Sv. Lovrenca os živega žgali na ražnju — kakšna bolečina! Toda to ni-

ti senca ni v primeri s peklenkim ognjem, ki nikoli ne ugasne, ki žge zmerom, zmerom . . .

Kakor odvracati od greha, ki ga Bog sovraži, tako je treba dalje otroka **navajati na krščansko čednost**, ki jo Bog ljubi, zlasti na ponižnost, krotkost, pokorščino, zadovoljnost, delavnost, potrpežljivost. Tu bo krščanska mati pogosto, pogosto pripovedovala otroku o Jezusu, božjem dečku v Nazaretu; kako je živel skrit pred svetom, kot preprost roko-delčič, ob skromni hrani, uborno oblečen, pokoren Mariji in Jožefu, v delu in molitvi, on, ki je najvišji Gospod nebes in zemlje.

Ah, o Jezusu, mati, o Jezusu ne boš nikoli dosti povedala svojim otrokom! Ob vsaki priliki kaži nanj! Uči jih, zmerom na Jezusa misliti, v duhu na Jezusa gledati!

Otrok, kaj bi dejal Jezus, če bi ti to in to napravil? . . . Otrok, kaj bi odgovoril Jezusu, če bi te vprašal, zakaj si to in to storil? . . . Otrok, kaj bi naredil Jezus v tem in tem slučaju? . . . Premisli, preudari in tako naredi!

Tako govori, draga mati, tako govori: to je jezik, ko prav poučuje, to je krščanska vzgoja, to so solnčne višave pedagoške umetnosti . . .

In kakor na Jezusa, tako kazati na **Marijo**, Mater božjo. Ljubezen do nje je solnčna roža v mladi duši. Zato je treba, da materin jezik, ki prav poučuje, zopet in zopet drami to ljubezen.

In ljubezen in sveto spoštovanje **do angela varuha** in do otrokovega **nebeškega patrona** in do drugih svetnikov, zlasti tistih, ki so vzorniki mladine . . . Prekvasiti, vsega prekvasiti otroka s krščanstvom! Vsega napolniti s krščanskim duhom! Zato tudi mnogo govoriti o godovih in praznikih cerkvenega leta, o cerkvi in službi božji, o molitvi, o sv. zakramentih. Učiti moliti zjutraj, zvečer, pred jedjo, po jedi. Vnemati za prejemanje sv. zakramentov, buditi, ko pride čas, lju-

bezen **do pogostnega sv. obhajila** . . .

Vsega napojiti, vsega prepojiti otroka s krščanstvom. Vsega predstaviti z njegovim duhom.

Zato, mati, uči otroka ne samo ljubezni do Boga, marveč tudi ljubezni **do bližnjega**, usmiljenja in dobrotljivosti do ubogih, potrebnih, trpečih. Pripoveduj, da je siromak, ki trka na vaša vrata in prosi ubogajme, otrok božji, po božji podobi ustvarjen, z Jezusovo krvjo odrešen, brat Kristusov; da v njem takorekoč Kristus sam trka na vrata in prosi; da Kristusu da, kdor siromaku da; da bo Gospod povrnil vsak kozarec vode, vsako drobtinico, darovano ubožcu v njegovem imenu.

Vse to, mati, pripoveduj otroku pogostokrat, pogostokrat, vedno spet iznova . . . in še mnogo drugega, zdaj to, zdaj ono.

Še mnogo drugega, še mnogo drugega, krščanska mati! Jaz bi moral pisati list za listom, več ko eno številko Ave Marije, če bi se hotel le dotakniti vsega, kar in kakor naj jezik mater, ki hočejo svoje otroke krščansko vzgojiti, poučuje te otroke.

Toda, matere, ve mi pravite: Le kje otroke takole poučujejo . . .

Nikjer, skoraj nikjer . . .

O res, ni ga skoraj slišati krščanskega govorjenja po naših hišah in družinah, ni ga slišati. Premnogo naših hiš in družin je razkristjanjenih, zato pa tudi prihaja taka mladina iz njih.

Pravite: saj ne utegnemo . . .

Ah, nikar, matere! Toliko drugih reči utegnete, manj važnih, nič važnih, nepotrebnih. Da pustim vse drugo, koliko nepotrebne govorenja naredo starši s svojimi otroci! Koliko praznega, ničevega govorenja . . . In za tako važno učenje — ni časa . . . O, mora biti čas, mati, čuj, za krščansko poučevanje otrok se mora dobiti čas! Ali si pozabila, da je krščanska vzgoja otrok zapoved božja? Da je od nje zavisna

večna sreča tvojih otrok? Pa tudi časna in večna sreča tebe same?

Pa saj poučuje šola, cerkev . . . pravite.

Seveda poučuje in krščanski starši morajo vedno skrbeti, da njihovi otroci dobivajo ta pouk. Toda, starši, matere, če ve nič ne učite, preden začne učiti šola, cerkev — kako trda bo zemlja, v katero začne duhovnik sejati! In če vi nič ne učite, ko že duhovnik uči, ali se ne bo začela kmalu dvigati v otroku misel: Kako je vendar, da oče, mati, nikoli ne govorita o vsem tem, o čemer govori katehet?

In ta misel — ali veš, mati, kako hudih posledic rodovitna je lahko taka misel, kako usodna je lahko za otroka in zate, mati? Če začne otrok dvojiti, dvojiti o vsem — tudi o lastnem očetu, o lastni materi? . . .

* * *

Kako rad bi še pisal o tem predmetu! Pa moram za enkrat končati, da ne bom predolg. Za sklep vam podam, zelo spoštovane matere, neki testament, natisnjen l. 1892. v nekem nemškem listu. Ta testament, ki je meni silo stiskal solze iz oči, je napisala pobožna mati sinu bogoslovcu, ki je bil že blizu nove maše, a je mati vedela, da je ne bo čakala. Glasi se:

Testament za mojega sina N.N. Še tebi, moj najljubši, moj izvohljeni otrok, nekaj besed kot oporočka tvoje umirajoče matere. Tebi zapuščam za največje bogastvo ubogega Jezusa, ki te je izbral za učenca in apostola, njegovo zaničevanje sveta, njegovo splošno človeško ljubezen, njegovo neomajno vnemo za čast nebeškega Očeta. Njegova ponižnost in krotkost naj napolnita tvoje srce, da ne bo prostora v njem za posvetnost in samoljubnost. Umirajoča želim dvigniti roke, da te z Marijino pomočjo blagoslovim. Blagoslavljam tvoje srce, da bi utripalo in živelo samo za čast božjo in zveličanje duš.

Blagoslavljam tvoja usta, da bi se odpirala samo za češčenje božje; tvoj jezik, da bi vsaka beseda, ki jo boš spregovoril na prižnici in v spovednici, kakor na obe strani brušen meč rezala v srce grešnikom. Blagoslavljam tvoje oči, da bi se obračale samo k Bogu in njegovi najsvetejši volji in bi bile enkrat tem vrednejše, gledati njegovo obličje. Blagoslavljam tvoja ušesa, da bi bila odprta vsem, ki pomoči iščejo in prosijo. Blagoslavljam tvoje roke, da bi v najsvetejši daritvi zmerom vredno povzdigoval najsvetejše Jagnje k nebesom in ga — dal Bog! — nikdar ne položile na nevreden jezik. Blagoslavljam tvo-

je noge, da bi vsak tvoj korak šel za ljubim Dobrim Pastirjem Jezusom in bi ti vse tebi izročene ovčice in jagnjeta po varni poti pripeljal do nebeške paše. Bodi mi posebno dober pastir svojih sester in bratov, če bi kedaj kateri po nesreči zašel na krive poti. Čuvaj z otroškim srcem nad dušo svojega očeta, da bomo enkrat vsi skupaj okrog tebe zbrani v veselju prepevali nebeško alelujo. Blagoslovim še enkrat tvoje telo in tvojo dušo, da bi bila celo tvoje življenje v tistem blaženem razpoloženju, kakor na tvoj svatovski dan pri presveti daritvi potem, ko te bo škof mazilil in poljubil — in da bi ti, vedno močan

v vsakem boju, pogumno šel nasproti satanu, svetu in mesu . . . S temi opomini, moj ljubi otrok, se potolažena ločim od vas in upam, da ti mojih besed ne boš zavrgel, marveč jih neizbrisno ohranil v srcu — sebi v večno srečo, meni v večno tolažbo. Spomni se me tudi pri presveti daritvi, če bom iz vic klicala k tebi, moj sin. Ti mi lahko največ pomagaš, pomagaj mi! — Kakor Bog hoče, kadar Bog hoče! — Tvoja umirajoča mati . . .

Predraga krščanska mati! To je bil jezik, ki je prav poučeval otroka, tudi že odraslega otroka.

Bodi blagoslovljen tak jezik!

Povest o dveh pošiljativah.

B.

STAREM kraju pri Brtonceljnovih je bilo. Poštar pri fari jim je sporočil, da jim je dober prijatelj iz Amerike poslal velik zaboj. Takrat — v času svetovne vojske je bila to prevesela novica. Z največjo naglico je hitel Tone z vozičkom na pošto in je pripeljal mnogo obetajoči zaboj. Preden je mogel dobro povedati, koliko je moral plačati poštarju, ker je bila pošiljka težka in registrirana, so se že trije naenkrat lotili odpiranja zaboja, da bi čimprej zvedeli, kaj se skriva pod močno pritrjenim pokrovom.

Sekira je hitro opravila svoje delo in klešče še hitreje, odstranili so debelo plast papirja in na dan je prišla velika, skrbno poviata in povezana papirnata škatla. Ni bilo časa, da bi razvezali vozle — škarje so morale na po-

moč. Papir in vrvice so zmetali proč, pokrov so dvignili in zopet je bila pred njimi papirnata škatla, manjša sicer od prejšnje, toda nič manj skrbno zavita in povezana. Pa so spet zapele škarje in je završal papir, spet je počil pokrov, toda nič drugega se ni prikazalo začudenim očem, ko nova, prav tako lepo povezana — škatla . . .

Brtonceljnovi so strmeli, majali z glavo in postajali odkritosrčno nejevoljni. Ko so še dalje razvijali in v nobeni naslednjih škatel niso našli drugega ko same škatle, so začeli dajati duška svojemu gnevu v dokaj trdih besedah. Naenkrat se Tonetu posveti v glavi, prst zapiči v čelo in vzklikne: "April!"

Vsi so prenehali z delom in pomenljivo pogledali Toneta. Resnično, v dveh dneh bo prvi april. Nagajivi Amerikanec se je torej urezal samo za dva dni. Ampak

taka šala pa vendar ni umestna! Naj človek samo premisli: Toliko skrbi in bridkosti prinaša vsak dan v tem strašnem času, vse je že lačno in strgano, tako lepo so bili pisali onemu Amerikancu in pričakovali od njega vse najboljše — sedaj si pa neusmiljeni človek drzne s tako sirovo šalo na dan . . .

"Nič ne rečem," je dejal Tone, "če bi mi Miklavž v društvu prinesel kaj takega, bi se seveda smejal, da je pa to iz Amerike prišlo, me pa v dno duše jezi. Pa še tako drago je bilo treba plačati . . ."

Umolknil je, stisnil zobe in obrnil hrbet škatlam.

Še z večjo jezo in s hujšimi besedami so se poslovili od škatel drugi Brtonclji. Mati je celo bridko zajokala in zaprla vrata v kuhinjo za seboj. Čez dobro uro se je vrnila Metka z grablja-

mi k razvalinam američanskih škotel in je z vidno nejevoljo zmetala vse skupaj na smetišče.

Naslednjih osem dni je bilo pri Brtonceljnovih zelo dolgčas. Držali so se kot jesensko vreme, samo od časa do časa so se odprla srca in usta, toda nič dobrega ni prihajalo iz njih. Sama strašna jeza in neugnano zabavljanje na nesrečnega, neusmiljenega Američanca.

Čez osem dni se je pa nekaj čudnega zgodilo. Metka je nesla smeti iz kuhinje in jih je treščila med kokoši na smetišče. Kure so planile kvišku in zakrile s petrotmi. Papirnate razvaline američanske škatle so se pod močnim zračnim pritiskom razletele na vse strani in tik pred Metko je padel kos papirja, ki je bil podoben majhni kuverti, na njem je pa bilo nekaj napisano. Pogleda od blizu — bil je naslov na njeno mater . . .

Končala se je vsa stvar takole:

V tisti kuverti so našli drag američanski bankovec in pismo:

"Pošiljam Vam ta denar, da Vas rešim iz stiske, v katero Vas je spravila nesrečna vojska. Ker je dandanes nevarno pošiljati denar po svetu, sem si izbral nekoliko čudno pot, vendar mislim, da je najbolj zanesljiva. Upam, da se bo ta kuverta pri razvijanju škotel našla . . ."

To so Brtonclji in Brtoncljevke debelo gledali in gledale, to jim je bilo žal vseh nelepkih besed, ki so jih v teku nesrečnih dolgih osem dni izbruhnili na račun američanskega dobrotnika . . .

Brtonclji so si odpomogli od vojskih stisk in težav. Nič več niso tako težko pričakovali konca nesrečnega klanja. Toda, ko je prišel kljub temu dobro leto po tistem koncu, se je oglasila pri Brtonceljnovih druga nesreča, ki

je noben Američanec ni mogel olajšati. Mati je zbolela za rakom v želodecu in Metka se je prehladila, da so ji zdravniki napovedovali jetiko . . .

Nobeno pero ne more popisati strašnih dni, ki so se naselili v Brtonceljnovi hišo. Bolezen obeh se je vlekla v brezkončnost, hirali sta in hirali, zdravniki in zdravila so stala vsak dan več — upanja na ozdravljenje pa vsak dan manj. Vse je bilo narobe pri hiši, vse je šlo stalno in z neustavljivo naglico rakovo pot. Nič drugega nisi slišal v hiši in okoli nje, ko v srce segajoče zdihovalje in tarnanje, da si moral hočeš nočeš sam zdihovati ž njimi.

"Oh, da je moralo ravno k nam priti tako gorje! Komaj smo si malo opomogli, komaj je začelo sijati nekoliko bolj prijazno sonce — pa ta strašen udarec. Drugodi so že večinoma pozabili, kako grozno je bilo med vojsko, žive zopet lepo in zadovoljno življenje, pri nas pa tak nepopisen križ."

"Vdajte se v božjo voljo," je tolažila dobra soseda, "Bog že ve, kaj dela. Gotovo ima z vašo hišo posebne namene. Bog je dober oče tudi takrat kadar nas tepe . . ."

Bolnica je od vseh strani premišljevala te besede, pa jih ni mogla razumeti. Bili so časi, ko je mislila, da kot krščanska žena prav dobro razume tako in podobno govorjenje. Toda, ko je prišlo tisto strašno nanjo samo, se ji je vendar zdelo vse tako čudno in nerazumljivo.

Bog pošilja . . . Iz ljubezni pošilja . . . Kogar Bog ljubi, ga tepe . . . To naj razume, kdor more, njej ni dano razumeti.

Podobne misli in še hujše so mučile tudi Metko. Njo še bolj. Mlada je bila in mlada kri je

zahtevala življenja. Kaj vse si lahko privoščijo njene tovarišice — ona pa taka sirota . . . In pravijo, da ji je Bog to poslal . . . Zakaj, čemu? Če ji je res Bog namenil kako posebno pošiljatev, zakaj ji ni poslal kaj drugega?...

Dobra soseda je prihajala dan za dnem. Bolelo jo je, da njene tolažilne besede pri nesrečnih bolnicah tako malo izdajo. Zato je sklenila, da ne bo več sama dosti govorila; v nedeljo popoldne je vzela s seboj k bolnicama lepo knjigo, ki je razlagala smisel in pomen trpljenja. In je brala počasi in razločno:

"Vselej, kadar nam pošlje Bog preizkušnjo, bridkost, trpljenje, pošlje zraven tudi pisemce, ki se nekako takole glasi: To trpljenje, to bolezen sem ti poslal zato, da ti pokažem svojo posebno naklonjenost. Hočem te obvarovati nevarnosti in strupa sveta, ki ti je grozil škodovati. Ti misliš, da je to kruto od mene, v resnici je pa to samo dokaz moje posebne skrbi za tvoj dušni blagor . . ."

In knjiga je nadaljevala: "Tako ali podobno pisemce prilaga Bog svojim pošiljatkam — le škoda, da malokdo to pisemce bere. Z veliko nejevoljo sprejemajo navadno ljudje božje pošiljatev, tarnajo in godrnjajo, pri tem pa pozabijo, pošiljatev do dna pregledati, in tako ne najdejo priloženega pisma . . ."

Mati in Metka sta se pomenljivo spogledali. Obema hkrati je prišlo na misel, kako so pred tremi leti razvijali američanski zaboj. Zagledali sta se vsaka v svoj kot pod stropom in sta mislili, mislili? . . .

Razumeli sta božjo pošiljatev in sta odslej z veliko potrpežljivostjo, da, skoraj z veseljem prenašali svojo bolezen . . .

S frančiškanskih vrtov.

Tretji Red -- svetovna sila v boju za Boga.

Rev. Beda Hess, O.M.C.

Opomba:—Ta članek je prvi v daljši vrsti člankov, ki so pisani kot priprava na drugo splošno konvencijo Tretjega Reda sv. Frančiška, ki se ima vršiti od 3. do 5. oktobra 1926. v mestu New York. Pripravlja jo izvrševalni odbor splošne organizacije Tretjega Reda sv. Frančiška v Združenih Državah.

VEČ internacionalnih organizacij se je že ustanovilo z namenom, da bi si podjarmile svet. Vsi poznamo i n t ernacionalno boljše vizma, ki je dovolj žalostno dokazala svojo svetovno moč, ko je uničila mogočno svetovno cesarstvo in ga vrglo ob tla, da se ne more več iz lastne moči postaviti na noge. — Prav tako znana nam je internacionalna frama-sonstva, ki je še toliko nevarnejša, ker ne dela odkrito, temveč s pomočjo skritih in zahrbtnih spletk. Ta internacionala je s svojim pogubonosnim delom pretresla in vrgla ob tla že marsikako kraljestvo, ki ji ni bilo všeč, in je povzročila neizrečeno mnogo gorja družinam in narodom.

Veliki papež Leon XIII. je dobro poznal svet in je naprej videl, kako velik vpliv in kako silno moč utegne dobiti internacionala. Začel je iskati drugo internacionalo, ki bi mogla odtehtati in zavreti črno delo prativerskih sil. **Izbral si je tretji red sv. Frančiška.** Takole je pisal:

„Z vsa resnobo smo priporočili to odlično ustanovo blaženega očeta Frančiška vsem vernikom v naši encikilki 'Auspicato.' Poglaviti vzrok vsega zla v sedanjosti je to, ker se zanemarja kr-

ščanska krepost. Še več zla se nam pa obeta v prihodnosti. Ako hočemo to strašno nevarnost odvrniti od sebe, se moramo v zasebnem in v javnem življenju kar najhitreje mogoče povrniti nazaj h Kristusu, ki edini more za vselej rešiti tiste, ki se po njem bližajo Bogu . . . Ravno tretji red pa sloni skoz in skoz na izpolnjevanju Jezusovih nauk. Sveti ustanovitelj ni imel nič drugega pred očmi, nego željo, da bi verniki po njegovem tretjem redu bolj praktično po krščanski veri živeli.“

Zgodovina tretjega reda in že sam pogled na njegove predpise očitno kaže, kako zelo pospešuje ta organizacija med ljudmi pravicoljubnost, poštenost, nepokvarjenost in smisel za življenje po veri.

Sovražniki naše vere so radi ali neradi pripoznali, da je tretji red resnično postal svetovna sila in internacionala dobrih.

Neki voditelj francoskih frama-sonov je dejal: „Samo še eno svetovno silo poznam, ki se je imamo bati, to je tretji red . . .“

Papež Pij X. blagega spomina je izjavil, da je tretji red najučinkovitejše sredstvo, da se vcepi srcem vernikov resničen krščanski duh, duh discipline, duh miru, sreče in zadovoljstva — in prav

s temi sredstvi bo tretji red rešil človeško družbo.

Papež Benedikt XV. je klical vesoljnemu svetu:

„Prepričani smo, da bo duh tretjega reda, ki ga vseskozi preveva evangeljska modrost, zelo veliko pripomogel k prenovitvi javne in zasebne morale, če bi le tako zacvetel med nami, kot je cvetel v dobi, ko je sv. Frančišek vsepovsod pridigal z besedo in z zgledom kraljestvo božje.“

Sedaj slavno vladajoči sv. oče Pij XI. je izrekel to-le misel:

„Če bi sv. Frančišek ne bil nič drugega storil, ko ustanovil tretji red, bi mu že samo to zagotovilo častno mesto v cerkveni zgodovini.“

Zakaj je pa tretji red sposoben, da preplete vesoljni svet z internacionalo dobrih in ga preustvari? Zato, ker si je vzel za podlago svojega dela Gospodovo pridigo na gori.

„Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo.“

Mamonizem je prekletstvo naše dobe. Obžalovanja vreden konflikt med kapitalom in delom in socialni nemir med raznimi stanovi — vse to zlo ima svoj izvor v mamonizmu. Ideal ubožstva, kot ga je oznanjal in udejstvoval asiški ubožec, je dovolj močno sredstvo, da odpre ljudem oči.

"Poželenje oči" je treba dušiti v sebi v duhu zatajevanja in odpovedi. Ravno to je pa vogelni kamen tretjerredniškega življenja.

"Blagor tistim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali."

Papež Benedikt petnajsti dostavlja tem besedam sledečo razlago: Ne moremo dovolj obžalovati slepote mnogih žensk vseh starosti in poklicev, ki mislijo samo na to, kako bi ugajale drugim, pri tem pa ne pomislijo, kako zelo s svojo nedostojno modo odbijajo vsakega dostojnega človeka, še bolj pa žalijo Boga. Ne zadovoljujejo se samo s tem, da prihajajo v javnost v taki opravi, kakršne bi se bile nekoč sramovale; ne obotavljajo se celo prihajati v takih oblekah v cerkev in prisostvovati božji službi. Da, bližajo se tako tudi evharistični mizi, kjer se prejema Začetnik vse čistosti. Ne bomo omenjali posebej različnih vrst plesov, ki

so vse ena slabša od druge; zanešeni so ti plesi od barbarov med nas z namenom, da postanejo moda kulturnih ljudi — zakaj nič ni bolj pripravno, odpraviti iz naših vrst vsako sled dostojnosti. Naj naši tretjerredniki posvete tem rečem vso pozornost in kmalu bodo dobro razumeli, kaj zahteva in pričakuje od njih naš čas kot od nasledovavcev svetega Frančiška."

"Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli."

Komaj bi se našel Frančiškov učenec, ki bi bolje razumel duha uboštva asiškega serafina, kot je znani moderni apostol ljubezni, svetniški Friderik Ozanam, ustanovitelj družbe sv. Vincencija Pavelskega. Čudovita pravila, ki jih je ta mož sestavil za vodstvo svoje družbe, so na vso moč podobna besedam, pisanju in nauku asiškega siromaka.

Današnja doba odpira zelo ši-

roko polje za izvrševanje te prekrasne krščanske in frančiškanske čednosti. Zato mora biti geslo tretjega reda: "Vsak tretjerrednik — goreč Vincencijanec!"

Tako smo se samo površno dotaknili visokega cilja tretjega reda, ki je: odtrgati srca od posvetnosti; goreča ljubezen in pripravljenost za žrtve; odkritosrčna junaška ljubezen do Boga in bližnjega.

Mnogi učeni ljudje radi primerjajo dvajseto stoletje s trinajstim, v katerem je živel in deloval sv. Frančišek. Podobnost je res zelo velika, tako z ozirom na pobožnost, kakor tudi z ozirom na brezbožnost naše dobe in Frančiškove. Tretji red se je izkazal v trinajstem stoletju kot resnično zdravilo razrvanih razmer — daj Bog, da bi se znova izkazal kot "internacionalna organizacija vseh dobrih na celem svetu" — v dvajsetem stoletju!

P. Krizostom.

Imel je sveti Frančišek ovčico. . .

Imel je sveti Frančišek ovčico.
Povsod mu je sledila.
Kadar je Frančišek molil —
je ž njim molila.

Kadar so bratje v koru peli —
je poleg Frančiška stala
in pobožno meketala.

Njena volna je bila kot biser čista —
kot Frančiškove svete roke,
kot njegovo nedolžno srce.

Imel je sveti Frančišek ovčico.
Do konca mu je zvesta ostala.
Ko je Frančišek umrl —
je ovčica zaspala.

Bratje so jo budili —
pa je niso mogli zbuditi.

Frančišek je odšel v nebesa —
ovčica mu je hotela slediti
in ž njim pred božje Jagnje poklekniti.

NA RAZGLEDU.

O LURDU pišemo letos mnogo, pa prav zato utegne naše bravce posebej zanimati notica zadnjega ljubljanskega "Domoljuba," ki poroča sledeče: Vodivni katoliški list na Portugalskem "A Epoca" pripoveduje to-le zanimivost:

Medicinec Arzenodo de Santo je napisal svojo doktorsko razpravo "O Lurdu in zdravniški vedi." Njegovo delo je medicinska fakulteta odobrila in medicinec je postal doktor zdravilstva. Rektor tega vseučilišča, ki je zagrizen nasprotnik katoliške vere, je vložil proti imenovanju novega doktorja ugovor pri ministru. Minister za uk in bogočastje Helder Ribeiro je res ugodil rektorjevu ugovoru in uničil doktorsko čast mlademu zdravniku Arzenodo de Sonto. Minister je utemljeval svoj odlok s tem, da je doktorska razprava verskega značaja in nima nič opraviti z znanostjo.

Arzenodo de Sonto pa se je pritožil na najvišje sodišče, ki mu je dalo prav. Sodišče je odločilo, da je ministrov odlok nezakonit, ker so vseučiliški profesorji medicine spoznali razpravo za dobro in strogo znanstveno in nima niti rektor niti minister pravice tega odloka izpreminjati.

Tako je mladi neustrašeni katoliški zdravnik zadal portugalskim jakobincem novo blamažo.

Pri tej priliki spominjajo listi, da se je podoben slučaj dogodil že leta 1912. v Franciji. Dr. Jeanne Bon je napisala razpravo "O nekaterih lurških ozdravljenjih." Ne da bi se bila v razpravi dotaknila nadnaravne pomoči, je s čisto zdravniškega stališča razpravljala o 17 slučajih jetike, 2 slučajih raka in enem slučaju zloma noge in popisala bolezni in zdravniške preiskave. Na tej podlagi je izčrpno obdelala vprašanje ali je mogoče razložiti lurška ozdravljenja s sedanjimi znanstvenimi dognanji o histriji in živčnih boleznih.

Samo radi besede "Lurd" so tedanji profesorji odklonili odobritev te doktorske razprave, dasi je nekateri niti pogledali niso. Jeanne Bon je morala napisati novo razpravo in dobila red "odlično." Neki vseučiliški profesor, ki je skušal tolažiti medicinko, ki je vse svoje študije odlično dovršila in jo je zavrnitev hudo zadela, je dejal: Zavrnitev ni veljala vam, tudi ne vašim sposobnostim, ampak izključno le predmetu, o katerem ste razpravljali.

DAN NAŠIH MATER, ki se od vojске sem obhaja pri nas v Ameriki vsako leto v maju, so obhajale letos tudi vse katoliške organizacije v starem kraju. Kdo je prvi sprožil to misel, nam trenutno ni znano. Če se ne motimo, je inicijativa izšla iz okrilja Prosvetne zveze, za njo je pa to misel, kakor se zdi, najbolj pograbila Orliška podzveza v Ljubljani. Praznoval se je materinski dan na Marijin praznik dne 25. marca. Veliko število katoliških društev in krožkov je imelo ta dan priveditve na čast materam. Listi iz starega kraja poročajo, da so se te priveditve večinoma zelo dobro obnesle. Programi so obsegali primerne govore o lepem materinskem poklicu, o zaslugah slovenske matere in o hvaležnosti, ki jo svojim materam dolguje slovenski svet. Dalje so se vrstile lepe deklamacije, ki jih v slovenski knjigi ne manjka, popevke v proslavo mater in dnevu primerne gledališke igre. Tej proslavi materinskega dne po društvih so prav lepo sekundirali listi in časopisi, ki so bili tiste dni več ali manj posvečeni materam. Glasilo Orlic, dekliški list "Vigred," ki izhaja v Ljubljani pod skrbnim uredništvom strokovne učiteljice Anice Lebarjeve, je bilo v marčni številki od prve do zadnje strani posvečeno dnevu naših mater. Zdi se, da mislijo ohraniti materinski praznik na vsakoletnem delavnem programu. — Narod, ki spoštuje in časti svoje matere, kaže, da je zdrava njegova duša in da mu je srce na pravem mestu. Zato z velikim veseljem pozdravljamo ta prelepi domislek naših vrlih starokrajcev.

O VZHODNEM VPRAŠANJU je imela članek zadnja številka našega lista. To je vprašanje, kako združiti pravoslavno vzhodno cerkev z edino pravo — rimsko-katoliško. Vsak pravi katoličan je prepričan, da je eden najpoglavitejših odgovorov na to vprašanje: moliti je treba. Saj pravi božji Učenik: Brez mene ne morete ničesar. Pot, po kateri dobivamo od njega posebne darove, je pa molitev. — Da bi katoličani, zlasti katoliški Slovani, kar največ molili in še druge žrtve prinašali v ta namen, se je ustanovila za to primerna cerkvena bratovščina, ki zbira svoje ude k molitvi za rešitev vzhodnega vprašanja. Začetnik te bratovščine je naš svetniški škof Slomšek. Ustanovljena je bila že leta 1831. z naslovom: Bratovščina sv. Cirila

in Metoda, pobožna družba za zedinjenje vzhodne cerkve. Cerkveno potrjena in z odpustki obdarjena je bila l. 1852. Škof Slomšek jo je z veliko vnemo širil med Slovenci in Čehi, pa tudi med drugimi narodi. Leta 1885. so to bratovščino nekoliko prenovili na Velehradu na Češkem in ji dali naslov "Apostolstvo sv. Cirila in Metoda." Prejšnja bratovščina je še neizpremenjena ostala v mariborski škofiji in sicer do lanskega leta. Lani se je pa pridružila Apostolstvu, sprejela njegova pravila in organizacijo. Ie naslov je ohranila stari. — Udje molijo vsak dan en očenas in češčenomarijo s pristavkom: Sveta brata Ciril in Metod, prosita za nas. — "Apostolstvo sv. Cirila in Metoda" ima pa po novem pravilniku, ki smo ga v latinskem jeziku prejeli iz starega kraja, svoj sedež na Velehradu na Češkem, kjer je bila nekdanj škofijska stolica sv. Metoda. Poleg dolžnosti, ki jih predpisuje prej omenjena mariborska bratovščina, nalaga Apostolstvo tudi plačevanje ene krome na mesec in to najmanj. Za ude se bere vsako leto več sto sv. maš, poleg tega se pa lahko udeležijo premnogih odpustkov, ki jih našteva sprejemni listek. — Treba bo misliti na to, da se Apostolstvo sv. Cirila in Metoda zanese in razširi tudi med ameriškimi Slovenci, pa seveda tudi med drugimi Slovani in sploh katoliškimi Amerikanci.

V BOLJŠEVIŠKI RUSIJI skupno z vsemi boljševiškimi republikami prebiva okoli dva milijona katoličanov rimskega obreda: Poljakov, Litvinov, Nemcev in drugih. Glavna škofija je mogilevska s sedežem v Petrogradu. Nadškof Ropp je bil že l. 1921. izgnan iz Rusije, tri leta pozneje so pa boljševiski izpustili iz ječe in izgnali iz dežele nam dovolj znanega pomožnega nadškofa Cieplaka, ki je letos tako nenadoma umrl tu v Ameriki. — V južni Rusiji je tiraspolska škofija (Saratov). Katoličani so večinoma nemški naseljenci. V boljševisko Ukrajino segata poljski škofiji Luck in Kamenec. V središču Ukrajine je škofija Žitomir; verniki so po večini poljske narodnosti. V beloruski boljševiski republiki je katoliška škofija Minsk.

KATOLIŠKIH RUSOV vzhodnega obreda je tudi že precej. Zbiral jih je ruski konvertit, duhovnik, Leonid Fjodorov, ki ga je papež Benedikt XV. ime-

noval za prelata in za poglavarja vseh katoliških Rusov vzhodnega obreda. Ta mož je z veliko vnemo širil zedinjenje s katoliško cerkvijo med svojimi rojaki in je žel dokaj lepe uspehe. Rim mu je dovolil, da pri božji službi on in njegovi ohranijo stare obrede vzhodne cerkve. — Boljševiki so seveda tudi tega moža kruto preganjali in so ga obsodili v desetletno ječo. Pred sodniki se je veliki apostol Rusov naravnost junaško vedel in jim je rekel, da se ne boji smrti, češ, da je ruska zemlja žejna mučeniške krvi kot je rusko ljudstvo žejno resnice. Zavaljo preganjanja tega moža je sedaj njegova katoliška čreda brez pastirja.

MNOGI RUSI so po svetovni vojski in po strašni revoluciji spoznali, da bo treba drugače urediti razmerje do katoliške cerkve. Mnogi so prepričani, da je za rusko krščanstvo in sploh za Rusijo edina rešitev v zedinjenju s katoliško cerkvijo. Več izobraženih Rusov, ki so postali katoličani, se pripravljajo na duhovski poklic, da bodo mogli kot katoliški duhovniki delovati za blagor svojih rojakov. Nekoliko ruskih katoliških bogoslovcev študira v Rimu, največ jih je na Francoskem, nekoliko pa tudi v Belgiji, Avstriji in na Češkem. Vsi ti se vzdržujejo s pomočjo darov dobrih katoličanov; drugi narodi žrtvujejo v ta namen veliko; treba bi bilo, da bi se tudi mi Slovenci zavedeli svoje dolžnosti do teh borcev božjih, ki so nam bratje po veri in narodnosti — po trpljenju in preizkušnjah pa visoko nad nami . . .

PPOT V RUSIJO se bo katoliškim misijonarjem kmalu odprla, tako upajo in zatrjujejo poznavalci razmer. Za tisti veliki čas se pripravljajo ne samo ruski katoliški bogoslovci in duhovniki, ki se sedaj mude po raznih zahodnih deželah in čakajo ugodnega trenutka za povratek domov, temveč tudi mnogi katoliški misijonarji drugih narodnosti. Sv. oče Pij XI. je sam zelo zavzet za to veliko misel. V Rimu se je ustanovila posebna bogoslovna visoka šola za vzgojo takih mož. Tudi en slovenski frančiškan, p. Stanko Aljančič, študira ondi z namenom da pohiti nekoč misijonarit na Rusko. Med vojsko je bil kot avstrijski častnik ujet in je preživel precej časa na Ruskem. Spoznal je razmere ruskega ljudstva in zlasti njegove verske potrebe. Z mladeniško navdušenostjo se je oprijel misli, da bi postal misijonar tega tako dobrega, pa v veliki onemoglosti zdihujočega naroda. Ko je po dolgih ovinkih zopet srečno prišel v ljubljeno domovino, je brez obotavljanja prosil za sprejem v frančiškanski red, ki se mu je zdel za njegove namene najpripravnejša pot. Od zadnje jeseni študira v Rimu,

kjer se bo, tako upa, popolnoma usposobil za svoj veliki cilj. — Ker tudi on pridno bere naš list, bodi na tem mestu naprosen, da nam sam za eno ali več prihodnjih števil napiše kaj zanimivega in lepega o svojih načrtih in namenih, pa nam kot strokovnjak v tej reči tudi kakšno pove o vzhodnem vprašanju, ki je po dokazovanju tozadavnega članka v zadnji številki našega lista — "naše vprašanje" . . .

SLOVENSKA Zlata knjiga. Ko se je pred leti začela zlasti na priporočilo rimskih papežev po vsem svetu širiti pobožnost družinskih posvetitev presv. Srcu Jezusovemu, so se za posamezne narode in države kmalu ustanovila posebna "narodna tajništva posvečenja družin," ki so prevzela vodstvo in organizacijo celega gibanja v svojih okoliših in ki so zlasti začela zbirati vse posvečene družine v tako imenovane "Zlate knjige," ki se v trajen spomin hranijo v glavnih narodnih svetiščih Srca Jezusovega, večinoma pa v samostanu in kapelici presv. Srca v Paray le Monialu, kjer je živel sv. Marjeta Alakok in je bil položen začetek tega gibanja. To gibanje se je dandanes že tako razširilo po vsem svetu, da obsega nad 20 milijonov družin in se širi vedno dalje, pospeševano zlasti po "Apostolstvu molitve." Tudi med Slovenci je postalo že precej znano in je bila že dolgo želja vseh poklicanih krogov, naj bi se ustanovilo tudi za Slovence posebno narodno tajništvo, ki bi vzelo pri nas vso akcijo v roke in enotno uredilo. To se je zgodilo lansko leto, ko je obenem z uredništvom "Glasnika presv. Srca Jezusovega" pri oo. jezuitih v Ljubljani začelo poslovati "Osrednje tajništvo posvečenja družin," ki je kmalu dobilo podružnico v Gorici za slovenske družine v Italiji. Uspeh obojnega dela je bil, da se je število družinskih posvetitev mahoma dvignilo in je doseglo do konca leta 1925 že nad 6000 družin, priglasičenih za "Slovensko Zlato knjigo." Število je tudi po novem letu neprestano rastlo in to zlasti zadnji mesec, ko je bilo razglašeno, da napravimo Slovenci prvokrat po vojni svoje romanje v Paray le Monial in se tedaj izpolni splošna želja, da tudi naš narod položi kot narodni dar svojo prvo Zlato knjigo na oltar prikazovanj presv. Srca Jezusovega. Posvetitve družin so se v zadnjem času po mnogih župnijah tako pomnožile, da so mnogi dušni pastirji imeli polne roke dela, da so mogli ustreči vsem prošnjam. Zlasti lepo je, ker se je zadnji čas ta posvetitev razširila tudi na posvetitev večjih družin: župnij, samostanov, šol, katoliških prosvetnih organizacij, orlovskih odsekov, Marijinih družb,

tretjerednih skupščin itd. Poročila o izvršenih slovesnostih pri posvetitvah so iz mnogih krajev naravnost ganljiva in spodbudna. — Ureditev in priprava Zlate knjige je zahtevala zadnje čase toliko dela, da so bile par tednov tri moči neprestano zaposlene. Je pa iz tega nastala tudi lepa knjiga, ki bo trajen kras in spomin na izvršene posvetitve in izraz globoke pobožnosti našega naroda do presv. Srca Jezusovega.

Knjiga obsega sedaj 11.365 priglasičenih slovenskih družin, ki so na svojem domu postavile prestol Srcu Jezusovemu in se Mu slovesno posvetile. Razdeljena je na štiri dele po deželah, kjer prebivajo priglasičene družine: Slovenija, Italija, Avstrija, Združene države severne Amerike. Vsak oddelek krasijo lepa naslovna slika Srca Jezusovega z rdečim napisom in je razdeljen na škofije in nadškofije dotične dežele. Po škofijah se vrste posamezne župnije v abecednem redu in v vsaki župniji podatki onih družin, ki so priglasičile posvetitev. Vse družine so pisane s pisalnim strojem, kar daje celi knjigi lepo enotnost in monumentalen značaj. Sprejda na prvi strani je slovesna dedikacija vpisanih družin, nato sledi poseben list s podatki posvetitev škofijskih domov vseh patero slovenskih škofov. — Knjiga je vezana v lepo rdeče usnje z zlatimi napismi in zgoraj pozlačenim robom ter to krasijo trakovi v slovenskih barvah. Odlikuje se po plemeniti preprostosti in strogo izpeljanem umetniškem okusu.

V tej Zlati knjigi je tudi 55 slovenskih družin iz slov. župnije sv. Cirila in Metodaja v New Yorku, ki jih je poslal župnik Rev. Benigen Snoj, O. F. M. V drugo Zlato knjigo želimo več ameriških Slovencev.

Ako računamo na eno družino povprečno po 8 do 10 članov in to lahko storimo, ker so med njimi nekatere številnejše družine (župnije, društva itd.), vidimo, da po tej Zlati knjigi manifestira 90 do 100 tisoč Slovencev za idejo socialnega kraljestva presv. Srca Jezusovega v smislu zadnje okrožnice sv. očeta Pija XI.

Žal, da je mnogo družin zakasnilo napovedani rok za priglasičitev in zato niso mogle biti več sprejete v to prvo knjigo. Vse te in naslednje, ki se priglasičijo, bodo vpisane v drugo Zlato knjigo, na katero bo treba kmalu misliti. Naj bi bila tudi ta tako lep in veličasten izraz globokega češčenja presv. Srca Jezusovega v našem narodu. Vse nadaljne priglase sprejema Tajništvo posvečenja družin" za Slovenijo v Ljubljani, Zrinjskega c. 9, za Italijo: Gorica, Via Torrente-Mollino, kjer se dobe tudi vsa potrebna pojasnila in tiskovine.

Darovi in zahvale.

KOLEKTA V DENARJU.

(Od 15. aprila do 15. maja.)

Za šmarnice i nza lučke pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

Mary Zot, Cleveland, O., \$2, Jožef Draščik, Chicago \$1.50, Mary Hiti, Chicago \$1, Agnes Grennan, Hartford \$1, Mrs. J. Hočevar, Cleveland \$1, Mr. in Mrs. Bregantič, Chicago \$1, Julija Blanda, St. Louis \$2, Frances Starman, Alix \$2, Barbara Globočnik, Chisholm \$1, S. Galdonik, Minneapolis \$1, Katarina Kotze 20c, Mrs. Frances Razpet, Pueblo \$1, Helena Goličnik, Sheboygan \$2, Ana Ivanič, Springfield \$1, Ivanka Koželj, Collinwood \$1, Frances Špiler, Pueblo \$1, Mrs. N. Simec, Chicago \$5, Mrs. Tancek, Barberton \$1, Francis Horvath, Chicago \$1.50, Jeni Jeršek, Waukegan \$1, Mike Gerdovič, Chicago, \$2, Ana Brinovec, Cleveland \$2, Tereza Šovlin, Cleveland \$2, Franc. Brodnik, Cleveland \$1, Mary Planinšek, Cleveland \$2, Katarina Urbas, Cleveland \$1, Mary Žerovnik, Cleveland \$1, Frances Rus, Cleveland \$5, Mary Sve-te, Cleveland \$1, Jos. Miroslavič, Etna, Pa. \$7, Elizabeth Komin, Cleveland \$6, Mary Grahek, Milwaukee, Wis. \$1, A. Arko, Cleveland \$1.50, Antonija Šeston, Cleveland 25c, Agnes Hotujec, Shields, Pa. \$5, F. Paulin, Cleveland \$2, Mr. John Klobučar, Calumet, Mich. \$1, Frances Skulj, Cleveland \$2, Jera Urbančič, Cleveland \$1, Mrs. Frances Perko \$1, Fr. Simonich, Sheboygan \$1, Mihael Sedlaček, St. Louis, Ill. \$1, Mrs. John Perko, Cleveland \$1, Jennie Zorko, Cleveland \$1, C. F. Grosdeck Jr., Pittsburgh \$5, G. Kr. Krivitz, Port Washington, Wis. \$2.20, Jozefa in Neimenovana, P. W. \$8c, Francese Beguš, P. W. 50c, R. in A. Rajer, P. W. \$1, Hermine Čandek, P. W. \$1, Frank Visočnik, P. W. \$2, A. Volovlek, P. W. \$1, B. K., Marijina častivka, Lebanon, Pa. \$1, Rev. J. Cherne, Sheboygan \$5, Frances Russ, Cleveland \$5, Kat. Boytz, Denver, Colo. \$5, Mary Chernich, New Duluth, Mich. \$1, Margaret Zaletel, Lorain \$1, Jožef Rudman, Wilkinsburg, Pa. \$1, Frances Vrabčič, Milwaukee, \$5, Miss Mary Gostič, New York \$1, Mary Mestek, Cleveland \$1, Ivan Perša, Cleveland \$6, Rozi Bizjak, Cleveland \$1, Louis Srebernak, Detroit \$5, A. Glatz, New York \$3, Katinka Pavlič, New York \$5, Geo. Gabrijan, Ambridge, Pa. \$2, Rev. B. Čiček, Albany \$2, Mary Puhek, Detroit \$5, Frank Sajovec, Cleveland \$1, John Suharolnik, Cleveland \$2, Mrs. Mih. Hočevar, Bridgeport \$2, John Bregar, Forest City \$3, Mrs. Mary Novak, Cleveland \$8, Rosie Mame, Joliet \$1, F. Žerovnik, Waukegan \$5, John Fraus, Chicago \$1, Frances Gregorich, Chicago \$1, J. Zabukovec, Pueblo \$2, Ur. Rabič, Grane, Minn. \$5, Mrs. Balash, Buffalo \$2, Mary Gorčič, Milwaukee \$1, Roza Prelogar, Cleveland \$5, Helena Grčar, Cleveland \$5, Peter Bukovec, Cleveland \$3, Mary Prebelič, Range, Mich. \$1, Mary

Štukelj, Calumet, Mich. \$1, Joe Osterman, Baraga, Mich. \$1, Alois Blažič, Leckrone, Pa. \$2, Frank Košmerl, Cleveland \$5, Franciška Černigoj, Cleveland \$5, Mrs. Travnikar, Cleveland \$1, Frances Onik, Cleveland \$1, Matilda Nosse, Cleveland \$5, Mary Maček, Moon Run, Pa. \$1, Mr. in Mrs. Jakob Šega, Joliet \$5, Mr. in Mrs. Louis Šega, Joliet \$5, Marija Krulc, Cleveland \$1.

\$10.00 je darovala Agnes Hotujec.

Po \$5.00 so darovali: Terezija Pirkovič, Mike Trinko, Mary Hoge, Frank Pristow, Josephine Sivic, Jera Trhlen, Matt Zugel, Geo. Frankovič, Mrs. Maronič, Antonia Fisher, Geo. Frankovič, Barbara Golobič, Mary Kopal, Mary Tomazič, Fr. Kandit.

Po \$3.00 so darovali: J. Gasparič, Fr. Pirkovič, Mary Zorc, Mary Koren, Mary Intihar, M. Molek.

Po \$2.00 so darovali: Ana Žagar, Mary Prah, Math Kremesec, Mary Pogačnik, Mary Swigel, Nick Simonich, John Kern, Amalia Mišič, Neimenovana, Frances Montenger, Johana Kirn, Helen Stutts, Mary Sterbenc, Julija Tomazič, Marija Zbačnik, Marko Bluth, Math Flajnik, Elizabeth Komin, M. Hebein, Joe Tau-cher, Joe Špiler, Paulina Trgovac, Mary Petach, Frank Sajovic, A. Zobec, Mrs. Tratnik, Frank Sajovic M. Tomec, Antonia Nemgar, Mary Spehar, Helena Katzman.

Po \$1.00 so darovali: U. Katič, Ana Česnik, Louis Berse, Helena Goličnik, J. Svete, Mary Drašler, Geo. Lobas, Mary Rohan, Mr. Oražem, Mary Lovšin, Mary Pogačnik, Jennie Stefanič, Marg. Luteršek, Mrs. Rački, J. Skrabe, Molly Sajec, Louis Rajčević, Frances Loščar, Mary Sivic, Frances Tončič, Mary Swan, Jennie Petkovšek, Kate Novak, A. L. Bandi, Josephine Ferne, Rose Bombach, Mrs. Sauly, Mary Pristavec, Terezija Grum, Mike Krže, Mary Marohnič, Ign. Groznik, Neža Gore, Pavlina Ožbolt, Mary Sterk, J. Horvat, P. Mikula, Rose Starman, Joe Murn, Anton Squah, Josephine Zupan, Anna Božič, Mary Strnad, Ivana Zaletel, Frances Pevc, Leo Dolinšek, Marijeta Drobnič, Mary Intihar, Barb. Omahne, Frank Rink, Mary Aufderklam, Anton Zalar, Ivana Mer-kun, Bara Bučar, Mary Novak, John Pe-tek, M. B., Milwaukee, Ana Glikar, Anna Shebat Peter Kočevar, Nicholas Bado-vinac, Aones Gran, Mary Gorican, Josepha Filipičič, F. Milavec, Frances Plauc, K. Ružič, Barbara Gregorovič, L. Smertič, Anna Koren, Anna Blakac, Ana Kobe, Barbara Strucel, Mary Kocjančič, Mary Vajda, Mary Radošević, Anna But-kovič, Mary Konic, Blaž Maličnik, Mary Snežič, Joe Drčar, Frank Grebenc, Mary Sredenšek, Neimenovana, Katie Larja, Franc Trlep, John Krushitz, Fr. Perovšek, Jera Omahen, Katarina Pe-ternel, Frances Burkatt, Frances Peter-ka, Marijana Ošredkar, Terezija Fisher,

Maria Kolman, France Murn, A. Žigon, Mary Černe, Mary Rejc, Marko Plut, Mary Toleni, Filipina Žagar, M. Progar, Joe Kopal, Agata Dežman, Neimenovan, Josipina Pajk, Mrs. Majerle, Fr. Cerkve-nik, Fr. Sajovec, M. Cook, Jožefa Jazbec, U. Murn, M. Intihar, Francis Špiler, Aloisia Stare, Mary Zore, Mary Božič, Louise Nose, Louis Žitnik, Jožefa Mat-zanik, Johana Artač; Joseph Martinčič \$1.25.

Po 50c so darovali: Ursula Babič, M. Bulič, Neimenovana, Ana Schwab, M. Klobučar, G. Močivnik, Jacob Tomsha. Manj kot 50c darovala: Frances Cerkve-nik.

Darovi za list "Ave Maria."

(Od 15. aprila do 15. maja.)

Mary Blazich \$20.00.

Po \$5.00 so darovali: Terezija Pirkovič, Frances Črnigoj, Josephine Sivic.

Po \$2.00 so darovali: Mary Hegler, Frances Zorko, Frank Shuster, Mary Kržišnik, Mary Zupančič, Anton Strniša.

Po \$1.00 so darovali: Uršula Babič, Frank Zalokar, Jos. F. Muhič.

Po 50c so darovali: John Mesec, J. Burgstaler, Frances Vouk, B. Globočnik.

Darovi za kolegij sv. Franciška.

Neimenovana \$15.00.

Po \$5.00 so darovali: Mrs. Borgula, Fr. Cherne, Franciška Črnigoj, N. Zakraj-šek.

Po \$1.00 so darovali: Frank Sajovic, Bridget Rome, Jozefa Pintar. — G. Mo-čivni k50c, Anna Lumpert 25c.

Za Apostolat sv. Franciška.

Frank Narobe \$10, M. Benčič \$5, Dr. sv. Družine št. 6 DSD. \$10, Mary Žerov-nik \$10, John Virant \$10, John Centa \$1, Mary Hegler \$1, Mrs. J. Kastelic \$2, Fr. Sajovec \$1, Anna Simončič \$2, Katar. Judnič \$5, Joe Osterman \$1, Terezija Pirkovič \$30, Geo. Lobas \$10, Elizabeth Lobas \$10, Katarina Leposhak \$1, Ign. Stepic \$10, Jennie Stefančič \$1, Matt Zu-gel \$10, Mary Grizold \$10, Joe Murn \$1, Mary Stukel \$1, John Suhadolnik \$2, Mary Cijka 50c, Mary Lužnar 50c, Mary Simolič 50c, Mary Benčič \$5, Alojzija Rožič \$17.25, Terezija Fisher \$1, Mary Rejc \$10, Maria Koman \$5, Marko Plut \$10, Ana Schwab 50c, Frances Vrabčič \$10, Ana Shute \$10, Anton Loščar \$5, Johana Belim 50c, George Belim 50c, Frances Loščar 50c, Jos. Loščar 50c, Frank Swader 50c, Beadi Swader 50c.

Za samostan.

Charles Bregantič \$28, Frances Brod-nik \$1, Katarina Urbas \$1, Frances Skulj \$1, Max Krolnik \$2.

Darovi za cerkev Marije Pomagaj.

J. Hočevar \$1, Jos. Miroslavič \$2, Ma-ry Yan \$1, Frank Košmerl \$5, Ana Ko-vač \$1, Marti Česnik \$1, Marko Bluth \$1.75, Anton Squah \$1, Joseph Grdina 50c, Anna Schwab \$1, Frank Morgal \$1, J. Petkovšek \$1.

Za sv. maše so poslali:

Frances Mohorič 1 (1), Mrs. J. Perko 2 (2), N. Simec 5 (5), Ana Zela 2 (2), Mary Urič 1 (1), Maria Rigler 1 (1), Katarina Urbas 1 (3), Joseph Miroslavič 1 (3), A. Seston 1 (1), Maria Žagar 1 (1), John Klobučar 2 (2), Neimenovana 1 (1), Ana Kocmur 2 (2), Mary Gostič 1 (2), Joseph Zakrajšek 2 (3), Rose Mance 1 (1), Mary Sorčič 2 (2), Roza Prelogar 2 (2), Aloisia Zupančič 2 (2), Frank Zalogar 1 (1), Ignac Gliha 1 (1), Mary Rohan 1 (1), Mary Lovšin 4 (4), Ignac Stepic 5 (5), Rev. J. Trobec 10 (10), Mary Luteršek 1 (2), John Pristov 1 (1), Frančiška Montengen 2 (2), Jera Trhlen 2 (2), Katie Novak 1 (1), Terezija Grum 2 (2), Fran kTirkovič 5 (5), Marko Bluth 1 (1), J. Klein 1 (1), Mary Sterk 1 (2), Helena Zore 1 (1), M. Prhne 2 (2), Mary Straud 1 (2), Jozefa Pintar 4 (4), Mary Horvat 1 (1), Ivana Merkun 4 (4), Lucija Pozareli 2 (2), John Petek 1 (1), Ivana Glikar 1 (1), M. Ivanetič 2 (2), Antonia Nemgar 1 (1), Mr. Filipovič 1 (1), Blaž Močilnik 1 (1), Katie Zarja 5 (5), Jakob Trlep 1 (1), Cecilija Mlakar 3 (4.50), Paulina Trgovac 1 (1), Neimenovan. Greaney 1 (1), Marko Bluth 2 (2), Maria Kolman 1 (1), John Ažman 1 (1), Marko Plut 4 (4), Frank Sajovec 3 (3), Mary Nemanič 1 (1), Frances Novak 2 (2), Jacob Šega 1 (1), Emilia Tribula 1 (1), M. Cook 2 (2), M. Krulc 2 (2), M. Intihar 1 (1), Neimenovana, Elcor 1 (1), Antonia Seiston 10 (10), Ema Pakiž 1 (1), J. K. 1 (1), Mary Petek 1 (1), Ana Valter 2 (2), Frank Babič 5 (5), Helena Povše 2 (3), Frances Kostelo 1 (1), Mary Brodarič 1 (1), Rev. J. J. Oman 1 (1), Mary Stukel 1 (1), Barbara Kambič 2 (2), M. Gosenca 2 (2), Ivana Skorenček 1 (1), Katarina Spraičar 1 (1), N. N. 2 (2), Joseph Fajfar 1 (1), Antonia Vogrič 2 (2), Mary Leben 1 (1), Agnes Kompare 1 (1), Frances Omers 1 (1), Martin Vičič 2 (2), Johana Kristopel 3 (3), Mary Kukar 1 (1), J. Bevc 1 (5), Mamie Konda 1 (1), Mary Sternad 1 (1), Uršula Kropec 3 (3).

Razno.

Jakob Stergar, Indianapolis \$1 za cerkev v Šiški; Martin Tomec, Chicago, v isti namen 50c; Katarina Stefanič \$5 za

karmeličanke na Selu; Ana Lazar \$12 za orglje v Lemontu. Za zvonove istotam so darovali Jakobu Shegi: po 5.00 Bačnik Jakob, Will County Produce Co., Holstrom & Pilcher, Trubi Co., John Spraitzer \$2, Mary Vrančur St. \$1.50. — Po \$1.00: J. Daler, B. Levn, Samuel Dobrojevič, B. J. Delihanti; — V. Trenbery 50c, Sidler Miler 50c.

Neimenovana iz Forest City je poslala za križev pot \$51.50. — Razen neimenovanih so ji darovali sledeče: po \$5.00: Mrs. Mary N., Mrs. G., Mrs. J., Mrs. U. Po \$3.00: Anna Komin, Anna Bregor, Ivana Kres, Mil. Železnikar, Fany Slapničar, Josephine Bučeneli \$2.50. Po 2.00: so darovali: Mary Svigel, Mrs. Zidar, Ana Gerchman, Mrs. Mehevc, Mrs. Lovš \$1.00.

Mr. in Mrs. Koshar, Chicago, Ill., sta darovala za zlati prt na oltar Marije Pomagaj \$15.00.

Mr. Marko Bluth, Joliet, Ill., je nabral za zlati prt \$13.25. — Darovali so mu sledeči: Po \$1.00: Marko Bluth, Frances Rus, Mrs. M. Meteš, Frances Muren, Mrs. M. Skul, Mrs. L. Rački, Mrs. M. Mahkovec Neimenovana, Mrs. A. Ursich, Mrs. M. Papež, Mrs. Anna Loparetz; Mrs. A. Turk 25c, Mrs. M. Smrekar 50c, Mrs. B. Klepec 25c, Mrs. F. Muren (Stone Street) 50c, Mrs. A. Kolman 50c, N. N. 25c.

Vsem Bog stotero povrni!

Zahvala šolskih sester.

Clevelandska naselbina nam je s sodelovanjem preč. g. župnika Mihaela Domladovca poslala le prispavek za našo farmo. Društvo sv. Krunice in deklško društvo presv. Srca Jezusovega sta skupno priredila zabavo, ki je dala čistega dobička \$210.00.

niške Kraljice stotero povrni!

Ljubi Bog naj jim na priprošujo Maj-

DAROVI V BLAGU.

Barbara Vranišič, Joliet, metne lilije za Marijin oltar; Antonija Nemgar, Eleventh perilo; Miss Helen Flainik, Ambbridge, palo, korporale, purifikatorij in robčke; Ana Jakše, McGregor, rožna semena; Mr. in Mrs. Jakob, Joliet, dragocen ciborij; Frank Perovšek, Willard, kolač sira; družina Turk, Joliet, rože in jestvine.

Popravek. Mrs. Mary Bombač iz Clevelanda je nabrala za kolegij \$150.00, ne samo \$100.00, kot je bilo zadnjič pomotoma natisnjeno. — Prosimo oproščenja in še enkrat iskren Bog plačaj!

ZAHVALE ZA USLIŠANJE.

Forest City, Pa. — Zahvaljujem se Materi Božji, sv. Jožefu in sv. Tereziji, Mali Cvetki, za uslišano prošnjo v moji boleznini po operaciji. Priporočam se še za popolno ozdravljenje. S tem izpolnujem, kar sem obljubila, in darujem majhno svoto za podporo lista.

Josephine Sivic.

Ely, Minn. — Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu in Materi Božji za uslišano prošnjo in prilagam obljubljeni majniški dar.—**Neimenovana.**

— Zahvaljujem se presv. Srcu in Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo v moji boleznini.—**Alojzija Stare.**

Detroit, Mich. — Zahvaljujem se Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo za ozdravljenje mojega sina. Polna zaupanja na Marijo in sv. Terezijo prosim zdravja še zanaprej.—**K. K. za vso družino.**

Cleveland, O. — Pristrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in sv. Tereziji, Mali Cvetki, za uslišano prošnjo v mojih stiskah.—**Ana Brinovec.**

Cleveland, O. — Zahvaljujem se Mariji Lurški in sv. Tereziji za uslišano prošnjo, da so mi bile polajšane hude bolečine.—**Lucija Pozareli.**

Greany, Minn. — Dolžnost me veže, da se javno zahvalim, kakor sem obljubila. V hudi boleznini svoje hčere sem bolnico priporočala najsvetejšima Srcema Jezusovemu in Marijinemu. Za izkazano pomoč pristrčno zahvala. V podporo lista prilagam en tolar.—**Ur. Babič.**

Joliet, Ill. — Zahvaljuje mse Mariji Pomagaj in sv. Tereziji za srečno prestano operacijo.—**Terezija Kodrič.**

ZAHVALA SLOVENCEM V DETROITU.

Tik pred sklepom lista nam je prinesel naš misijonar iz Detroita dar za kolegij: \$118.35 kot čisti dobiček priateliske prireditve, ki so jo napravili Slovenci ob sklepu sv. misijona. — \$15.00 kot dar društva Marija Pomagaj v Detroitu. — Bog plačaj!

NA

"KOLEDAR AVE MARIA"

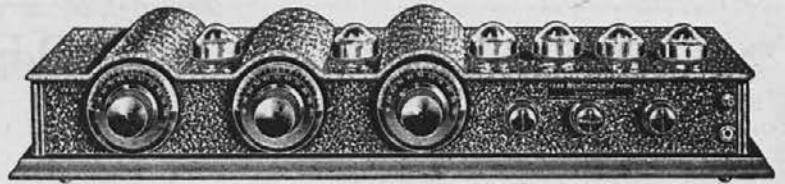
ZA LETO 1927.

MISLIMO ŽE SEDAJ. ZATO POŠLJITE
HITRO SPISE IN DOPISE.

UREDNIŠTVO "AVE MARIA."

NAŠ RADIO

Lemont, Ill. — "Jaz jemljem slovo. . ." Namenil sem se, da se preseljm iz Chicago v New Jersey. Pred svojim odhodom prav lepo pozdravljam vse prijatelje in znance v Chicagi in Clevelandu. Po- sebno še v Clevelandu, kjer sem bival nad 20 let. Spomini na bivanje v Chi- cagi in Clevelandu mi bodo ostali vedno dragi in dragi. Lepo je bilo biti skupaj z dobrimi rojaki. Vseh sem se pravkar spomnil pri Mariji Pomagaj v Lemontu, kjer sem obiskal pred odhodom ameriške Brezje in naše očete frančiškane. Od tu pošiljam pozdrav in prijateljski z Bogom prej omenjenim rojakom.

Upam, da me bo tudi v novi državi spremljal blagoslov božji, kakor me je spremljal doslej v obeh doseganjih na- selbinah. Rad bi, da bi se z dragimi mi rojaki še kedaj in sicer kmalu videli. Ako ne, pa bodimo združeni v skupni ljubezni do naših vzvišenih vzorov in po našem katoliškem časopisju. — Torej še en po- zdrav in Bog živi vse!

Mr. Ignacij Gliha.

Ely, Minn. — Častiti gospod urednik! — V prvi vrsti Vam čestitam, ker ste zadnjo številko našega lista tako lepo u- redili, da tako lepih člankov dosedaj še nikoli ni prinesel. Čast takim pisateljem in Bog naj jih nam ohrani! — Kakor je ta list lep, zasluži, da bi bil še vse bolj razširjen. Jaz ga imam že okoli 14 let in ga čimdalje bolj cenim, posebno pa spoštujem tistega, ki ga je ustanovil. Bog ga živi in Mati Božja, pa tudi vse tiste, ki se sedaj trudite in nam kaj lepega napišete za naš prelepi list. — Kakih 10 let, mislim, je minulo, ko so nam Father Pollak jako lepo pisali od svetih krajev, kako so bili tam in kako so sami vse vi- deli in slišali. Mislila sem si: Srečna noga, ki hodi tam, kjer je nekoč hodil sam naš gospod Zveličar! Tudi še mar- sikaj drugega lepega so nam napisali. Potem so pa kar utihnili in ko ni bilo nobenega glasu več o njih, sem mislila, da so umrli. Ali glej jih, kako lepo nam zopet razlagajo sv. mašo! Tudi Father Miklavčič nam zmerom kaj lepega napi- šejo. Svet jih jako pohvali. Njihovi spi- si so zelo zanimivi. In zopet Father Plaznik — oh, kako lepo po očetovsko nam razlagajo Jezusa v presv. Zakramen- tu! Da, takih gospodov potrebujemo in hočemo, Bog nam jih ohrani! Posebno pa mislim, da bo tisti žel veliko plačilo v nebesih, ki je to veliko delo začel in usta- novil ta list, ki nosi prelepo Marijino ime. Ali nismo ameriški Slovenci lahko ponosni, da imamo med seboj tega gore- čega misijonarja in branitelja sv. vere, ki nam je dal tudi naš list, Fathra Rev. Zakrajška? Naj ga le blatijo izgubljene ovce po umazanih listih, v očeh tistih, ki poznamo in vidimo njihovo delo, mu ne

morejo vzeti časti. Sicer bo pa Bog bolje plačal, saj vemo, da svet ne pozna pravega plačila. — Še enkrat torej lep pozdrav in zahvala vsem sotrudnikom naše "Ave Marije."

Zvesta naročnica Kati Spreitzer,

Deveta dežela. — Lepa hvala za Vašo nerodnost! Že tako je težko agitirati za "Ave Marijo". Vsak pravi, da Ave Ma- rije nimajo nič k merki in je z njo prav tako kot z otrokom brez matere: enkrat pride sredi meseca, enkrat na koncu, kratko, nobenega reda nima. In zdaj se tudi jaz odpovem. . . i. t. d.

Ena huda.

Nova vas pri Rekeku, Slov. — Prečasti- ti oče in urednik! — V duhu pohitim s svojim iskrenim pozdravom do njih. Tež- ko mi je, da zavoljo svoje hude boleznii že poprej nisem mogla napisati nekaj vrstic, da bi Vam povedala, kako silno rada be- rem prekrasni list Ave Maria in Koledar. Prebiranje tega mi je vedno v nepopisno dušno tolažbo, saj sem že celih 22 let priklenjena na bolniško posteljo. Moja bolezen je tako huda, da se sama ne mo- rem nič premakniti, samo kar me prene- sejo. Žile in kite se mi krčijo in mozeg je bolan, potlej si lahko mislite, kako to- lažbo zajemam iz Vaših spisov. Ko be- rem, me večkrat solze zalijejo. Posebno ljube so mi prelepe pesmi, ki jih toliko- krat berem, da mi ostanejo kar v spo- minu. — Je že 21 let, odkar so mi umrli oče in mati, sedaj pa še moj ljubi brat, ki je največ zame skrbel v moji bolzni. Ali dobri Bog me vendar ni zapustil. Dal mi je veliko prijateljico in dobrotnico, gospo An. Mlakar v Ameriki, in sem že nešteto dobrot od nje prejela. Za vse naj ji bo ljubi Bog plačnik. Istotako tudi Vam, častiti oče, ki mi pošiljate ta dra- goceni list. (Mislim, da je tudi to zasluga Vaše dobrotnice, ne naša. Op. ur.) Tudi drugi ga jako radi berejo in vsakemu je nad vse všeč. Pravijo, da bi morali ta list brati po celem svetu. Jaz bi ga silno težko pogrešala, če ga ne bi več preje- mala. Molim in darujem tudi sv. obha- jilo, da bi Bog obilo blagoslovil Vaš trud in Vam dal veliko naročnikov. Jaz Vas kar občudujem, da se toliko trudite za slovenske ljudi tam v Ameriki v čast bož- jo in slavo Marijino. — Oprostite moji slabi pisavi, ker pišem na postelji, in sprejmite moje vdane pozdrave!

Hvaležna Terezija Ivančič.

Julijska Benecija. — Velecenjeni! Koledar Ave Maria sem prejel. Je lep po obliki, pa še lepši po vsebini. Razvidi se iz njega, da katolik, ki ostane zvest praporu Kristovemu, ostane zvest tudi svojemu narodu. Vidi se tudi, da vi Amerikanci živite res svobodne v svo- bodni državi. A mi smo siromaki v Ju- lijski Beneciji. Le spovednica je hvala

Bogu še prosta, pa bo tudi kmalu prazna, ker ne bo pastirjev, da bi pasli zupušče- ne ovce. Število naših duhovnikov se čim- dalje bolj krči. V prejšnji trnovski de- kaniji so v teku par let umrli kar štirje, nadomestka pa ni od nikoder. — Pozdrav po Jezusu in Mariji svobodnim bratom v Ameriki!

J. G.

Sv. Lenart nad Šk. Loko, Slov. — A- merikanske liste sedaj redno dobivam, samo aprilska Ave Maria se le nekje za- kasnila, menda je tega kriva velika noč. Za Ave Marijo pravi marsikak duhovnik, da bi jo koj tudi našim ljudem priporo- čil, če bi le finančno vprašanje bilo u- godnejše. List je pa jako lep. — Začetek maja je pri nas grd in nam bo snedel vse sadje. Pa ne moremo nič pomagati. — Ljudje so se zdaj pozdravili, bolno je bi- lo skoraj vse. Pred kratkim smo imeli romanje k Sv. Hemi na Koroško. Bilo je prav lepo, vreme krasno in pot zelo pri- jetna. Koroška dežela je res lepa, kako je je škoda! — Pozdrav in Bog živi!

Janez Langerholc, župnik.

Cleveland, O. — List Ave Maria je ze- lo zanimiv in lep. Moral bi biti v vsaki hiši. Večkrat mi je na misli, da bi po- slal kak dar za ta list, toda, kadar imam denar, pozabim, kadar se pa spomnim, pa denarja ni. Pa o priliki bom gotovo po- slal, saj je tistih \$15, ki sem jih dal svoj čas za dosmrtno naročnino, že davno po- teklo, čeprav nisem še umrl. Bo že en- krat nekaj. — Pozdravljeni vsi!

Rev. J. Oman.

Milwaukee, Wis. — Pošiljam en tolar v dar Ave Mariji. Oprostite, gospod u- rednik, decemberskega svojega daru ni- sem nič našla tiskanega v listu. Pa nič zato, samo da sem dala in da ste le pre- jeli, pa sem vesela. Dobro vem, da imate dosti opraviti, pa se Vam kakšno ime pri tem obilnem delu prav lahko izgubi. — List Ave Maria zelo rada berem. Iz srca želim, da bi mogla dobiti novega naroč- nika, da bi bil še kdo drug vedel. Potru- dila se bom na vso moč. Kako rada bi tudi enkrat prišla k Mariji Pomagaj! Hvala lepa vsem tistim pisateljem, ki ta- ko lepo pišejo v Ave Marijo!

Naročnica Antonija Hudales.

Rice, Minn. — Ave Maria je jako zani- miva, le tisto o tretjem redu pri Sv. Šte- fanu je — no, kaj bi rekel? Sicer je pa bilo že po misijonu zopet 27 novih spre- jetih v tretji red. — Pozdrav!

Janez Logar.

(Nas zelo veseli. Prosimo, da bi odslej brali vsak mesec pod rubriko "s frančiš- kanskih vrtov" o tem, kako se giblje vaš tretji red, ki ga menda nima para med Slovenci v Ameriki. Da, tudi dopisovanje morate odslej sami oskrbovati — to je med drugim tudi — your business. . Ur.)

KNJIGE GORIŠKE MOHORJEVE DRUŽBE.

Primorski Slovenci so si ustanovili lastno Mohorjevo družbo v Gorici. Italija ni dovolila, da bi stara naša Mohorjeva mati pošljala knjige iz Jugoslavije v primorsko deželo. Zavedno primorski rojaki pa niso zgubili poguma. Koj so šli na delo in so si zgradili lastno Mohorjevo družbo. Lani je družba štela že 18.200 članov. Izdala je Koledar in še tri druge knjige. Mesečnik "Naš dom" v Mariboru takole piše o teh knjigah.

"Reči moramo o Goriški Mohorjevi družbi, da je podala letos Primorcem nekaj izredno lepega. Najlepsi je Koledar. Lepo opremljen z lastnimi slikami ima pestro vsebino, ki ni samo poučna in zabavna, temveč ima trajno vrednost zbornika naših Primorcev. Pokazuje solčno primorsko deželo, njene šege, zgodovino, sedanje potrebe in boje, tako da je Koledar viden izraz življenja naših ločenih bratov. Kot jubilejna izdaja k svetemu letu je bila izdana knjiga znamenitega francoskega pisatelja v krasni slovenščini: "Sanguis martyrum" (Kri mučencev) iz mučeniške dobe prve cerkve. V Socialni Čitanki podajajo voditelji socialnega pokreta poljudno razlago najbolj perečih vprašanj, ki zadevajo osebnost, družino, družbo, stanove in narod. V "Nevesti s Korinja" pa pisatelj Jaklič nudi lahko-veselo in zdravdomače čtivo, ki bo vsem služilo v zabavo in pouk. Goriški Slovenci so z letošnjimi Mohorjevimi knjigami pokazali, da niso klonili, temveč da gredo smerodajno naprej v delu za svoj dom in narod."

KAJ PA LETOS?

Letošnje jesen bo Goriška Mohorjeva družba poslala svojim članom pet knjig, in sicer: 1. Veliki Koledar, s slikami. 2. Ksaver Meško je napisal ljubke Legende o sv. Francišku. 3. Naši malčki dobijo "Otroško čitanko" s slikami. 4. Prelepa povest Bogdan Veneda "Nesrečno zlato" nam popisuje zločine in zvijske hudobne ženske, ki so žene pohlep za tujim zlatom. Čista ljubezna ni hčerka Brivite jo reši kazni. — Roman je domač, naveto nisan, da ga ne odložiš, če si ga začel brati. 5. Slednjič dobe udje še lepo povest iz kmečkega življenja.

Rojaki v Ameriki! Za vseh pet knjig oblačil en dolar! Te knjige bodo razveseljevale naše družine, nas bodrile in spominjale na naše brate pod Italijo. Kar hitro se vpišimo za člane Goriške Mohorjeve družbe. Naše družine, slovenske knjižnice, še vedno je čas, da se prielastite! Slovenska društva, naročite vsaj za svojo knjižnico knjige Goriške Mohorjeve družbe!

KJE NAROČIMO?

Naročite lahko:

1. Pri slovenskem župnem uradu.
2. Direktno pri Mohorjevi družbi: Gorica—Gorizia, Corso Verdi No. 1, prov. Friuli, Italija.
3. Pri glavnem poverjeniku Goriške Mohorjeve družbe v Zedinjenih Državah na naslov: Rev. John K. Ferlin, Lezant, Ills., Box 443.

Odpustki meseca julija.

Urejuje Rev. John Miklavčič.

1. Praznik najsv. Krvi. Popolni odpustek za člane altarskega društva.

2. Prvi petek v mesecu. Marijino obiskanje. Popolni odpustek za vse, ki prejmejo sv. zakramente in nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. Očeta. Tretjerednikom **vesoljna odveza**.

3. Prva sobota v mesecu. Popolni odpustek za vse, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo pobožne vaje v čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja.

7. Praznik sv. Cirila in Metoda, slovanskih apostolov. Popolni odpustek vsem, ki opravijo pobožne vaje na čast sv. Jožefu, in udom apostolstva sv. Cirila in Metoda.

8. Sv. Elizabeta Portugalska. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška, tretjerednikom tudi

v farni cerkvi, kjer ni redovne.

9. Sv. Nikolaj in tovariši, mučenci I. reda. Popolni odpustek kakor včeraj.

11. Nedelja, druga v mesecu. Popolni odpustek za člane društva Najsv. Imena.

13. Sv. Francišek Solan. Popolni odpustek kakor 8. dan.

14. Sv. Bonaventura, kardinal in škof, spoznavalec I. reda. Popolni odpustek kakor 8. dan.

16. Petek. Marija Devica Karmelska. Popolni odpustek v Karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. Očeta.

22. Sv. Lovrencij Brindiški, spoz. I. reda. Popolni odpustek kakor 8. dan.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

John Gornik

Trgovina za obleke in krojačnica

6217 ST. CLAIR AVE.,

CLEVELAND, O.

Vsem Slovencem in Hrvatom se priporoča v nadaljno naklonjenost!

Frank Kužnik

Slovenski trgovec z mešanim blagom

3535 EAST 81st ST.,

CLEVELAND, OHIO

Priporoča rojakom svojo trgovino z raznimi oblačili za ženske in otroke. — Najboljše blago za prav nizke cene.

Izpremema uradnih ur.

Z ozirom na obstoječi pravilnik čikaških bančnih društev in za lažje ravnanje po teh pravilih si je upraviteljstvo in častništvo naše banke osvojilo uradne ure, ki se

začno prvega junija 1926.

Banka bo odprta

v ponedeljek in soboto od 9. ure dop. do 8. zveč.

Druge dni od 9. ure dopoldne do 4. popoldne.

Vaše sodelovanje in naklonjenost v izvajanju te naredbe nam bo jako ljuba.

Kaspar-American State Bank

1900 Blue Island Ave.

Chicago, Ill.

NAJVEČJA BANKA NA ZAPADNI STRANI.

Phone Nevada 4962

BUCKEL BROS.

T. P. BUCKEL, Treas.

ALTAR BUILDERS & CHURCH FURNITURE

2834-2836 WEST LAKE STREET

CHICAGO, ILL.

KAKŠEN NAJ BO VAŠ DOM!!!

Sedaj je tisti čas, da si opremite, očistite in prenovite vašo hišo za letno sezono. Zima vam je pokvarila mnogo pohištva: Blazine in druge posteljno opravo. Poleti vas bodo prišli obiskati vaši prijatelji kako vam bo ugajalo, ako boste imeli lepo moderno pohištvo!

Mnogi ki so pri nas kupili pohištvo, ga danes po desetih letih ne dajo za isto ceno. Vidite, kako pametno je bilo kupiti dobro pohištvo: Ves ta čas so imeli pohištvo za hišno opravo, kar jim je bilo v veselje, in je še več uredno danes.

Predno greste kam drugam, oglasite sa pri nas! Mi dajemo na lahka odplačila in sile ne delamo nikomur v tirjavi, vsi naši odjemalci to vedo. POSEBNO SO VABLJENI ŽENINI IN NEVESTE.

Kadar imate pa pohištvo že v svoji hiši je pa še druga potrebna stvar, namreč: Victor Gramafon in plošče. Vsaki ve, da so "VICTOR'S NAJ-FINEJŠE V AMERIKI." Boljših muzikaličnih aparatov ni, kakor so najmoderneje sedaj na razpolago "VICTOR" aparati. Ko slišite Victor Gramafone VITONOLAS, se vam zdi, da slišite velike orglje in prave cerkvene pesmi, ali pa da slišite iz zvonika krasno potrkavanje. Nikdo ne more verjeti, kako močne glasove imajo in kako jasno in različno se sliši. Pridite ali pa pišite za pojasnila. Drage volje vam pošljemo vsa pojasnila in gramafoni.

nila. Ko boste slišali te novovrstne muzikalije, se boste čudili, da se more kaj sličnega doseči, kakor so te plošče in gramafoni.

Za obilo naročil in udeležbe se priporočamo: **A. GRDINA in SINOVI**

6019 St. Clair Ave. Podružnica 15301-7 Waterloo Rd. Stanovanje 1035 E. 62nd St., Cleveland, O.

Gross & McGowan Lumber Co.

PHONE 600

North Broadway Street,

Joliet, Illinois

Lumber -- Doors
Windows -- Sash
and Interior Trim

GOOD — WOOD — GOOD

Največja zaloga vsakovrstnega lesa. — Pri nas so uslužbeni Slovenci.

Stavbinsko društvo
'SLOVENSKI DOM'

Najstarejše Slovensko društvo te verste v
Chicago.

Izdaja NOVE SERIJE vsake 3 mesece.

Ta je vsaki PRVI TOREK meseca Januarja,
aprila, julija in oktobra.

Društveno premoženje \$490,000.00.

FRANK GRILL, preds.

LOUIS DULLER, podpred.

JOSEPH ZUPANCICH, tajnik.

JOHN PERSELICH, blagajnik.

NADZORNIKI

Anton Kremesec

John Densa

John Petrovic

Frank Kozjek

Leo Jurjovec

Peter Prach

Andrew Glavach.

Martin Kremesec

CEPON BROS.

Phone 2242

1039 PRESCOTT ST., NORTH CHICAGO, ILL.

Grocerija in Mesnica

Se toplo priporočamo slovenskim gospodinjam.

Imamo v zalogi vedno doma narejene
KRANJSKE KLOBASE ter sveže in prekajeno
meso.

POSTREŽBA TOČNA IN VARČNA.

**Continental
Clothing House**

Milwaukee and Ashland Aves.

SINCE 1895 THIS LABEL
HAS BEEN YOUR GUAR-
ANTEE of SATISFACTION

**MACK, MILLER
CANDLE CO.**

Syracuse, N. Y.

FULL WEIGHT CANDLES, BOESWAX
CANDLES FOR ALL PURPOSES.

PRISTOPAJTE!

k

prvi, najstarejši in največji slov. kat.
podporni organizaciji:

Kranjsko-Slovenski Kat. Jednoti

Posluje že 33. leto. V tej dobi je dosedaj že
izplačala raznih podpor v znesku

\$2,715,645.00

**TA JEDNOTA JE SOLVENTNA ALI NAD
100-PROCENTNA.**

Njeno premoženje znaša **\$1,534,408.00.**

Članstva v obeh oddelkih šteje 29,400.

Ima 168 krajevnih društev širom držav.

Glede pojasnila za pristop vprašajte kakega
uradnika(co) našega krajevnega društva.—
Glede ustanovitve novega društva (8 čl. zado-
stuje) pišite na glavnega tajnika: **Jos. Zalarja,**
1004 N. Chicago St., Joliet, Ill. — Nagrada za
ustanovitev znaša \$20.00

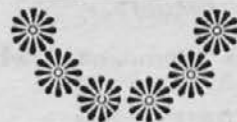
**Važno! Tekom ponovne kampanje je prost
pristop v Jednoto!**

**KATOLIŠKI SLOVENCİ, PRISTOPAJTE K
NAŠI K. S. K. JEDNOTI!**

Telephone 613

JOS. L. DRASLER

Grocery and Meat Market

66—10th STREET, NORTH CHICAGO, ILL.

Zastopnik slovenskih listov:

"AMERIKANSKEGA SLOVENCA"

in

"AVE MARIE"

"DOMOLJUBA" in "BOGOLJUBA"

iz starega kraja.

Potem imam vedno v zalogi molitvene knji-
žice: **slovenske, angleške in hrvatske.** — **Rožne
vence vseh vrst in cen.**

V zalogi imam vedno po starokrajskem na-
činu narejene prekojene klobase in želodce.

SE PRIPOROČAM!

LEO JURJOVEC, predsednik
JOS. PERKO, podpredsednik
JOHN GOTTLIEB,
tajnik in blagajnik

SLOV. TRG. ZVEZA

CHICAGO, ILLINOIS

ANDREW GLAVACH,
ANTON KOŠMERL,
ANTON TOMAZIN,
nadzorniki.

Vinko Arbanas

Cvetličar—Florist

Canal 4340 1320 W. 18th St.

Frank Banich

Dry Goods—Oblačila

Canal 4360 1902—4 W. 22d St.

Anton Duller

General Contractor, Real Estate,
Loan & Notary Public

Roosevelt 1633 1856 W. 23d St.

Fidelity Electric Shop

Frank Schonta, lastnik

Radio, Electrical & Auto Supplies
Canal 5190 2049 W. 22nd St.

Andrew Glavach

Oskrbnik za pogrebe

Avtomobili za krste in poroke
Canal 5889 1844 W. 22nd Pl.

M. & A. Gradishar, Prop.

Lincoln Beauty Parlor
and Millinery Shop
Expert Marcelling

Phone for Appointment
Roosevelt 2086 1900 W. 22d St.

Frank Grill

Park View Wet Wash Laundry
Company

Peremo mokro in zgotovljeno
perilo

1501 So. California Ave.
Rockwell 1230

Math Kajzar

Carpenter, Cabinetmaker
Painter and Paperhanger

1823 W. 22nd Pl.

John Kosmach

Carpenter Contractor

Barve in železnina
Canal 0490 1804 W. 22nd St.

Math Kremesec

Mesar

Meat Market
Canal 6319 1912 W. 22nd St.

Martin Laurich

Prodajalec hiš in zemljišč

Real Estate
Canal 5777 1900 W. 22nd Pl.

Ivan Račič

Edini slovenski diplomirani učitelj
glasovirja

Canal 7033 1919 W. 22nd Pl.

John Stayer

Grocery and Delicatessen

Zelenjava in sadje
Canal 1404 1952 W 22nd Pl.

Pozdrav

vsem gostom in obiskovalcem

Evharističnega kongresa

od članov

Slovenske Trgovske Zveze.

Vabilo in priporočilo.

Najljudneje vabimo vse obiskovalce evharističnega kongresa, da se za časa svojega bivanja v Chicagi oglasijo v naših trgovinah in lokalih. Naj si blagovolijo ogledati naša podjetja in gotovo si bodo radi pri nas preskrbeli svoje potrebščine. Več naših trgovcev tudi prodajo spominke na evharistični kongres.

Se Vam priporočajo vsi na tej strani navedeni člani Slovenske Trgovske Zveze.

Ashland Garage

Martin Miller

Auto Repairing & Overhauling
Batteries, Tires, Gasoline, Oils
Day and Night Towing Service
Canal 0393-4590

1600 S. Ashland Avenue

Andrew Battistig

Stavbenik—General Contractor

Roosevelt 8766 1901 W. 22d St.

John Fabian

Tailor

Cleaning, Dyeing & Repairing
1932 West 22nd St.

Martin Gabor

Expressing—Moving

Coal & Wood

Roosevelt 4195 1845 W. 22d St.

John Gottlieb

Notary Public

Dry Goods—Oblačilno blago

Canal 3073 1845 W. 22nd St.

Steve Gyura

Meat Market—Grocery

Roosevelt 8718 1657 W. 22d St.

Louis Kerin

Soft Drinks, Candy, Notions
Cigare in cigarete

Roosevelt 8386 1840 W. 22d St.

Anton Kosmerl

First Class Barber Shop

Canal 0276 1948 W. 22nd St.

Kukman Bros.

Grocery & Meat Market

Canal 0572 1901 W. 22nd St.

Joseph Perko

Shoes For The Whole Family

Canal 2521 2101 W. 22nd St.

Anton Tomazin

Soft Drinks, Candy, Magazines
Cigare in cigarete

Roosevelt 8840 1903 W. 22d St.

If you want bargains—see us

Zupancich & Jurjovec

Real Estate

Loans & Insurance

Notary Public

1824 W. 22nd Place, Chicago

Telephone Canal 7130

Residence Phone Canal 3839

William B. Laurich

Attorney and Counselor at Law

Suite 401 Roosevelt Bldg.

179 W. Washington St.

Residence, 1900 W. 22nd Pl.

Franklin 2079

John Terselich

Ice Cream, Candy, Cigars

Cigarette in šolske potrebščine

Canal 2115 1847 W. 22nd St.

Louis Stritar

Expressing — Moving

Coal & Wood

Roosevelt 8221 2018 W. 21st Pl.

Joe Papesh

— Prevažna pohištvo —

Premog in led

Canal 2686 1825 W. 22nd St.

Frank Tomazich

Grocerija—Sadje in zelenjave

Canal 2910 1858 W. 22nd St.

Anton Wencel

Mlekar

Roosevelt 3673 1818 W. 22d St.

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. —

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777

1900 West 22nd Place,

Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets,

Lemont, Illinois

Phone 38 - R.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street,

Chicago, Illinois

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO
IN ZMERNE CENE.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street,

Chicago, Illinois.

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z. D. in tudi v stari kraj. —

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

1912 West 22nd Street,

Chicago, Illinois

Phone Canal 6319

Zaloga svežega in prekajenega mesa.

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street

Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše. Poklada stenski papir. —
Rojaki podpirajte svojega rojaka.

Vi ne morete biti zdravi
brez notranjega reda in čistosti.

**Triner's Bitter
Wine**

vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljše zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik
2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.
Velika zaloga vseh električnih potrebščin.
Phone Canal 5190

J. N. PAZDERTZ

SLOVENSKA GROCIERIJA IN
MESNICA.
Najboljše blago in zmerne cene.
Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

**MICHAEL TRINKO
PLASTERING CONTRACTOR.**

Slovincem se priporoča.
2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —
2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.

ANDREW GLAWACH

— AUTO LIVERY —
Svoji k svojim.
Phone Canal 5889
1844 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.

MIKE ZELLE

SLOVENSKA GROCIERIJA
6314 St. Clair Ave., Cleveland, O.
Se priporoča v naklonjenost!